

Giới thiệu Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng

Cô vốn là một lọ lem bởi vì xuất thân tầm thường. Nhưng bằng chính năng lực của bản thân cô đã được ông chủ của công ty sản xuất linh kiện điện tử lớn nhất nước nhận vào làm.

Vị giám đốc ấy là một người tài ba và có ngoại hình đẹp trai khiến nhiều cô gái như cô rung động.

Thế nhưng thân phận của hai người chính là hai thế giới khác biệt. Không những thế vị giám đốc ấy đã có hôn ước với cô gái xinh đẹp và giàu có khác.

"Em muốn chạy khỏi tôi? Một tác cũng không được".

"Anh đừng cố chấp, hãy quên em đi..."

"Tôi yêu em và sẽ không cưới cô ta, được chứ?"

"Anh nghĩ sẽ vượt qua được rào cản kia ư?"

Khi vị hôn thê của anh buông ta thì cũng chính là lúc công tu của anh lao đao bên bờ phá sản.

"Tôi đã làm gì sai để cho cô phải dùng thủ đoạn bỉ ổi đó?"

"Ha..ha... Cái sai của cô là quá xinh đẹp, cái sai của cô là được người đàn ông kia mê đắm. Tôi nhất định không để cô toại nguyện..."

Có phải vị hôn thê kia là chủ mưu của tất cả mọi việc?

Cuối cùng, anh và cô có thể ở bên nhau sau những sóng gió của cuộc đời?

Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Một buổi sáng đầu tháng mười, Thanh Tú đang chìm trong giấc ngủ say. Tiếng đồng hồ báo thức reo lên inh ỏi, cô không buồn mở mắt, với tay tắt chuông rồi lại chui vào trong chiếc chăn ấm áp.

Ánh mặt trời len qua ô cửa, hắt lên gương mặt lười biếng. Bỗng cô bật người dậy như lò xo, phóng như tên đến nhà tắm. Vừa rửa mặt vừa liếc nhìn đồng hồ, 7 giờ.

"Trời ạ, mình phải có mặt tại công ty Trần Minh lúc 7 giờ 30 để phỏng vấn".

Thanh Tú vội vàng chạy đến tủ quần áo. Mặc cho mình chiếc quần jean đẹp nhất, chiếc áo thun đen ôm sát người kết hợp với chiếc áo sơ mi màu xám tro rộng rãi bên ngoài.

Trong gương là một cô gái với chiều cao không nổi bật lắm, chỉ 1m60. Nhưng bù lại cô có một gương mặt trái xoan thanh thoát, đôi mắt trong veo thuần khiết. Nhìn ngắm mình vài giây, Thanh Tú khẽ mỉm cười rồi ra khỏi nhà với tốc độ ánh sáng.

Mặc dù bụng đói cồn cào nhưng cô không có tâm trạng nhét bất cứ thứ gì vào miệng, điều cô quan tâm nhất lúc này là chiếc xe buýt cô đang ngồi nhanh chóng tới nơi.

Lưu thông trên đường vào giờ cao điểm quả là khiến người ta sốt ruột. Tiếng còi inh ỏi, trên xe ồn ào đủ loại người chen lấn. Thanh Tú đã quá quen với cảnh này từ ngày còn học đại học nhưng không hiểu sao hôm nay cô lại bồn chồn không yên.

Sau hơn hai mươi phút cuối cùng cũng thoát khỏi chiếc xe buýt chật chội, Thanh Tú bước xuống, liếc nhìn đồng hồ, 7h 25 phút, cô thở phào nhẹ nhõm.

Đập vào mắt cô là tòa nhà cao tầng đồ sộ, bên trên có dòng chữ bằng bạc nổi bật "Trần Minh Company". Trông nó sang trọng nhưng lại toát lên một vẻ gì đó hơi lạnh lẽo.

"Làm ơn cho hỏi phòng phỏng vấn trợ lý ở đâu ạ?"

Thanh Tú hỏi thăm một cô nhân viên ngoài đại sảnh rồi lên tầng 5 như lời hướng dẫn.

Một buổi tối tại trường ngoại ngữ FLY, từng lớp học sinh ríu rít ra về.

Sau khi tươi cười tạm biệt bọn trẻ, cô giáo quay lại tắt máy chiếu, thiết bị dạy học được cô cẩn thận cất vào tủ đồ dùng. Nhìn quanh phòng học một lượt để chắc chắn không còn quên gì, cô vui vẻ bước ra cửa.

Bước chân bỗng nhiên khựng lại, hình ảnh người đàn ông trước mặt làm nụ cười trên môi cô vụt tắt.

Là giám đốc công ty Trần Minh.

Hệ thống câu hỏi trong não bộ Thanh Tú lập tức hoạt động, anh ta sao lại ở đây? Chẳng lẽ đến tìm cô?

Nhưng câu trả lời nhanh chóng xuất hiện: Chắc là anh ta đến đón con, có thể lắm chứ, vì lớp tiếng Anh kids cô đang dạy tuổi các bé chỉ từ 3- 4 thôi.

Thấy đôi mắt âm u của Trần Nam đang chăm chăm nhìn mình. Nhớ đến bàn tay hình nắm đấm hôm phỏng vấn và sự từ chối làm việc của cô chắc hẳn đã làm con người tự cao tự đại này thịnh nộ thế nào. Thanh Tú mỉm cười cố giấu sự bối rối. Cô gật đầu chào anh ta rồi nhanh chóng chuồn ra khỏi cửa ngay lập tức.

" Tôi muốn gặp cô".

Giọng Trần Nam cất lên, trầm ấm mà có sức trấn áp vô cùng.

Đi chưa được ba bước, Thanh Tú buộc phải dừng lại, cô xoay người:

" Ngài... muốn gặp tôi?"

Quán cà phê vang lên vài ca khúc trữ tình, âm nhạc luôn làm cho lòng Thanh Tú nhẹ nhõm, nhưng đó là không phải đối diện với Trần Nam như lúc này.

Dù bề ngoài nho nhã nhưng con người anh luôn toát ra vẻ làm cho người ta cảm thấy bí bách khi phải đối diện. Phải chăng anh có vẻ ngoài quá thu hút, mà Thanh Tú cũng là người có hoocmôn nữ bình thường, nên việc tim đập chân run khi thấy nam thần là lẽ hiển nhiên?

Một chân Trần Nam vắt chéo lên, dáng người tùy ý hơi ngã về sau ghế. Chiếc áo thun đen kết hợp quần jean xanh làm nổi bật vóc dáng cao lớn.

" Sao, cô từ chối mức lương hấp dẫn của tôi để đi làm cái công việc vớ vẩn ấy à?"

Cứ mỗi lần anh mở miệng là y như rằng muốn chọc tức người khác vậy. Tuy việc đi dạy ngoại ngữ không đem lại thu nhập cao, nhưng ít ra cũng đủ cho Thanh Tú trang trải cuộc sống và gởi một ít về quê cho mẹ trong lúc cô chờ xin việc mới.

Thanh Tú cau mày, lộ ý không vui:

" Công việc nào cũng có giá trị của nó, dù là tổng thống hay một người quét rác cũng đáng được coi trọng".

Trần Nam nhếch miệng cười, cô gái trước mặt anh đúng là thú vị. Đáy mắt anh vụt qua ý cười.

" Cô thắng thường từ chối, chỉ vì người của tôi gọi cho cô trễ một ngày?"

Trong mắt Trần Nam, anh nghĩ Thanh Tú đang tỏ vẻ tự cao. Nhưng thực ra anh đâu biết trong lúc quần bách vì thiếu tiền cô đã điên cuồng đi tìm việc, cô đã nộp đơn ở trường ngoại ngữ trước. Sau khi được thông báo bốn ngày nữa đi dạy cô lại nhận được điện thoại đi phỏng vấn ở công ty Trần Minh.

Thanh Tú đương nhiên biết lương ở công ty anh cao nhưng thái độ của anh làm cô không biết có đậu được hay không. Thế nên cô buộc phải ra điều kiện trong ba ngày.

Chờ đợi mỏi mòn, đến ngày thứ tư khi Minh Thành gọi cũng là lúc cô bắt đầu đi dạy ở trường ngoại ngữ FLY rồi.

Nhưng giờ cô chẳng có tâm trạng nào giải thích. Đó là chuyện riêng của cô, không liên quan gì đến anh cả.

Thanh Tú nhấp một ngụm trà, nhẹ nhàng đặt li xuống, cừ chỉ vô cùng thanh tao:

" Ngài làm việc ở thương trường mà không hiểu nguyên tắc sao, trong công việc nếu ngài chậm trễ một ngày so với hợp đồng thì phải bồi thường bao nhiêu? "

Thanh Tú bình thản nhìn anh, tiếp tục:

" Chắc hẳn ngài có nghe câu một lần thất tín thì vạn lần thất tín chứ? Lần sau đối phương có muốn hợp tác với ngài nữa không?"

Trần Nam nhìn li cà phê trước mặt. Cổ họng anh đắng như từng giọt đang nhỏ trong tách. Người con gái này, đây không phải lần đầu tiên cô ta mở miệng nói chuyện kiểu này.

Trần Nam nhanh chóng gấp tài liệu lại. Thanh Tú đau đốn trong lòng, đúng là người không biết quý trọng sức lao động của người khác. Cô đã mất cả ngày hôm qua cộng với tăng ca đến 9 giờ đêm mới xong mà anh ta chỉ xem trong vòng một nốt nhạc.

Vị giám đốc cao ngạo ném nhẹ tập tài liệu lên bàn. Cử chỉ này của anh làm Thanh Tú lạnh cả sống lưng, thôi không xong rồi, cô nghĩ thầm.

"Đổi font chữ khác".

Mệnh lệnh vừa dứt. Thanh Tú nhắm mắt tạ ơn trời. Nhưng cô lại thấy có gì đó không ổn, chỉ đổi font chữ thôi ư, nội dung không có vấn đề gì sao?

"Chỉ vậy thôi à, thưa giám đốc?"

"Hay cô muốn làm lại tất cả?". Trần Nam nheo mắt nhìn cô.

Ôi Thanh Tú thấy mình thật ngốc nghếch.

"Dạ...không, tôi đi sửa ngay".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Một tháng trôi qua nhanh chóng. Lúc này Thanh Tú mới nhận ra công việc của một trợ lý áp lực thế nào, nhất là còn làm việc cho một người nghiêm khắc như Trần Nam. Cô không những phải cố gắng hoàn thành tốt công việc mà còn phải để ý đến thái độ của vị giám đốc oai phong ấy. Cũng may là sau ngày đầu tiên kì quặc đó, Trần Nam không yêu cầu cô về vấn đề ăn trưa nữa.

Hôm nay làm việc cả buổi sáng mà không thấy Boss đến công ty. Thanh Tú lúc đầu rất vui vì nghĩ rằng tạm thời được giải thoát, nhưng chỉ được buổi sáng, cô thấy có gì đó không ổn. Mới nhớ tới hai từ "chủ động" mà anh từng nói. Cô liền gọi điện.

"Alô"

Giọng nói quen thuộc vang lên. Cùng với âm thanh trầm ấm ấy là tiếng ồn ào, tiếng nhạc vọng đến. Nghe như Trần Nam đang ở buổi tiệc nào đó.

"Chào giám đốc, hôm nay ngài không đến công ty à?"

Đáy mắt Trần Nam thoáng qua ý cười: "Có việc gì không?"

Thanh Tú hơi lúng túng, cô không biết lấy lí do gì nữa. Nặng nề mới được một câu:

"À cũng không có gì quan trọng, có mấy giấy tờ cần ngài kí thôi".

Trần Nam cười nhẹ:

"Chiều tôi đến".

Sau khi tắt máy, Thanh Tú dành nửa ngày còn lại để thảo một bản hợp đồng quan trọng. Đến lúc nhìn đồng hồ cũng không còn sớm nữa.

Bỗng thấy bên phòng giám đốc sáng đèn. Không biết anh đã đến từ lúc nào, cô nhanh chóng tiến đến gõ cửa.

"Vào đi".

Người đàn ông ngồi thoải mái, một chân vắt chéo, chiếc áo vest được đặt ngay ngắn trên thành ghế.

"Giám đốc, nhờ ngài kí chỗ giấy tờ này".

Trần Nam mỉm cười, khoe miệng hơi cong lên: "Ngồi đi".

Thanh Tú có chút ngờ vực, chẳng phải lúc nào cũng là cô đứng đợi anh kí xong là lập tức đi ngay sao? Có bao giờ Trần Nam yêu cầu cô ngồi lại?

Lúc này Thanh Tú mới phát hiện ra gương mặt Trần Nam đỏ ửng, dù đứng không gần nhưng cô nghe rõ ràng có mùi rượu. Đôi mắt cương nghị mọi ngày có chút lơ đãng đang nhìn cô đầy ám muội.

Người đàn ông đứng lên đi về phía cửa. Bàn tay thon dài khéo léo vịn chốt "cách".

không cho phép bản thân mất kiểm soát được.

Thanh Tú nghe tiếng gót giày đã rất gần, có lẽ người bên trong đang đi ra. Nếu quay đi thì không còn kịp. Cô lập tức đẩy cửa bước vào, hai người chạm nhau ngay cánh cửa.

Con tức chưa kịp tan đã gặp phải Thanh Tú, Ái Lệ không chần chừ ném ánh mắt sắc lạnh lên người cô. Khi lướt xuống đôi tay, nét mặt Ái Lệ bỗng căng thẳng. Không hiểu sao áo của Trần Nam lại ở trong tay cô ta. Ái Lệ thiếu điều muốn giậm chân, túm Thanh Tú lại hỏi cho rõ. Nhưng nhận thức được mình đang ở đâu, và quan trọng nhất là cô biết Trần Nam không thích những phụ nữ ầm ĩ nên cố nén sự giận dữ xuống rồi bỏ đi.

" Có chuyện gì?"

Trần Nam cất tiếng. Mặc dù đang chăm chú vào máy tính nhưng anh vẫn biết có sự hiện diện của Thanh Tú.

" Giám đốc à, hay là ngài để phần giới thiệu sản phẩm đó cho cô Lệ phụ trách đi".

" Tại sao?"

Đôi mắt của người đàn ông mang theo sự băng giá ngược lên. Mà không, ánh mắt đó giống như đang lột trần suy nghĩ của người đối diện vậy. Thanh Tú đứng hình vài giây, câu vừa rồi cô mở miệng có khác nào tự thừa nhận việc mình đã nghe lén.

" À không, bởi tôi nghĩ công việc đó vốn dĩ là của bên marketing."

" Em không cần nghĩ nhiều, cứ hoàn thành cho tốt là được".

Chuyện vừa rồi không dễ gì qua mắt Trần Nam được, nhưng chắc tâm trạng anh tốt nên không truy cứu tới. Thanh Tú khẽ thở phào. Chợt nghĩ ra lí do đến đây cô lên tiếng:

" Giám đốc, tôi trả áo cho ngài".

Trần Nam vẫn thờ ơ lãnh đạm. Anh tắt máy, xoay xoay cây bút trong tay.

" Ủ, cứ để lên bàn"

Thanh Tú đặt chiếc áo xuống, nhẹ nhàng như nó là một vật gì đó quý giá lắm.

Trần Nam nhìn thấy hành động này thì bật cười, để lộ hàm răng trắng đều.

" Không có việc gì nữa, tôi về phòng đây".

Thanh Tú đi ra cửa, vừa chạm tay vào ổ khóa thì nghe giọng nói trầm ấm phía sau truyền đến:

" Chú ý giữ gìn sức khỏe, còn hai ngày nữa mà ốm thì đừng trách tôi".

Bắt gặp hình ảnh tối qua ở công ty, Trần Nam chỉ muốn Thanh Tú phải quan tâm đến sức khỏe một chút. Người cô vốn đã gầy lại còn tăng ca cật lực như vậy e rằng...

Nhưng câu vừa rồi vào tai Thanh Tú được cô hiểu là còn hai ngày nữa là đến buổi hội thảo, cô mà bị bệnh không hoàn thành được nhiệm vụ thì bị Trần Nam chém cho bay đầu. Đúng là anh ta chỉ là lo cho lợi ích của công ty thôi mà.

" Buổi hội thảo ngày mai em chuẩn bị tới đâu rồi?"

Thanh Tú ăn xong, rót hai li nước. Cô tươi cười:

" Xong cả rồi. À cảm ơn anh đã tiếp tế lương thực cho em. Bữa nào mời anh đi ăn coi như trả công".

Minh Thành cũng dừng đĩa. Sau khi lấy khăn giấy lau miệng anh nhận li nước từ tay Thanh Tú.

" Chiều nay bạn anh khai trương nhà hàng hải sản, anh có hai vé mời em có muốn đi không?"

Ôi hải sản là món ăn yêu thích của Thanh Tú. Minh Thành đúng là rộng rãi với cô, nếu từ chối thì quả là không phải đạo.

" Được em cũng muốn đi cho khuây khỏa, mấy ngày nay em bận không còn biết trời trăng mây gió gì cả".

Buổi chiều tại cổng công ty.

Ánh nắng cuối ngày nhẹ nhàng xuyên qua những đám cây. Bỗng có chiếc xe rẽ khỏi dòng xe cộ, tiến về phía Thanh Tú đang đứng.

" Hôm nay có chuyện gì mà đôi mắt mình thế này?" Ngọc Mai cười tươi như hoa để lộ má lúm, mái tóc ngắn của cô bay bay trông rất đáng yêu.

Ngọc Mai là một con người chất phác và có hoàn cảnh rất giống Thanh Tú, cho nên cô luôn xem Mai là người bạn thân thiết, có thể coi là thân nhất trong công ty.

" Lâu lâu đi ăn với nhau không được sao?"

" À không, mình thấy bộ dạng cậu ủ rũ quá, không có chuyện gì đâu chứ?"

Thanh Tú không trả lời. Cô cho vài miếng sườn lên vỉ nướng, bàn tay nhanh nhẹn lật qua lật lại. Chẳng mấy chốc mùi thơm đã bốc lên vô cùng hấp dẫn. Cô vẫy tay gọi anh nhân viên gần đó:

" Cho bàn này vài chai bia ".

" Ôi, cậu có uống được không mà gọi, đừng nói là cậu muốn mượn rượu giải sầu đấy nhé". Ngọc Mai nhảy dựng lên.

Mượn rượu giải sầu? Cậu này có đúng với tâm trạng Thanh Tú không nhỉ? Cô chỉ biết rằng đêm qua tỉnh dậy sau giấc mơ ấy và cho đến tận lúc này, trong lòng nặng như đá đeo. Hình ảnh Quốc Đại cứ lờn vờn trong đầu.

" Uống một chút thôi mà, không say được đâu. Cậu nhìn xung quanh mà xem đâu phải mình chúng ta là phụ nữ".

Ngọc Mai thấy Thanh Tú có chút khác thường nhưng hiếm có dịp đi với nhau như vậy nên cũng không can nỡ, dù sao Thanh Tú cũng là người biết kiềm chế chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhưng sau nửa tiếng, Ngọc Mai biết mình đã sai hoàn toàn.

Thứ ăn trên bàn chỉ mình cô thưởng thức, Thanh Tú không hề động đũa, chỉ ngồi uống hết chai này đến chai khác.

" Thanh Tú, đừng uống nữa cậu sẽ say mất".

Thanh Tú cười to, hai má chẳng mấy chốc ửng hồng, mái tóc ngang vai lòa xòa không vào nếp.

" Say? Mới có ba chai làm sao say được?"

Cô tiếp tục uống. Gương mặt từ màu hồng chuyển sang đỏ bừng, đôi mắt ảm chứa bi thương chưa từng thấy. Mọi vật trước mắt cô bắt đầu quay cuồng nhay múa, bóng đèn trên đầu như đom đóm lập lờ.

" Mai, cậu có phép thuật à?"

" Hà, phép thuật gì?". Ngọc Mai lo lắng hỏi.

" Nếu không có phép thuật tại sao cậu biến ra thêm một Ngọc Mai bên cạnh vậy?"

Lúc này Ngọc Mai biết cô bạn của mình say thật rồi, nhìn một hóa hai mà cứ khẳng khẳng là không say.

" Thanh Tú, mình đưa cậu về".

Ngọc Mai đứng lên vòng ra phía trước đỡ Thanh Tú. Nhưng cô khoát tay, không cho Ngọc Mai đỡ mình.

" Chưa về đâu, mình còn muốn uống".

Giọng nói của Thanh Tú không còn rõ ràng nữa, cô lao đảo đi tìm phòng vệ sinh vì bụng căng tức. Trong quán đã có nhiều ánh mắt đổ dồn vào cô, một cô gái xinh đẹp với vẻ bất cần trên gương mặt. Một tên trong số đó bộc lộ rõ vẻ ngả ngón đùa cợt khi cô đi qua.

" Cô em, đi đâu thế? Lại bàn này uống với anh nào".

Cả đám cùng bàn ồ lên cười to hưởng ứng.

Ngọc Mai bắt đầu hoảng sợ khi chứng kiến cảnh này, phải bằng cách nào đó đưa Thanh Tú về nếu không thì nguy to. Cô vội vàng lục túi xách tìm điện thoại.

Người đàn ông sau khi dùng bữa tối ở một nhà hàng cao cấp thì lái xe về. Hôm nay là ngày nghỉ nên đường phố vô cùng nhộn nhịp, huyên náo. Anh thông dong chạy với tốc độ rất chậm, mắt thỉnh thoảng nhìn hai bên đường.

Bỗng hình bóng quen thuộc cách đó không xa khiến anh phải phanh thắng lại.

Ba phút trôi qua mà Thanh Tú không có chút động tĩnh gì. Trần Nam ném ánh mắt đỏ ngầu đến phía cô, dường như có một sự tức giận tỏa ra từ người đàn ông này, anh ngồi xuống đưa cả hai tay về phía Thanh Tú.

"Giám đốc... giám đốc".

Minh Thành, Ngọc Mai thấy hành động của Trần Nam thì buột miệng thốt lên, sau đó trở mắt nhìn nhau rồi im lặng. Ngọc Mai khẽ quay mặt cười nhẹ một cái.

"Á..."

Thanh Tú sau đó chỉ cảm nhận được cơ thể mình nhẹ bẫng như con gấu bông, một con gấu bông được một vật vừa rắn chắc vừa ấm áp ôm lấy đi như bay, cô còn nghe thấy được mùi hương nhàn nhạt tỏa ra ngay trước mũi mình.

Ái Lệ thấy Trần Nam bế Thanh Tú lên xe thì tròn mắt. Bản thân cô dù đi với anh cũng chỉ được ngồi ghế sau, tại sao Trần Nam cho Thanh Tú ngồi ghế phụ, lại còn cẩn thận thắt dây an toàn cho cô ta nữa? Cô giận tái cả mặt.

"Trần Nam, cô ta còn chưa đủ làm anh mất mặt sao?"

Trần Nam không nhìn Ái Lệ lấy một cái, anh ngồi lên ghế của mình rồi chuẩn bị khởi động xe.

"Em xuống xe đi, Minh Thành đưa em về".

Ái Lệ há hốc miệng. Há? Chuyện gì thế này, Trần Nam vứt cô giữa đường để đưa Thanh Tú về ư? Cô tự gât góng trong lòng.

"Em... em... nhưng".

Ái Lệ còn lắp bắp chưa hết câu thì đã bắt gặp ánh mắt nghiêm khắc của Trần Nam nhìn mình.

"Em còn chưa xuống?"

Giọng nói trầm ấm của Trần Nam mang mấy phần rắn đẽ trong đó. Ái Lệ chỉ đành giậm chân mà bước xuống. Người làm anh nổi điên là Thanh Tú nhưng sao anh lại trút giận lên người cô. Dù can khôn có đôi dôi cô cũng không nghĩ có ngày Trần Nam lại đối xử với cô như vậy, tất cả là tại cái con ả yêu nghiệt kia.

Trần Nam cho xe lao đi. Bao sự ngỡ ngàng, tức giận lẫn thất vọng vứt lại cho ba người phía sau.

Đi được một đoạn Trần Nam phải với tay chỉnh sửa dáng ngồi cho Thanh Tú vì cô không kiểm soát được cơ thể, liên tục gật gù. Đến đoạn đường xấu, dù đã phanh thắng nhưng chiếc xe vẫn bị chòng chành. Thanh Tú bị tung nhẹ lên một cái nên choáng tỉnh, chất cồn vẫn còn làm cô chệnh choáng, đôi mắt mở to nhìn về phía trước rồi quay sang người đàn ông.

"Giám đốc, là anh ư?"

Cô cất tiếng ngạc nhiên, không biết mình đã thay đổi cách xưng hô với Trần Nam từ lúc nào.

Người đàn ông vẫn lái xe, nghe Thanh Tú nói vậy liền mỉm cười nhưng lại cất giọng đầy nghiêm nghị.

"Vì chuyện gì mà em uống ra nông nổi này?"

Thanh Tú không trả lời mà nhìn ra cửa xe, mọi vật bên ngoài trong mắt cô đều bị lộn ngược.

Trần Nam nhận ra dường như tâm trạng cô không được tốt lắm. Nhưng vì người say thường không giấu được nỗi lòng, nhất là phụ nữ nên anh quyết tìm hiểu sự thật đang thắc mắc trong lòng.

"Tập đoàn CENX lớn như vậy tại sao em từ chối mà lại đầu quân cho một ông chủ khó ưa này?"

Trần Nam thực ra muốn biết điều này từ rất lâu nhưng không biết phải hỏi cô thế nào. Hơn nữa, nếu Thanh Tú muốn giấu chẳng phải cô sẽ nói đại ra một lí do nào đó ư? Dù biết đây là hạ sách nhưng Trần Nam không thể bỏ qua cơ hội hiếm hoi này.

Thanh Tú im lặng khá lâu, không biết vì chưa tiêu hóa được lời của Trần Nam hay cô đã quá mệt rồi.

Tại sao ư? Lúc này nhận thức của cô đâu còn sáng suốt để mà giấu đi cái chuyện mà cô không muốn ai biết đến. Cho nên cái miệng nó phản bội, cất giọng đầy ảo não.

"Anh có muốn làm việc với một người đã phụ bạc mình không?"

Lời nói nhẹ nhàng thốt ra như cơn gió có mang chút giá lạnh làm Trần Nam sững sờ vài giây. Nói vậy chẳng phải là cô bị phụ tình sao? Lẽ nào hôm nay uống say như vậy cũng là vì nghĩ đến hắn?

" Cậu nói vài bữa nữa đi dự tiệc của công ty Phát Đạt đúng không? Vậy chọn lấy một cái váy đẹp vào".

Hai người đã đứng ở gian đồ mới mở ở cuối cửa hàng, đồ đạc cũng tương đối đa dạng và bắt mắt. Ngọc Mai nhắc cô mới nhớ đến việc công ty Phát Đạt mời tham dự lễ kỉ niệm hai mươi năm ngày thành lập. Lúc đầu cô đã có ý nghĩ sẽ mặc lại chiếc đầm mà Trần Nam mua cho cô lần trước, bởi giá trị của nó rất lớn mà cô chỉ mới mặc một lần, cất đi sẽ rất uổng.

Nhưng mà bây giờ, cô không muốn dính líu một chút gì đến người đàn ông kia,

Không liên quan...

Không dính dáng...

Dù đó chỉ là một bộ đồ vô tri vô giác.

Không chán chừ lâu, Thanh Tú đi một vòng và chọn được một chiếc đầm ren màu trắng sữa, chi tiết không quá cầu kì nhưng rất tinh tế.

" Tú à, phải công nhận cậu có mắt thẩm mĩ, cậu mặc cái này chết người mất thôi".

Ngọc Mai đứng bên cạnh chiếc gương quan sát một lượt, không nghĩ cô bạn mình vóc dáng quá đẹp như vậy. Hàng ngày trên công ty Thanh Tú thường mặc áo sơ mi rộng đóng thùng, giờ mặc những chiếc đầm ôm sát như vậy, ba vòng được phô ra triệt để.

Ít phút sau hai người đã ở quầy tính tiền, nhìn bộ dạng vui vẻ của Ngọc Mai, Thanh Tú cũng vui lây. So với lúc mới bước vào đây tâm trạng cô đã khá hơn rất nhiều.

" Tính cho tôi hai cái áo khoác và cái đầm này".

Thanh Tú đặt giỏ đồ của mình lên bàn và nhanh chóng rút ví tiền ra. Lúc này Ngọc Mai đã thanh toán xong và đứng đợi bên cạnh.

Người nhân viên nhận lấy giỏ đồ rồi đưa lên máy quét mã vạch sản phẩm, chỉ sau vài giây đã trả lời.

" Hai cái áo khoác này giá 1 triệu nhưng đang sale nên chỉ còn 700 ngàn, còn cái đầm này..."

" Cái đầm này tôi mua, giá gấp đôi".

Một giọng nói chói tai vang lên làm cả ba người cùng bất ngờ quay lại, người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc xoăn lộn thoir thượng kia không ai khác chính là Ái Lệ. Cô đang đưa thân hình đi đến chỗ Thanh Tú đứng, mắt nhìn chăm chăm cô nhân viên, khóe miệng cong lên một nụ cười đầy ẩn ý.

" Không nghe tôi vừa nói gì sao, tôi sẽ mua cái đầm này với giá gấp đôi, thậm chí sẽ boa cho cô thêm một nửa giá trị của nó".

Cô nhân viên tròn mắt ngạc nhiên vì không biết ở đâu lại xuất hiện một vị khách sộp như vậy. Gương mặt cô hiện rõ bối rối, vài giây sau mới dám trả lời.

" Xin lỗi cô, nhưng cái đầm này cô đây đã lấy trước. Cửa hàng chúng tôi bán đúng giá, không tùy tiện thu thêm tiền của khách".

Ánh mắt Ái Lệ bắt đầu đổi màu, người có tiền như cô lại không thể mua một cái đầm giá rẻ rúng kia sao. Còn người nhân viên này, cô ta ăn cái gì mà ngu như vậy, tiền túi tay còn chê...

" Tôi sẽ mua nó với giá gấp bốn lần, ba lần tiền dư kia sẽ là của cô".

Thanh Tú đứng chết trân ít giây, giữa ban ngày ban mặt Ái Lệ lại đi mua chuộc một nhân viên chỉ vì một cái đầm mà cô đã chọn. Rốt cuộc là cô ta lại muốn làm cái trò gì?

" Cảm ơn cô, nhưng rất tiếc tôi không thể đáp ứng yêu cầu của cô. Mong cô thông cảm".

Ái Lệ hậm hực đến nỗi muốn cầm guốc lên chọi vào cái người nhân viên này, chưa ai trước mặt cô lại ngông cuồng như vậy. Được, cô sẽ đi gặp ông chủ của cô ta và ngay ngày mai, cô ta sẽ lập tức rời khỏi nơi này...

" Tôi muốn gặp quản lí của cô..."

Ái Lệ còn chưa kịp cất tiếng dọa nạt thì một câu nói trầm ấm phía sau vang lên. Người đàn ông với thân hình cao lớn oai phong bước tới, một tay anh nhét vào túi quần, bộ dạng vô cùng cao ngạo.

Vừa khi nghe âm giọng ấy, Thanh Tú đã biết đó là ai nhưng cô lại không quay đầu lại nhìn. Cố tỏ cho mình bình tĩnh, đem anh xem như là không khí.

" Giám đốc".

Ngọc Mai khe khẽ chào.

Chương 27

" Là ai?"

" Bộ trưởng bộ kinh tế".

Thanh Tú tròn mắt, cô lần nữa đưa tay lên bịt miệng để không phát ra âm thanh vì quá ngạc nhiên. Trước nay cô vẫn biết Ái Lệ có xuất thân danh giá, nhưng không ngờ lại là con gái của một người quyền cao chức trọng như vậy. Cô ngưng động tác khiêu vũ lại, hai tay buông vai Luru Đăng ra.

" Tôi... tôi đi uống nước đây".

Luru Đăng cũng bước theo cô, hai người ngồi vào một chiếc bàn trống cạnh đó, anh rót cho cô li nước lọc.

" Luru Đăng..."

Luru Đăng nhìn cô, đọc rõ được thắc mắc trong đôi mắt trong veo kia.

" Cô đang muốn hỏi tôi tại sao Ái Lệ có xuất thân như vậy lại đi làm một trưởng phòng maketing phải không?"

" Vâng..."

Cô gật đầu, ánh mắt không giấu được tò mò.

Khuôn mặt Luru Đăng hướng ra giữa sảnh, nơi Trần Nam và Ái Lệ vẫn đang khiêu vũ, ánh mắt anh dừng trên người con gái đẹp nghiêng nước nghiêng thành kia.

" Cô ấy vì Trần Nam, không ngại từ bỏ mọi cơ hội... "

Giọng nói Luru Đăng có chút bất mãn nhưng Thanh Tú không nhận ra, tầm mắt cô cũng rơi ra ngoài đó, một con sóng nhỏ lăn tăn trong khóe mắt.

" Xin lỗi, tôi đi vệ sinh một lát".

Ánh điện trong sảnh hắt ra hàng lang tia sáng mờ nhạt, đập lên một khuôn mặt nhỏ nhắn tĩnh lặng, cơn gió đêm lạnh buốt lùa vào thân hình người con gái. Cô ôm hai tay trước ngực, hướng mắt ra bầu trời đêm đầy sao, thỉnh thoảng quay mặt lại nhìn vào sảnh tiệc, nơi có một người đàn ông điển trai đang khiêu vũ.

Cô, cứ như vậy lặng yên nhìn anh qua khe cửa...

Người con gái kia là con gái một của bộ trưởng bộ kinh tế, anh làm sao có thể dám hủy bỏ hôn ước. Bởi chỉ cần một câu nói của ông ta cũng khiến công ty anh phá sản ngay lập tức, đó là sự nghiệp của anh, còn là tâm huyết của ba anh để lại. Anh... cơ bản sẽ không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng đó chẳng phải là lựa chọn đúng đắn nhất sao? Một người tài cao, phong độ như anh kết hôn với người con gái cành vàng lá ngọc, còn gì xứng hơn, nể mặt hơn...

Cô quay mặt đi không nhìn nữa, cảm thấy lồng ngực mình như có sợi dây đang từ từ siết lại, nhói buốt, khó thở.

Thanh Tú lặng lẽ rời khỏi khách sạn khi bên trong vẫn còn rất náo nhiệt. Đôi chân nhỏ bước trên đường phố rực rỡ màu sắc, thỉnh thoảng giẫm phải vài chiếc lá khô, âm thanh vỡ nát, nghe như tâm trạng cô lúc này.

Một chiếc xe trở tới từ phía sau, người đàn ông hạ kính xe xuống mỉm cười.

" Tôi đưa cô về".

" Không cần đâu, tôi đón taxi được rồi".

" Đường này khó đón xe lắm, lên đi".

Sau vài giây chần chừ, Thanh Tú cũng mở cửa xe bước lên.

Luru Đăng nhìn người con gái bên cạnh, ánh sáng mờ ảo hắt lên khuôn mặt nhỏ nhắn trong đêm tối cũng không làm mất đi vẻ đẹp thuần khiết của cô, đôi mắt phiêu muộn như đang suy nghĩ điều gì đó.

Đó là một ngày, anh bắt gặp bóng dáng nhỏ nhắn ríu rít dọn com dưới phòng ăn với dì Tư...

Từng ánh mắt, nụ cười của cô cứ vậy ùa về.

Từ khi nào anh biết xót xa khi nhìn thấy cô ngủ trên bàn làm việc, 11 giờ đêm...

Từ khi nào anh lại lo lắng cho cô, cuống cuống đi tìm khi không thấy cô trong phòng hội nghị...

Từ khi nào anh lại thức trắng đêm để chăm sóc khi cô bị bệnh...

Từ khi nào một người quân tử như anh lại đi với Ái Lệ với mục đích khiến cô điên lên, thế nhưng cô lại bình thản như vậy... Quả thực trong lòng cô không hề có người đàn ông này tồn tại.

Trần Nam lôi dây cà vạt vứt xuống đất, mắt anh đỏ ngầu, miệng cười chua chát.

"Đặng Thanh Tú, tôi thua em rồi, thua thật rồi".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Thanh Tú ngồi trong phòng làm việc, các con chữ nhảy múa trước mắt khiến cô chóng mặt. Đêm qua là một đêm rất dài, có lẽ vì mất ngủ nên bây giờ tinh thần vô cùng trì trệ.

Điện thoại reo ồm ồm, cô mệt mỏi trả lời.

"Alô..."

"Em có ở công ty không?"

Là giọng Minh Thành, hôm nay là thứ ba cũng đang trong giờ hành chính, cô đương nhiên là ở công ty, không hiểu tại sao anh lại hỏi như vậy.

"Em đang làm việc, có chuyện gì không?"

"Ừ không có gì, giờ ăn trưa anh đợi em dưới nhà xe nhé. Có quán ăn mới khai trương mùi vị rất ngon".

Thanh Tú xoay cây viết trong tay, lưỡng lự giây lát.

"Vâng, cũng được".

Sau khi tắt máy, cô ngồi thừ người, ánh mắt phiêu lãng theo những đám mây trôi bồng bềnh ngoài ô cửa kính. Bỗng nhiên nghĩ đến người đàn ông kia, không hiểu sao từ sáng giờ còn chưa thấy anh đến công ty.

"Thanh Tú mày còn nghĩ đến anh ta làm gì, điên thật rồi".

"Ăn ít vậy, em bị ốm sao?"

Minh Thành lo lắng nhìn, phần com sườn chua ngọt cô ăn chưa được một nửa đã buông đũa, rõ ràng tâm trạng không được tốt.

"Em no rồi, anh cứ ăn đi".

Cô với tay rót li nước đưa lên miệng, nhìn được khuôn mặt nghi hoặc của Minh Thành qua đáy li.

"Em không đi công tác cùng giám đốc ư?"

Cô đặt li nước xuống, mở to mắt.

"Giám đốc đi công tác ư? "

Chuyện như vậy tại sao cô lại không biết? Gần đây không thấy anh có lịch gặp đối tác hay kí kết hợp hợp đồng nào ở xa.

Chương 29

Một dự cảm không lành ở đâu kéo đến làm bàn tay Thanh Tú ướt đầm mồ hôi.

"Phan Đệ, rốt cuộc là thế nào?"

Nét mặt Phan Đệ không giảm được căng thẳng là mấy, hai ngày nay anh đều cố tình che giấu với mọi người, nhưng anh biết không thể giấu cô nữa.

"Giám đốc... bị thương".

Thanh Tú há hốc miệng, chân như không đứng vững được nữa, sự lo lắng bồn chồn của cô không phải là vớ vẩn như từng nghĩ. Bữa tối hôm đó, sau khi cô không nhận món quà từ Trần Nam và xuống xe, anh đã nói với cô câu gì?

"Nếu em bước xuống xe, thì hãy biến khỏi tầm mắt tôi triệt để, đừng bao giờ để tôi nhìn thấy em nữa".

Câu nói đó vẫn còn rõ mồn một trong đầu.

Cô nắm chặt tay áo của Phan Đệ lắc thật mạnh.

"Sao lại bị thương? Có nặng không? Tại sao anh không nói sớm? Hiện giờ anh ấy đang ở đâu?"

Phan Đệ lấy làm ngạc nhiên trước biểu hiện kích động của Thanh Tú, một nhân viên khi nghe tin giám đốc mình như vậy đương nhiên sẽ lo lắng, nhưng thái độ này của cô, lẽ nào là có tình cảm đặc biệt với Trần Nam hay sao?

"Cô bình tĩnh, tôi cũng chỉ nhận được cuộc gọi từ người thân cận của giám đốc yêu cầu giải quyết công việc trong lúc anh ấy vắng mặt, còn lại tôi không biết gì cả..."

Nói xong anh không quên dặn dò.

"... Nhưng mà chuyện này không nên để lộ ra ngoài, cô hiểu không?"

Việc Trần Nam bị thương nếu lộ ra, nhân viên công ty sẽ hoang mang, đối tác sẽ lo lắng, đối thủ sẽ thừa cơ hội mà chơi xấu... Thanh Tú đâu ngờ đến mức không hiểu điều đó, nhưng tình trạng anh bây giờ thế nào cũng không được biết, trong lòng cô không khác nào có lửa đốt.

Phan Đệ lấy chìa khóa đi tới bãi xe còn Thanh Tú vẫn đứng thất thần, cho đến khi chiếc xe đỗ xích trước mặt và anh thò đầu ra khỏi cửa hơi "cô có về không?" thì cô mới sực tỉnh, khẽ chớp mắt.

"Không, anh về trước đi".

Khi chiếc xe của Phan Đệ rời khỏi cổng công ty Hoàn Mỹ, Thanh Tú cũng nhanh chóng ra đường đón một chiếc taxi, cô không biết cảm xúc của mình là gì, hiện tại chỉ muốn đi tìm người đàn ông kia.

"Bác tài, cho tôi đến địa chỉ này".

Chưa lúc nào Thanh Tú cảm thấy khó chịu như vậy, khuôn mặt lo lắng của cô hiện rõ trên kính chiếu hậu, đoạn đường đến nơi ấy bỗng nhiên trở nên xa xôi vạn dặm.

Khi chiếc xe dừng trước cánh cổng đồ sộ được trạm trở tinh xảo, cô lao xuống như tên bay.

"Này cô ơi, chưa trả tiền".

Tài xế thò đầu ra cửa xe nhìn cô gái trong chiếc áo sơ mi trắng, không hiểu vì sao cô vội vàng như vậy. Nghe tiếng gọi, Thanh Tú lúng lúng lấy tiền trong giỏ ra đưa cho người đàn ông, miệng cười gượng chống chế cho cái sự hậu đậu của mình.

Cô đưa tay nhấn chuông, chờ đợi một lúc vẫn không thấy người ra mở, ngón tay nhỏ nhấn ấn thêm vài lần nữa, chân không tự chủ được mà cứ đi qua đi lại không biết bao nhiêu vòng. Đến hồi chuông thứ năm, cánh cổng mới phát ra tiếng động rồi từ từ hé ra, người mở cửa nhìn cô giây lát.

"Chào cô Tú".

Mắt Thanh Tú hiện lên tia vui mừng, mặc dù cô mới đến đây vài lần nhưng rất may người làm của Trần Nam vẫn nhận ra cô.

"Giám đốc có ở nhà không bác Hải?"

Người đàn ông độ tuổi ngoài năm mươi, phụ trách việc chăm sóc cây cối ở ngôi biệt thự này, neho mắt nhìn cô.

"Không, giám đốc đi công tác rồi".

Thanh Tú tắt máy nhìn mông lung lên trần nhà, bỗng tò đơn thôi việc trong túi quần rơi ra, cô mở ra xem... suy nghĩ giây lát rồi cất vào giỏ xách.

Chẳng phải Trần Nam đã muốn cô biến mất sao, bỗng nhiên người đó lại là anh, tại sao lại như vậy? Có khi nào anh bị thương nặng đến nỗi phải ra nước ngoài điều trị, hay là...

Cô nhắm mắt lại không dám nghĩ tiếp nữa...

Trong một con hẻm nhỏ, bóng một người đàn ông đi liêu xiêu, gương mặt anh vì bị che phủ bởi một màu đen của đêm tối nên không nhìn ra được biểu cảm. Khi anh đi đến chiếc xe đỗ cách đó không xa thì phía sau, một tốp bốn, năm người cầm dao lao tới.

Giữa đêm khuya vắng vẻ, âm thanh của những cú va chạm đấm đá vang lên, tiếng "rẹt...rẹt" của những lưỡi dao sắc bén rạch vào da thịt đến rợn người. Sau một hồi chống cự, người đàn ông gục xuống, máu từ người anh chảy ra lênh láng khắp mặt đất...

Rất lâu sau, một chiếc ô tô chạy đến, người trên xe vội vã lao xuống đỡ người đàn ông lên, dưới ánh sáng của đèn xe, khuôn mặt anh dần dần hiện rõ...

"Trần... Nam"

"Là anh... Trần Nam".

"....."

Thanh Tú ngồi bật dậy, khắp người cô là mồ hôi, đôi mắt thất thần nhìn xung quanh phòng... sau vài giây, cô tự trấn an mình.

"Mơ, chỉ là mơ thôi. Trần Nam nhất định sẽ không gặp chuyện như vậy, anh ấy sẽ không gặp chuyện như vậy..."

Vừa lúc ấy, điện thoại trên đầu giường reo vang, hiện lên một số máy xa lạ.

"A lô"

"Xin chào, cô là Thanh Tú?"

Là giọng nói của một người đàn ông.

"Vâng là tôi".

"Phiền cô đến nhà của Trần Nam được không?"

Thanh Tú nghe thấy hai chữ "Trần Nam" thì mờ to mắt, không cần biết người đàn ông này là ai, nhưng nhất định anh ta biết tin tức về anh, cô lập tức hỏi dồn.

"Trần Nam, anh ấy có ở đó không? Anh ấy thế nào rồi?"

"Chuyện này không tiện nói qua điện thoại, cô cho địa chỉ đi tôi sẽ đến đón cô".

Thanh Tú suy tính trong giây lát, ngồi ở nhà đợi anh ta đến cũng phải hai mươi phút, chi bằng..

"Không cần đâu, tôi tự đi taxi đến".

Cúp máy, cô làm vệ sinh cá nhân, thay đồ nhanh chóng rồi ra đường, lúc nhìn đồng hồ mới nhận ra mình đã ngủ đến gần 8 giờ sáng. Đường sáng giờ này vẫn đông nghẹt, Thanh Tú vội vàng đến nỗi suýt va vào chiếc xe máy chạy ngược chiều, người đàn ông bức bối quay lại mắng câu gì đó, nhưng dường như cô cũng không nghe thấy, điều cô quan tâm nhất lúc này là tìm đón taxi càng nhanh càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Húng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Thời điểm này trong ngôi biệt thự, Phương Hùng sau khi sát trùng vết thương cho Trần Nam thì băng bó lại, các ngón tay thon dài của anh thao tác vô cùng cẩn thận. Người đàn ông khẽ cau mày khi lớp vải cuối cùng được siết nhẹ và cố định lại, không nói ra nhưng cũng biết anh đang cắn răng chịu đựng cơn đau thế nào. Cả phần ngực đều được băng kín, bên trong không biết bao nhiêu vết thương lớn nhỏ.

Cô ngạc nhiên giây lát vì không biết tại sao người đàn ông xa lạ này lại biết tên cô, lại chào thân mật như vậy, nhưng qua giọng nói cô cũng nhận ra anh là người đã gọi điện lúc này.

Nhưng vì lo lắng mà cô cũng không nhớ tới việc chào anh, vội vàng hỏi.

"Trần Nam, anh ấy thế nào rồi?"

"Đã qua hai ngày hôn mê, mới xuất viện về, vết thương đang dần phục hồi, cậu ta đang ngủ..."

Thanh Tú thở phào, ít nhất cũng biết được tình hình anh thế nào. Khi cô xuống chân định đi vào thì Phương Hùng nhìn cô đầy dò xét.

"Tôi gọi cô đến là để nhờ cô một việc".

Thanh Tú nâng tầm mắt lên nhìn anh, không chần chừ liền trả lời.

"Anh cứ nói, việc gì giúp được tôi sẽ cố gắng".

Khuôn mặt Phương Hùng hiện lên tia vui mừng, anh cũng không vòng vo mà nói thẳng vấn đề.

"Hiện tại đi Tư về quê, liệu cô có thể ở lại đây chăm sóc Trần Nam hay không? Cụ thể là nấu ăn, còn việc thay thuốc cho cậu ta tôi sẽ đến hằng ngày".

Thanh Tú lúc này đã hiểu lí do người đàn ông này gọi mình đến đây, vậy việc đi Tư về quê là có thật. Và bây giờ cô sẽ làm công việc của bà ấy, nấu ăn đương nhiên cô làm được, thậm chí có thể làm những việc khác, nhưng..

"Tôi nghỉ làm, việc ở công ty không biết sẽ thế nào?"

"Cô chỉ cần đồng ý, việc đó không cần lo".

Thanh Tú trả lời không do dự.

"Được, tôi sẽ chăm sóc anh ấy".

"Cảm ơn cô, tôi là bạn của Trần Nam, Phương Hùng".

Thanh Tú mỉm cười, mặc dù chưa gặp qua nhưng cảm thấy người đàn ông này khá gần gũi, bỗng nhiên cô thốt lên.

"Lần trước khi tôi bị sốt, anh là người bác sĩ mà đi Tư đã nói..."

Phương Hùng nhìn người con gái trước mặt, anh đúng là đã gặp cô trong hoàn cảnh ấy. Ấn tượng với anh về cô lúc đó rất mờ nhạt, nhưng bây giờ khi bắt gặp đôi mắt thuần khiết dưới ánh nắng kia nhìn mình, bỗng thấy một thứ cảm xúc dễ chịu nào đó vây quanh.

"Đúng vậy, đêm đó Trần Nam lo cho cô lắm, nên bây giờ cô biết phải làm gì chứ..."

Anh nháy mắt nở một nụ cười ranh mãnh, không nghĩ hành động trêu chọc đó khiến hai má Thanh Tú ửng lên, không muốn cô ngượng ngừng nữa, anh dặn dò thêm vài điều rồi rời đi.

Thanh Tú không chần chừ mà đi ngay vào phòng khách, căn phòng rộng lớn vô cùng im ắng, chỉ có tiếng quạt trên trần quay đều phát ra âm thanh rì rì. Cô nhanh chóng đi lên lầu, mặc dù Phương Hùng nói anh đang ngủ nhưng cô cũng muốn lên xem tình trạng anh thế nào.

Đôi bàn chân đi rất nhẹ để không phát ra tiếng động, cánh cửa phòng chỉ khép hờ nên cô đưa tay khẽ đẩy. Vừa bước vào trong, hình ảnh nửa thân trên băng bó trắng toát của người đàn ông đập vào mắt khiến cô giật mình, mặc dù trong đầu đã lường tượng sơ đến cảnh này, chỉ là không ngờ anh bị nhiều vết thương đến thế, cũng không biết kẻ nào ra tay độc ác như vậy.

Nhìn anh nằm ngủ trên giường, hơi thở có phần nặng nhọc khiến cô chạnh lòng, nhẹ bước đến, nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh giường. Khuôn mặt Trần Nam tuy nhợt nhạt nhưng những đường nét tuấn mĩ vẫn rõ mồn một. Cô cứ như vậy lặng lẽ nhìn anh thật lâu, đếm cả nhịp thở lên xuống trên ngực anh qua lớp băng, lòng thầm nghĩ.

"*Chắc là đau lắm!*"

Đến lúc đôi chân tê cứng Thanh Tú mới đứng lên đi đến cửa sổ, cô phóng tầm mắt xuống con đường rải sỏi trắng dẫn ra cổng. Thấy thấp thoáng bóng dáng của ông Hải đang tia cây xanh, bên cạnh là hàng dừa kiểng đứng đưa trước gió, hình ảnh này sao yên bình và thân thuộc, mặc dù cô chỉ mới đến đây vài lần.

Nhìn quanh căn phòng, có lẽ mấy ngày đi Tư về quê không có người lau chùi nên đã có vết bụi bẩn, cô bắt tay dọn dẹp lại cho gọn gàng, cố làm nhẹ nhàng nhất có thể để tránh đánh thức anh. Khi mở tủ quần áo định cất chiếc cà vạt, hình ảnh bộ đồ được treo cùng với quần áo của anh làm cô hơi sững người, đây là bộ đồ của cô mà anh đã thay ra trong đêm cô bị ướt sũng nước mưa, cô nghĩ rằng chắc nó đã bị vứt ở cái xô xinh nào từ lâu rồi.

"... Trong khi tôi đến nhà và chờ em hơn một tiếng, lúc đó em đang làm gì? Hẹn hò với Quốc Đại, em có nghĩ gì đến lời hứa hay không?"

Trần Nam vẫn còn rất đỗi bụng chuyện đó, cánh tay anh run lên vì giận, bỗng cảm thấy vùng ngực đau buốt, cả khuôn mặt nhẩn lại.

Thanh Tú thấy anh như vậy lập tức lao nhanh đến đỡ.

" Anh nằm xuống đi đừng cử động nữa..."

Giây phút nắm lấy cánh tay to khỏe của anh, cùng với khoảng cách hai gương mặt rất gần, cảm nhận được hơi thở lạnh ngắt của anh, một cảm xúc nào đó ập đến khiến mắt cô cay xè.

" Trần Nam, không phải như vậy đâu".

Thanh Tú không biết phải nói thế nào, không nghĩ sự việc lại như vậy, hôm đó chỉ là tiện thể ghé thăm mẹ của Quốc Đại, sao lại trở thành hẹn hò với anh ta, cũng không biết việc anh đến nhà đợi mình. Cô muốn giải thích một chút, nhưng là rất nhanh sau đó, cánh tay đã bị người đàn ông hất văng.

" Tránh ra..."

Cô ngỡ ngàng mở to mắt, bây giờ gương mặt anh chỉ là một sự âm u lạnh lẽo, cô lần nữa nín nhẹ lấy cánh tay anh.

" Đừng như vậy... vết thương anh vẫn chưa lành nếu cử động mạnh sẽ ra nhiều máu..."

"... Sẽ rất đau... và lâu hồi phục".

Anh nhìn cô, là cô đang lo cho anh? Trong từ điển của cô đâu có tên anh, nói ra những câu vừa rồi thật nực cười.

" Em điên thật là giờ".

Nụ cười chế giễu của anh làm Thanh Tú đáng hòng, cô biết cảm xúc của mình vô cùng mâu thuẫn. Tất cả là do cô, đơn đã viết rồi tại sao không biến đi luôn mà còn cuồng cuồng vì anh...

Có lẽ cô chưa nhận ra lí trí đã bị lấn át mất rồi...

Đôi môi tái nhợt của anh mím lại, bàn tay kia đưa lên gỡ cánh tay cô xuống.

" Về đi, vết thương này chẳng là gì cả".

" Nhưng..."

" Tôi nói em ra khỏi đây... có nghe không?"

Giọng anh gằn lên khiến Thanh Tú cảm giác như tai mình ù đi, cô im lặng nhìn anh, nhưng anh một chút cũng không mấy may quan tâm. Cô vội vã quay mặt để ai kia không nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của mình, răng cắn chặt vào bờ môi như để kìm nén điều gì đó.

" Được rồi, anh nghỉ ngơi đi".

Nói rồi cô cầm giỏ xách đứng lên, ngoài trời con gió thổi tung chiếc rèm cửa, ánh sáng buổi sáng chiếu thẳng vào gương mặt nhỏ nhắn tiều tụy... lặng lẽ rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Cánh cửa khép lại, căn phòng yên ắng như cũ, người đàn ông đưa tay lên xoa hai bên thái dương, gương mặt hiện rõ mệt mỏi. Anh cố đứng lên đi ra cửa nhưng vết thương đau buốt khiến anh thoát cả mồ hôi, cuối cùng phải quay lại ngồi ở mép giường.

" Chú Hải, lên phòng tôi".

Anh cơ bản muốn ra ban công nhìn xuống một chút, nhưng là " lực bất tòng tâm"...

Tất điện thoại chưa lâu sau thì ông Hải đã có mặt, khuôn mặt đen đúa của ông còn dính vài cọng cỏ tươi.

" Cậu chủ gọi tôi".

" Chú có thấy Thanh Tú dưới nhà không?"

" Dạ, cô ấy đi rồi, vừa ra khỏi cổng".

Gương mặt Trần Nam nặng nề nhìn ra cửa sổ như đang nghĩ ngợi điều gì đó, một lúc sau mới quay lại.

" Thôi chú xuống làm việc đi".

Ông Hải định quay người đi ra, như nhớ ra điều gì ông lại quay lại.

" À, chiều qua lúc cậu chủ còn nằm viện, cô Tú có đến đây tìm cậu".

" Tìm tôi?" Một tia ngạc nhiên xẹt qua mắt anh.

" Dạ phải, cô ấy hỏi rất nhiều, vô cùng lo lắng cho cậu".

Ánh mắt anh khẽ dao động, mơ hồ không hiểu là loại cảm giác gì, cho là vì xua đuổi cô mà áy náy chăng?

Hơn một tiếng sau...

Người đàn ông ngồi trên giường gọi điện phân phó công việc cho Phan Đệ, hai ngày không có mặt ắt hẳn công việc chất chồng như núi, thực ra anh hôn mê đến hai ngày, cũng không biết rằng trong thời gian đó Hoàng Hải đã liên hệ với Phan Đệ và nhắc nhở việc giữ kín việc anh bị thương. Cho nên Thanh Tú hỏi tại sao không cho cô biết là cũng có lý do của nó.

Phan Đệ cũng báo cáo qua tình hình việc công ty Hoàn Mỹ muốn hạ giá thành sản phẩm và Thanh Tú đã giải quyết ra sao, khi nghe xong chân mày anh giãn ra.

Đúng lúc đó anh nghe thấy âm thanh dưới nhà, như tiếng dao thót va vào nhau, có lẽ di Tur đã từ quê lên.

Anh tiếp tục dặn dò thêm vài việc nữa thì cúp máy, bỗng...

" Cạch..."

Cửa phòng mở ra, cô gái đứng từ bên ngoài thấp thỏm nhìn vào, khiến anh sững sốt vài giây.

Cô lưỡng lự một hồi, cuối cùng bê vào phòng một bát cháo nghi ngút khói. Cảm nhận được ánh mắt của ai kia nhìn mình chăm chăm, dám lòng tor sau gáy dựng ngược cả lên, không lâu sau đó âm thanh lạnh nhạt cất lên.

" Còn chưa đi?"

Cô cơ bản đã đi, nhưng là đi chợ mua đồ ăn, rau quả...

" Tôi sẽ ở lại cho đến khi nào anh tự mình tổng tôi ra được khỏi đây".

Thanh Tú cất giọng cứng rắn nhìn anh, điều đó đồng nghĩa với việc khi anh hồi phục hoàn toàn, còn bây giờ anh đương nhiên là " trói gà còn chưa chặt" lấy đầu ra sức tổng cô ra ngoài, vì vậy cô cứ ở lì lại... mới nói có lúc chính cô cũng cảm thấy da mặt mình thật là dày.

Trần Nam chưa thôi nhìn cô, anh không hiểu đó là kiểu lì lẽ gì, nhưng trong lòng bất chợt như có dòng nước ấm chảy qua, bao bọc tức trước đó đều tan biến, khóe miệng anh cong lên.

" Gan to nhỉ, không sợ trước khi bị tổng ra, đã bị " ăn thịt" sao?"

Nhìn đôi mắt nửa sắc lạnh nửa mờ ám của Trần Nam, Thanh Tú có chút sợ hãi, nhưng rồi cô hiểu, anh chỉ có thể dọa cô bằng lời nói, người đầy rẫy vết thương như vậy thì làm ăn kiểu gì được.

" Vậy để xem anh có sức để " ăn" không đã".

Miệng thì mạnh dạn nói như vậy nhưng hai má Thanh Tú đã đỏ ửng kéo tận mang tai, đề cập đến những chuyện này khiến cô xấu hổ muốn chết đi, vội cầm bát cháo đi lại giường.

" Anh chịu khó ăn thanh đạm một chút, sẽ tốt cho vết thương".

" Tốt nhất mang xuống đi".

Khẩu vị ăn uống của Trần Nam rất kén chọn, sẽ có một số loại gia vị hoặc thực phẩm anh không bao giờ đụng đến. Điều này di Tur là người hiểu rõ nhất, e rằng bát cháo này cô nấu sẽ là phí công.

Tưởng rằng Thanh Tú sẽ hỏi anh tại sao, ai ngờ cô nhếch miệng cười ranh mãnh, chậm chậm đưa bát cháo ra trước mặt anh.

"Thịt nạc, cà rốt, không khoai tây, có hành lá, không ngò rí".

Trần Nam sững sờ nhìn, là cô điều tra sở thích sở ghét của anh từ hồi nào, hay chỉ là trùng hợp?

Anh không biết là trong một lần nói chuyện với dì Tư cô đã hỏi bà về thói quen ăn uống của anh. Còn có một điều cô thắc mắc mãi là dì Tư nói anh dị ứng với cua biển, thế nhưng có lần anh đã đưa cô đi ăn món cua đất đỏ ở một nhà hàng sang trọng.

Thanh Tú bẽn lèn quan sát thái độ của anh, biểu tình có vẻ không xua đuổi cô nữa, cô mạnh dạn ngồi xuống mép giường bên cạnh, thổi một thìa cháo rồi đưa lên.

"Hả miệng..."

Trần Nam mở to mắt nhìn hành động của cô, loại cảm giác này hình như anh chưa được hưởng thụ thì phải, mà nếu có chắc từ thời còn "mũi dài" đang tập ăn.

"Em nghĩ tôi là đứa trẻ lên ba?"

Trẻ lên ba thì còn có thể chạy nhảy vui đùa, anh hiện tại đi còn không được, quả thực không bằng một đứa trẻ nữa, nghĩ đến đây Thanh Tú phì cười.

"Em cười cái gì?"

Nhìn gương mặt nghiêm nghị của anh nhìn mình, cô e là sẽ chọc giận đến vị bệnh nhân khó ưa này, liền thu về nụ cười, cất tiếng xoa dịu.

"Thưa giám đốc, anh "ngao" chút đi, công việc còn chất đống đợi anh ở công ty".

Chữ "ngao" phát ra từ miệng cô nhẹ nhàng như cơn gió, bay vào lỗ tai người đàn ông khiến anh mắt hết dừng khí từ chối.

Trong lúc đó cô vẫn cầm thìa cháo một mực đưa về phía anh...

Anh nhìn cô một hồi, buông giọng trầm thấp.

"Đề lên bàn đi".

Dù thế nào anh cũng không muốn để cô đút cho mình, thật mất hết phong độ của một người đàn ông. Sau khi nói xong anh gắng gượng đứng lên, từng bước nặng nhọc đi về cái bàn gần đó.

Thanh Tú thấy anh gắng sức thì sợ sẽ ảnh hưởng đến vết thương, nhưng cản anh thì cô không có cái can đảm đó, đành chạy thật nhanh đặt bát cháo xuống bàn rồi quay lại đỡ anh. Khi cô vừa chạm vào cánh tay, liền bắt gặp chân mày anh cau lại, cho là anh khó chịu sẽ lại hất văng cô ra...bàn tay cô hơi rụt lại.

Nhưng là sau đó không có hành động như cô nghĩ, anh vẫn để cho cô dìu mình, chậm rãi ngồi xuống ghế.

Mặc dù đang đau buốt toàn thân, nhưng hôn mê suốt hai ngày, nay tỉnh dậy ít nhiều cũng làm anh có cảm giác đói bụng, lại cảm nhận được hương thơm của thức ăn, Trần Nam liền ăn một cách tự nhiên.

Thanh Tú đứng bên cạnh quan sát gương mặt anh, cô đã lục đục gần tiếng mới nấu xong, nếm đi nếm lại không biết bao nhiêu lần, cũng may anh không có thái độ chê bai gì cả, cánh môi cô kéo lên một nụ cười nhẹ.

"Làm gì cứ ngây người nhìn như vậy, lấy giúp tôi cái áo đi".

Câu nói của ai kia làm cô giật mình, nhìn vào bát cháo, anh đã ăn xong từ lúc nào... Bây giờ cô mới để ý đến việc anh không mặc áo, sao cô không nhận ra điều đó sớm nhỉ, có lẽ việc anh bị băng bó gần hết cả nửa thân trên khiến cô không thấy ngực và lưng anh trống trải đi...

Cô đi lại tủ, chọn cho anh một chiếc áo sơ mi ngắn tay, dù sao anh còn đau, mặc áo thun phải chui đầu e rằng bất tiện, cô bỗng quay lại nhìn anh.

"Mà tại sao anh lại bị thương đến như vậy?"

Trần Nam đang uống nước, anh không nhìn cô, chỉ trả lời hờ hững.

"Em không cần phải biết".

"????"

Buổi chiều...

Một dải nắng vàng dịu nhẹ trải đều khắp khu vườn rộng lớn trong ngôi biệt thự, đập lên ô cửa kính lóng lánh. Người đàn ông đứng ngoài ban công hít thở khí trời, gió từ đâu đưa đến vài con mắt rươi làm anh cảm thấy khoan khoái vô cùng.

" Ê, bên này, bên này..."

" A...hi...hi..."

Anh đưa mắt xuống nơi phát ra tiếng cười đùa khanh khách, phát hiện cô gái trong chiếc áo xanh lam đang chơi bóng cùng một... chú chó.

Nó là "Bóc", một chú chó Nhật đáng yêu và cũng là người bạn trung thành lâu năm của di Tư, không biết Thanh Tú đã làm quen với nó từ lúc nào mà hai bên đã "thân" nhau như vậy. Nhìn cái cách cô đùa giỡn và âu yếm nó, có người điên rồ nghĩ rằng nó còn sướng hơn cả mình.

" Đừng...đừng..."

Thanh Tú cười nắc nẻ khi chú chó dùng cái mũi nhỏ xíu của nó unction vào chân cô, trong một giây nào đó khi nhìn lên, bắt gặp một ánh mắt trầm ảm đang chăm chú nhìn mình, cô giật mình quay đi chỗ khác... làm sao mà anh đã đi ra được tới ban công rồi. Vài phút sau, vì không tự chủ được mà quay lại, vẫn là ánh mắt ấy vẫn chưa dời đi, cô bỗng nở một nụ cười với anh. Còn người trên ban công thì vô cùng bất ngờ, bởi anh nhìn ra được nụ cười ấy nó ảm áp, rục rịch như thế nào.

Buổi chiều cứ vậy yên bình trôi qua, lúc hơn 6 giờ tối khi Trần Nam ngồi trên bàn làm việc với chiếc máy tính, anh nghe dưới nhà vang lên âm thanh " lách cách" " lèng xèng", rồi lại thấy bóng dáng Thanh Tú bận rộn qua lại dọn dẹp. Cô quả là không được khéo léo như di Tư, khi làm việc phát ra âm thanh khiến người ta không thể không để tâm, nhưng anh lại không cảm thấy khó chịu, ngược lại cảm nhận được một sự gần gũi nào đó.

Thanh Tú đang treo quần áo vừa mới lấy vào tủ thì điện thoại reo vang, nhìn dãy số cô phát hiện là Phương Hùng gọi, liền đi ra ngoài trả lời.

" Hiện bệnh viện có ca mổ quan trọng, e là tôi không đến thay thuốc cho Trần Nam được, cô liệu có thể...?"

Ý tứ của Phương Hùng đều được Thanh Tú hiểu, chỉ là... cô rất nhát trong khoản này, có lần trên đường đi học về nhìn thấy người bị tai nạn giao thông máu me khắp đầu, cô đã xỉu tại chỗ... có khi nào rồi cô cũng sẽ như vậy khi nhìn vết thương của anh, đó là còn chưa nói đến chuyện phải sát trùng rồi bôi thuốc.

" Thanh Tú, cô sao vậy, được không?" Nghe cô im lặng khá lâu nên Phương Hùng cất tiếng.

Cô hít một hơi thật sâu.

" Anh không cần lo, việc đó để tôi".

" Vậy tốt rồi, đồ đạc tôi để trong tủ y tế dưới lầu, thuốc là cái hộp màu xanh..."

"... Mà còn nữa, đêm cậu ta có thể sẽ bị sốt, lúc đó cho uống Paracetamol 750mg."

8 giờ tối...

Trần Nam đang nằm trên giường xem tin tức qua điện thoại thì Thanh Tú đi vào, anh nhìn cô một cái, phát hiện trên tay cô đang cầm bông gòn và thuốc sát trùng

" Anh ngồi dậy đi, tôi giúp anh làm thuốc"

Anh đặt điện thoại xuống, từ từ ngồi lên, cái tên Phương Hùng này, rước được cô đến đây rồi thì giao hết trách nhiệm cho cô hay sao?

" Đó không phải việc của em".

" Phương Hùng không đến được, anh ta có ca mổ ở bệnh viện".

Nói rồi cô bước đến cạnh giường, phát hiện Trần Nam nhìn mình chăm chú.

" Tay tôi đâu có bị thương ".

Nói rồi anh giật nhẹ đồ trên tay cô, việc đơn giản đó anh có thể tự làm, nhưng Thanh Tú rất nhanh đã giành lại.

" Để tôi..."

Nói rồi cô đặt bông băng, thuốc lên ghế.

" Anh cởi áo ra đi".

Ai kia bỗng dưng phát hiện gương mặt cô đỏ lên, vì cái gì đây? Hình ảnh này của anh chẳng phải cô đã thấy từ sáng sao? Anh nhẹ nhàng cời từng cúc áo ra, bờ ngực rộng rãi rần rần chắc ngày nào giờ bị quần dày băng hiện ra.

Thấy cô quay đi chỗ khác, anh cất tiếng giễu cợt.

"Chỉ là bôi thuốc, có cần phải đỏ mặt như thế không?"

Thanh Tú lăm bằm rửa thắm anh, trong phòng một nam một nữ, lại ở khoảng cách gần như vậy mà cời áo, nếu nói không thẹn thì chắc dây thần kinh cảm giác của cô đã bị tê liệt. Cô nhìn anh, bắt gặp ánh mắt đầy ám muội, má lại càng nóng hơn.

Cô hít thở sâu cố trấn tĩnh mình, tay nhẹ nhàng gỡ từng lớp băng trắng ra, cuối cùng hình ảnh những vết thương đáng sợ kia đã đập vào mắt. Mô hôi trên trán cô bắt đầu rịn ra, nhưng thay vì sợ, một cảm giác khác lần đầu tiên, giống như là xót xa... bàn tay kia dùng cùn thắm lên bông gòn, tay cứng đờ.

Trần Nam cúi nhìn, phát hiện gương mặt ửng hồng cách đó mấy giây giờ đã tái mét, lại nhìn xuống bàn tay đang run run kia, e là không thể làm được.

"Em sợ?"

Nhưng cô không đáp lại anh, tay cô bắt đầu di chuyển sát trùng, nhẹ nhàng như thể không nỡ chạm vào những vết thương kia. Mặc dù cảm giác đau rất rõ rệt, nhưng gương mặt Trần Nam vẫn không có biểu hiện gì.

Sau khi sát trùng và bôi thuốc, Thanh Tú khẽ thở phào, không tin rằng mình có thể làm được một việc như vậy. Người đàn ông cũng phát hiện trán cô túa đầy mồ hôi, anh nhìn cô chăm chăm, làm cho động tác quấn lại băng của cô trở nên luống cuống, mỗi khi bị anh nhìn bằng ánh mắt đó, cô liền mất tự nhiên, tay chân một chút sức lực cũng không có.

"Em như thế nào còn dây dưa với tên khốn đó?"

Cô mở to mắt nhìn anh, hiểu được cái "tên khốn" mà anh nói đó là ai, rõ ràng anh còn rất để bụng chuyện đó. Cô ngáp ngừng, dù thế nào cũng không muốn anh hiểu lầm chuyện giữa cô và Quốc Đại, lúc sáng anh đã quá nóng giận mà không cho cô cơ hội giải thích.

"Thực sự hôm đó tôi có gặp Quốc Đại ở bệnh viện nhưng là mẹ anh ta nằm viện nên ghé thăm một chút..."

Cô đưa mắt nhìn Trần Nam, đáy mắt anh quả thực không bài xích, nhưng thật ra vẫn rất lạnh lùng.

"Em có biết tôi đợi em bao lâu không?"

Việc anh đợi cô mà không nói trước, cũng không thêm gọi điện một tiếng thì làm sao mà cô biết được, nhưng dù sao, người thất hứa cũng là cô...

"Tôi xin lỗi..."

Điều cốt lõi là Trần Nam muốn nhìn thấy thái độ này, nếu như cô hiểu thì đã không xảy ra chuyện như ngày hôm nay, nhưng anh đâu biết cô còn có những điều đang khắc khoải trong lòng.

Cuối cùng lớp băng gạc cũng được quấn lại khéo léo, lúc này bỗng có bước chân người đang đi lên lầu, không lâu sau đó ngoài cửa xuất hiện một người phụ nữ, bà vội vàng đẩy cửa phòng bước vào.

Vừa nhìn thấy bà, dù chưa gặp qua nhưng cô vẫn mơ hồ nhận ra đó là ai, bởi nét lạnh lùng trên gương mặt người đàn ông này chín phần là giống bà.

"Mẹ..."

Quả đúng như cô suy đoán, người phụ nữ sang trọng này là mẹ của anh, bà rất đẹp nhưng lại toát lên một vẻ cao xa khó gần.

"Chào bác...". Cô cúi đầu cất tiếng.

Bà Dung đưa mắt nhìn Trần Nam, sau đó ánh nhìn kia lại dừng trên người Thanh Tú.

"Cô là ai?"

"Dạ cháu là trợ lý của...".

Khi cô vừa dứt lời thì Trần Nam đã lên tiếng cất ngang.

"Thanh Tú, em xuống dưới nhà đi".

Thanh Tú, cái tên này rất quen, hình như bà đã từng nghe Ái Lệ nói đến, gương mặt bà bỗng tối sầm lại.

"Khoan, cô đứng lại cho tôi".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Húng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32

Bước chân Thanh Tú khựng lại, bất giác đôi mắt sắc như dao nhìn mình, tiếp theo là một câu hỏi bắn về phía cô.

"Tại sao cô lại ở đây?"

"Cháu...cháu...". Cô ấp úng

Căn phòng im ắng đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, thái độ của bà Dung làm Thanh Tú rất sợ, chưa từng gặp bao giờ nhưng ánh mắt, lời nói của bà thể hiện rõ sự bài xích đối với cô. Cô nhất thời không biết phải phản ứng thế nào, đưa mắt nhìn người đàn ông, anh đang đứng dậy đi về phía này, nét mặt vô cùng khó chịu, có lẽ vì di chuyển nên anh đau.

"Mẹ, mẹ đến đây làm gì?"

Câu nói của anh khiến mặt bà Dung biến sắc, con trai của bà lẽ nào không còn coi bà già này là mẹ nữa, lại hỏi một câu lạnh nhạt như vậy, bà giận dữ nhìn anh.

"Mẹ hỏi con, những vết thương trên người này là như thế nào?"

Trong lúc bà đã di dời sự chú ý, anh liếc mắt ám hiệu cho Thanh Tú đi ra ngoài, cô cũng nhân cơ hội này mà rón rén rút lui. Vừa lên ra khỏi cửa cô thở mạnh một cái, tại sao đối diện với mẹ anh, cô lại có cảm giác sợ như vậy, mặc dù bản thân không làm gì sai, chỉ là đến đây giúp anh một chút, sao bà lại nhìn cô bằng đôi mắt đó.

Cô chưa đi xuống mà đứng dựa vào tường, từng lời nói của bà Dung trong phòng vang lên rõ mồn một.

"Tại sao con bé đó lại ở đây?"

"Mẹ nghĩ con bị thương như vậy, lại không có di Tư, con tự mình có thể mà bình phục sao?"

Thanh âm của anh rất nhỏ, nhưng Thanh Tú lại dấy lên một niềm chua xót, nó chẳng khác nào là một câu trách móc của một người con đối với mẹ mình, rõ ràng anh bị như vậy lại không hề thấy bà chăm sóc, vừa đến không nghe được câu hỏi han đã hạch sách những chuyện không đâu, cô mơ hồ cảm thấy mối quan hệ mẹ con này quả thực có vấn đề. Nếu người bị thương đó là cô, mẹ cô sẽ cuồng quýt mà săn sóc chứ không bỏ mặc như vậy, lẽ nào... người đàn ông lạnh lùng kia, anh không được hưởng thụ tình mẹ một cách đúng nghĩa nhất sao?

"Vậy tại sao con không gọi Ái Lệ đến, nó dù sao cũng sắp là vợ của con".

Ái Lệ, vợ...

Hai từ này ngắn gọn như vậy, sao lại như mũi kim đâm vào lòng người đứng ngoài cửa, khiến một hơi thở của cô cũng trở nên nhói lên, cái sự thật này, cô làm sao mà phủ nhận...

Bên trong im lặng, một lúc sau mới nghe thấy giọng nói của Trần Nam.

"Mẹ nghĩ tiểu thư cành vàng lá ngọc đó có thể nấu ăn, giặt đồ, làm những việc thay di Tư được ư?"

Nếu câu thứ nhất của bà Dung như kim đâm thì câu trả lời của Trần Nam lại như một lưỡi dao vô tình mà khoét vào lòng cô một lỗ sâu hoắm, anh để cô ở lại đây chỉ vì cô có thể làm tốt công việc của di Tư thôi sao?

Đúng rồi, chẳng phải cô nhận lời Phương Hùng là sẽ chăm sóc cho anh, thừa biết phải làm công việc của một người giúp việc thực thụ, bây giờ còn suy nghĩ cái gì, anh vốn dĩ đã đuổi cô đi, chỉ là cô cố chấp mà ở lại... là tại cô tự huyền hoặc.

Trong kia lời bà Dung tiếp tục vang lên.

"Mẹ đến đây để nói với con một chuyện, bên bố mẹ Ái Lệ đã quyết định hai tháng nữa sẽ tổ chức hôn lễ".

Câu nói vừa rồi làm Thanh Tú sững sờ, bóng đèn ngoài hành lang hắt lên gương mặt cô trắng bệch.

"Hai tháng nữa ư? Hai tháng nữa Ái Lệ sẽ thành vợ anh ư?"

Anh sẽ như thế nào? Có đồng ý hay không?

Lẽ nào lại không, hôn ước từ nhỏ, hai người họ lại xứng đôi như vậy... bố của Ái Lệ đã quyết định, ai có thể chống lại được?

Cô lặng lẽ đi xuống lầu, không muốn biết thêm về sự việc ấy nữa, bởi càng nghe lòng ngực chỉ càng thêm thất lại.

Khi đôi chân nhỏ của cô đặt ra khỏi bậc thềm nhà, ánh trăng đã tỏa chiếu trên cây cối khắp khu vườn một màu vàng mờ mờ ảo ảo. Hôm nay là rằm, chỉ mới hơn 8 giờ trăng đã lên cao sáng vàng vạc, bóng dáng mảnh mai của cô tản bộ dọc theo con đường rải sỏi trắng, bàn chân giẫm lên những viên sỏi phát ra âm thanh "rào rào" khô khốc. Hoa nhài đưa hương ngào ngạt khắp nơi, khung cảnh vô cùng nên thơ, chỉ có lòng ai kia là đang hỗn loạn, không một chút tâm trạng thường thức.

Cô quay lưng lại nhìn lên ban công lầu một, có ánh điện hắt ra nhẹ nhẹ, nơi đó có một người đàn ông... có lẽ anh đang bàn tính chuyện hôn sự. Cô thờ dãi tìm một chiếc ghế đá dưới bóng cây ngồi bệch xuống, bóng trăng nhàn nhạt xuyên qua kẽ lá, đập lên khuôn mặt nửa hư nửa thực.

Mười lăm phút sau, chiếc Fortuner khởi động rồi từ từ tiến ra, đèn xe rọi thẳng vào mắt Thanh Tú, người bên trong như nhìn thấy cô, bỗng dừng xe giảm tốc độ... Tim cô chợt đập thành thịch, cô thực sự không muốn đối diện với người phụ nữ đó. Nhưng bà đã từ trên xe bước xuống...

Đèn xe tắt, mặc dù dưới tán cây tranh tối tranh sáng, Thanh Tú vẫn nhìn ra được vóc dáng uyển chuyển của bà đang tiến lại chỗ cô ngồi. Cô vội đứng lên...

"Ngay ngày mai khi đi Tư lên, cô phải đi khỏi cái nhà này ngay lập tức".

Trong ánh sáng mờ ảo đó, không ai là nhìn rõ mặt ai, âm giọng sắc bén của bà cứ thế chọc vào tai cô.

"Vâng, cháu cũng chỉ là đến giúp giám đốc, mai cháu sẽ đi".

Cô trả lời bà một cách nhẹ nhàng, nhưng như thế lại càng khiến bà bức bối, bà ghét nhất là cái thể loại giả vờ giả vịt như vậy.

"Tôi nói cho cô rõ... cô đừng tưởng tôi không biết mục đích của cô, cô năm lần bảy lượt quyến rũ, dụ dỗ con trai tôi, mặc dù biết nó đã có vợ sắp cưới, cô rốt cuộc là cái hạng người gì?"

Lời nói của bà Dung đanh thép từng câu chữ, cô không biết phải chống đỡ thế nào.

"Cháu... không có..."

"Bốp..."

Tiếng tát mạnh vang lên, bà Dung như muốn mang hết tức giận trút lên người cô.

"Không có... thế tại sao con tôi nó đi uống rượu đến mức bị kẻ xấu hại như vậy, không tại cô chứ tại ai?"

Dù Trần Nam giấu diếm, tất cả nhất cử nhất động của anh đều không thể qua mắt được bà.

Thanh Tú đưa tay lên má, cảm nhận được sự đau rát. Tối đó vì cô mà anh đi uống rượu ư? Cô, rốt cuộc đã gây ra cái chuyện gì rồi...

Cô còn đang đứng bất động thì bà Dung đã quay đi, sau đó bà ngoảnh mặt lại.

"Thế nào đi nữa thì nó cũng phải cưới Ái Lệ, cô khôn thì tự nên biết phải làm gì..."

Sau khi bà Dung rời khỏi phòng, Trần Nam ngã người ra giường, đôi mắt anh vô hồn nhìn lên trần nhà, khuôn mặt vô cùng u ám. Chợt nhớ điều gì anh lại ngồi dậy, từng bước tiến ra hành lang, gọi vọng xuống lầu.

"Thanh Tú... em lên đây"

.....

"... Em có nghe thấy không?"

Phía dưới nhà im ắng không một tiếng trả lời, người đàn ông đi lại cầu thang, nhưng dường như vết thương lại bị động nên đau nhói, anh quay về phòng, lấy điện thoại gọi cho cô.

Sau một hồi chuông dài, anh phát hiện âm thanh reo trong giỏ xách. Anh tiến lại bàn, quả thực Thanh Tú để điện thoại trong giỏ, anh cảm ra, vô tình làm rơi một tờ giấy.

"Đơn xin thôi việc".

Đôi mắt người đàn ông tối sầm khi thấy những dòng chữ kia, cô rốt cuộc là đang ỷ mưu để trốn khỏi anh.

Thanh Tú đi vào nhà khi trăng đã lên rất cao, đôi vai cô vì bị sương thấm đẫm mà hơi run nhẹ, tiến lên lầu vào phòng, không thấy Trần Nam đâu. Đi kiểm một lúc cô mới phát hiện anh mặt mày lạnh lẽo ngồi ngoài ban công.

" Vào phòng đi, anh muốn bị cảm lạnh ư?"

Cô đứng trước mặt anh cất giọng trầm thấp, ánh trăng đem thân hình nhỏ nhắn đổ bóng lên tường, cảm nhận đôi mắt anh ngược nhìn mình vô cùng phức tạp.

" Em lo cho tôi?"

Trước cái nhìn của anh, đôi lông mi cô run nhẹ, cô làm gì được lo cho anh, cái quyền kia thuộc về vợ sắp cưới của anh, Ái Lệ...

Cô im lặng...

" Thanh Tú, từ ngày em vào làm việc, tôi đối xử với em có tệ không?"

Đêm khuya tĩnh lặng, giọng anh trầm ấm nhưng cũng rất nặng nề, đôi mắt nhìn cô không rời khiến cho cô hô hấp không được tự nhiên.

" Không, anh đối với tôi rất tốt".

Môi anh mím lại, đôi mắt trong đêm nửa tối nửa sáng sâu hun hút, cả dáng người ngồi dựa vào ghế như bất động.

" Tôi có làm gì xúc phạm đến em không?"

" Cũng không...". Thanh âm của cô rất nhẹ, như tiếng chảy của nước.

Nhưng gương mặt của người đàn ông bỗng dưng thay đổi, trong một giây ánh mắt anh quắc lên tia sáng đáng sợ, cô mơ hồ không hiểu là cảm xúc gì, ngay lúc đó thì...

" Rầm".

Tiếng đập bàn vang lên, cùng với đó là tờ đơn được vứt ra trước mặt.

" Vậy đây là cái gì? Em nói đi..."

Quai hàm anh bạnh ra, nói gần như là nghiến răng nghiến lợi...

Cô cúi mặt, một màn sương mỏng buông xuống, bao trùm tất thấy xung quanh, cuối cùng anh đã biết việc cô xin nghỉ việc.

" Chẳng phải anh nói tôi biến đi, đừng bao giờ xuất hiện nữa hay sao?"

Nét mặt người đàn ông đành lại, anh thốt ra câu đó chỉ là trong lúc tức giận nhất thời, không nghĩ cô lại có cái suy nghĩ điên rồ như vậy. Anh đứng lên, cử động không được nhanh nhẹn, nhưng đôi tay cũng đã ghi chặt lấy vai cô ép vào lan can.

" Vậy tại sao em còn đến đây làm gì, hả?"

Thanh Tú không dám đối diện với anh, cũng không dám vùng vẫy, bởi nếu cô nhao lên anh sẽ dùng sức mà động đến vết thương trên người. Cô nhìn lên bầu trời đen kịt, khóe mắt cay xè. Lúc này khi một mình ngồi dưới vườn, cô đã suy nghĩ rất kỹ, chọn lựa cho mình một con đường giải thoát.

Cô quay lại nhìn anh một cách hờ hững.

" Tôi đến là vì Phương Hùng yêu cầu, ngày mai đi Tư đến, tôi sẽ đi".

Đáy mắt Trần Nam vằn lên tia máu, rồi cô sẽ nghỉ việc, biến mất như những gì đã nói ư, không cần biết anh đang nghĩ gì ư?

" Lý do?"

Bóng dáng cao lớn của anh bao phủ cả thân người cô, hơi thở quen thuộc của anh phả ngay bên cạnh, một cảm xúc nào đó cứ lượn lờ như muốn đem trái tim cô đi chôn vùi, cô không muốn từ bỏ, nhưng còn lựa chọn nào khác?

" Công việc thì ở đâu cũng vậy, xin việc ở một nơi khác cũng không phải là quá khó".

Lời nói nhàn nhạt như thể không cần thiết gì cái công việc mà mình đã mơ ước, cố gắng đó nữa. Người đàn ông nghe xong, anh kiềm chế để tay không bóp nát vai cô ra.

" Tại sao em nhất định không muốn làm việc ở Trần Minh nữa?"

Vì em không muốn đối diện với sự thật chỉ hai tháng nữa anh sẽ kết hôn, rồi em sẽ hằng ngày mà gặp anh thế nào?

"Rất áp lực, mệt mỏi... và còn vì..."

"Vì điều gì?" Anh rống lên.

Tất cả những gì anh làm lại đôi lấy sự lạnh nhạt, từ bỏ của cô.

Cô nhìn vào mắt anh... bàn tay bấu chặt vào đùi mình để tìm kiếm dũng khí.

"Tôi... không muốn gặp anh nữa".

Cả không gian trùng xuống...

Không có âm thanh giận dữ nào vang lên, xung quanh hai người chỉ là tiếng gió rít, cùng với đó là sự im lặng, một sự im lặng đến đáng sợ.

Người đàn ông buông cô ra, không ai biết được bên trong đôi con ngươi nâu trầm của anh đang nghĩ gì, anh quay người đi về phòng. Tiếng chân của anh từng bước nặng nề vang lên giữa màn đêm tĩnh mịch, rơi vào lòng cô. Cô nhìn theo, thân ảnh mờ hồ càng lúc càng xa...

Cô cứ như vậy mà đứng ngoài ban công, gió có thốc mạnh cỡ nào vào người cũng không cảm thấy lạnh, bởi trong lòng đã bị bao phủ bằng một lớp tuyết dày đặc.

Việc cô có làm hay không làm ở Trần Minh, đối với anh có lẽ cũng không có gì đáng bận tâm...Không có cô, anh lại sẽ tuyển người khác, bao nhiêu người mơ ước được làm việc cho anh, một nhân viên nhỏ bé như cô, cũng chỉ là một hạt cát nhỏ, nằm lẫn lóc giữa hàng đồng viên kim cương lấp lánh khác...

Trời đã về khuya, các ngọn đèn của những căn hộ dưới tầm mắt đều tắt, Thanh Tú lúc này mới đi về phòng, cô đưa mắt nhìn chiếc giường rộng lớn giữa phòng, Trần Nam đã ngủ, thân người anh nằm thẳng tắp.

Sau một ngày dài cô cũng đã rất mệt, tìm cho mình một chỗ trên ghế sofa trong góc phòng. Chỉ là nằm mãi cũng không ngủ được, bỗng nghĩ đến lần trước khi cô bệnh, anh cũng nằm ở đây mà trông chừng, bây giờ... cô coi như trả nợ cho anh rồi.

Cô nhắm mắt lại suy nghĩ miên man, thiếp đi từ từ...

Đến lúc giật mình tỉnh lại, đồng hồ chỉ 2 giờ sáng. Chợt nhớ lời Phương Hùng dặn nửa đêm anh có thể bị sốt, cô bật người dậy đi lại giường. Hồi thờ người đàn ông vẫn đều đặn, anh ngủ rất yên tĩnh, khuôn mặt anh tuấn dưới ánh đèn vàng dịu dịu đẹp như tượng tạc.

Cô ngồi bên cạnh nhìn ngắm anh, từng đường nét trên gương mặt in rõ vào tâm trí. Trong một khoảnh khắc vô thức nào đó, cô chợt cúi xuống, hôn nhẹ lên bờ môi kia, một hành động vụng trộm điên rồ...

Bỗng hàng lông mi người đàn ông khẽ chớp động, anh mở mắt ra. Cô giật mình hoảng sợ rời khỏi môi anh, vội vàng bỏ chạy. Nhưng rất nhanh anh đã chụp được cánh tay cô, cơ hồ là dùng lực rất mạnh, đôi mắt giận dữ đỏ ngầu.

"Đặng Thanh Tú, em đang làm gì? Em làm như vậy là ý gì?"

P/s: Au đang nản, các bạn cho au chút động lực đi☹

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

"Tại sao lại hôn tôi?"

Thanh Tú hoảng hốt rút tay lại, nhưng dù người đàn ông đang bị thương, cô cũng không thể là đối thủ của anh. Cố gắng thế nào cũng không thoát ra được, chỉ còn một cách đứng yên, miệng lắp bắp.

"Tôi... chỉ là... xem anh có bị sốt hay không".

Trần Nam vẫn trong tư thế nằm, bóng lưng nhỏ nhắn cùng mái tóc lộn xộn thật thảm hại của cô đập vào mắt anh.

"Đặng Thanh Tú, quay mặt lại... nhìn tôi".

Giọng anh gằn lên.

Cô quay lại, người đàn ông hất chân ngồi dậy, cánh tay cứng như đá của anh vẫn kìm chặt tay cô, bốn mắt nhìn nhau đầy phức tạp.

"Trả lời, tại sao lại hôn tôi?"

"Tôi... đã nói...rồi..."

Cánh môi anh nhếch lên, khắp khuôn mặt đều là biểu tình tức giận.

"Em biết nói dối từ lúc nào? Nếu em không nói cho rõ chuyện này, tôi sẽ lập tức nghiền nát em ra".

Tay chân Thanh Tú đỡ đỡ, cô không biết phải trả lời thế nào, chỉ hôn lên anh một cái... lại lâm vào tình huống gì thế này?

"Bởi vì anh quá đẹp, tôi... tôi...không kiềm chế được".

Nói xong bỗng nhiên cô cắn chặt môi mình, cô như thế nào lại càng lúc càng phát rồ. Nói như vậy lẽ nào trên thế giới này, người đàn ông nào đẹp cô cũng tìm cách hôn cho được anh ta hay sao?

"Nguy hiểm, vớ vẩn... em nghĩ tôi tin lời em sao?"

Lời nói dối của cô bị Trần Nam bắt tại trận, anh nhìn như thể muốn đem cô đi bán. Tâm tình cô nhảy dựng lên, nói câu gì cũng như đụng vào tổ kiến lửa, càng động càng bị cắn.

"Vậy tôi nói là tôi thích anh, anh có tin không?"

Sắc mặt người đàn ông lập tức biến đổi, đáy mắt như có tia lửa được thắp lên, phần nào xua tan cái nhìn u lãnh từ nãy giờ, nhưng câu nói tiếp theo lại làm tia sáng le lói ấy vụt tắt.

"Anh đẹp trai, tài giỏi, giàu có như vậy trong công ty này có nhân viên nữ nào mà không thích anh, tôi cũng như họ... bị cái hào nhoáng của anh làm cho choáng ngợp, chỉ nhất thời ngờ ngẩn".

"Ngờ ngẩn, tại sao canh lúc tôi ngủ em lại hôn?"

Thanh Tú miệng lưỡi cứng đờ không biết phải phản bác lại thế nào, sự tình này tất cả cũng tại cô.

"Bây giờ tôi đang tỉnh táo đây, em thể hiện sự ngờ ngẩn đi, hôn tôi đi".

Thanh Tú tròn mắt lên nhìn Trần Nam, khuôn mặt anh không biết vì lên cơn sốt hay nóng giận mà đỏ bừng, đôi mắt nhìn cô đầy thách thức. Cô cứ cúi đầu lặng lẽ đứng như vậy, anh như một vầng sáng rực rỡ, mãi mãi không thể chạm được, cô làm gì có cái can đảm ấy.

"Được, em không dám chứ gì? Vậy để tôi".

Câu nói vừa dứt, Thanh Tú còn chưa hết ngỡ ngàng thì Trần Nam đã dùng lực rất mạnh mà lôi cánh tay cô, một phát lao đảo té xuống giường, người đàn ông rất nhanh xoay úp người đè lên cô.

"Đừng, vết thương sẽ..."

Câu nói chưa dứt thì môi cô đã bị đôi môi mềm mại của anh quán lấy, nửa mạnh mẽ nửa lại như âu yếm, dồn tất cả tâm tư lên cánh môi ngọt ngào. Đôi lông mi của Thanh Tú run lên lợi hại, cô muốn đẩy người đàn ông ra nhưng lại sợ động đến vết thương trên người anh, cuối cùng là nằm im, một cảm xúc thoáng qua, cô không nhận ra là chính mình còn đang đáp lại nụ hôn của anh.

Trong căn phòng yên tĩnh, hai hơi thở hòa quyện với nhau rất lâu. Cô cảm nhận được một luồng hơi ấm toát ra từ anh, bao trùm cả thân hình nhỏ bé của mình, đem hết dũng khí của cô mà nung ra đến tan chảy, tay chân bủn rủn không còn một chút sức lực mà chống cự. Đây là lần thứ hai anh hôn cô, đều trong tình huống là anh đang tức giận, nhưng nụ hôn này cô cảm nhận được nó mang rất nhiều cảm xúc trĩu mến trong đó, hay là do cô lại tự huyền hoặc?

Mãi cho đến khi cả hai không thở được nữa người đàn ông mới rời môi cô ra, trong khoảng cách rất gần, đáy mắt nâu trầm của anh nhìn thẳng vào đôi con ngươi của cô, cô không dám nhìn anh, quay mặt đi chỗ khác. Nhưng anh đã rất nhanh dùng bàn tay to khỏe của mình mà giữ chặt cằm cô lại, buộc cô phải đối diện.

"Em nói em chỉ thích tôi...?"

Giọng nói trầm ấm vang lên, mang theo tia nhìn khó đoán từ đôi mắt sâu hun hút của anh, cô lí nhí trả lời.

"Phải, chỉ là thích thôi, xung quanh anh không phải có rất nhiều cô gái thích anh sao? Cho nên anh cũng đừng bận tâm..."

Xung quanh anh đúng là có rất nhiều người yêu thích anh, nhưng lại nổi là những người đó tìm mọi cách để tiếp cận, để gây sự chú ý đối với anh. Còn cô, năm lần bảy lượt né tránh, chạy trốn anh, anh rốt cuộc là không hiểu trong cái đầu nhỏ kia của cô đang nghĩ gì nữa. Hay là cô đã yêu Minh Thành, hoặc vẫn còn lưu luyến với Quốc Đại?

"... Được, tôi sẽ rất nhanh khiến cho em chuyển từ " thích" sang "yêu" tôi.

Thanh Tú mở tròn mắt, điên... điên thật rồi, anh sao lại mở miệng nói một điều vô lí đến như vậy? Chẳng phải chỉ hai tháng nữa anh sẽ cưới Ái Lệ sao, còn lại muốn cô yêu anh là như thế nào? Hơn nữa... cô đã quyết tâm nghỉ việc, nhất định sẽ không có cơ hội mà gặp anh nữa.

" Trần Nam... hai tháng nữa anh cùng Ái Lệ sẽ kết hôn?"

Ánh đèn vàng dịu trên trần hắt xuống gương mặt cô, để lộ một ánh mắt hoang mang cùng lo lắng. Tất cả những biểu hiện của cô đều được người đàn ông thu vào tầm mắt.

" Chuyện đó đối với em rất quan trọng sao?"

Cô đỏ mặt bối rối nhìn anh, anh cũng chưa có động tĩnh gì gọi là buông cô ra, vẫn dè cô ở dưới mình như vậy. Cái tư thế này, không gọi là mờ ám thì không có từ nào khác để diễn tả. Cô muốn tự tát vào mặt mình, đã rõ ràng phải tránh anh ra, như thế nào lại buột miệng hỏi như vậy?

" Không...tôi...chỉ là tò...mò chút thôi".

" Ha..ha..ha".

Trần Nam cười lớn để lộ hàm răng trắng đều thẳng tắp, cái nụ cười của anh làm đối phương không hiểu là ý gì, anh buông cô ra, đứng dậy đi lại bàn, chậm rãi rót một li nước. Anh đứng đó, tay cầm chiếc li, ánh mắt đảo về phía này, trên chiếc giường cô ngồi bật dậy, biểu tình như là đàn ra.

Sáng hôm sau, khi Thanh Tú nấu đồ ăn sáng và mang lên phòng, Trần Nam đang đứng phơi nắng ngoài ban công, anh đang nói chuyện điện thoại với ai đó, cô nhìn thân ảnh anh từ phía xa, bất giác có chút chua xót trong lòng, cư nhiên cảm xúc cứ hỗn loạn khi nhìn thấy anh...

" Ngủ ngon không?"

Người đàn ông quay lại, cất tiếng trầm thấp khi thấy cô thất thần đứng ở phía sau lưng mình, nắng buổi sáng đập lên khuôn mặt trắng trẻo của cô, một cảnh tượng khiến anh cảm thấy thật trong lành, ấm áp.

" Anh ăn sáng đi, tôi đi đây".

Cô không trả lời câu hỏi của anh, nhưng chắc chắn là ngủ không ngon, quầng thâm dưới mắt đã tố cáo tất cả.

" Đi đâu?"

" Lát nữa đi Tư lên rồi, việc của tôi coi như xong, hơn nữa... tôi phải đến công ty sắp xếp một số việc trước khi nghỉ..."

Trần Nam nhếch miệng cười, anh bước đến nắm lấy bàn tay cô.

" Không phải vội, trước khi đi, ăn sáng đã".

Cô rút lại, bàn tay kia càng giữ chặt hơn, kéo cô đi vào trong phòng, nhét cô ngồi xuống ghế, cô lại đứng lên, về mặt đây bối rối.

" Để tôi xuống lấy thêm thức ăn".

Trên bàn chỉ có một phần, bấy nhiêu không thể đủ cho hai người, anh gật đầu.

" Được".

Thanh Tú đi xuống lầu, cô lấy bánh phở bỏ vào một cái bát rồi múc nước trong nồi ra, vừa làm cô vừa thắc mắc trong lòng về thái độ của anh. Vấn đề cô nghỉ việc, anh sẽ để cô đi, thực sự không tức giận nữa? Thật trái ngược hành động lồng lộn tới qua, hay anh đã nghĩ thông suốt?... miên man nghĩ thế nào cô lại vụng về múc nước dùng đang sôi đổ phải tay mình.

" A...ui...da".

Vì quá nóng, Thanh Tú theo quán tính đánh rơi cái bát xuống nền, tay đưa lên không trung vẫy vẫy mấy cái.

Trần Nam ngồi trên lầu nghe tiếng rơi vỡ " loảng xoảng", anh vội vàng chạy xuống, quên mất vết thương trên người mình. Thấy cô đang dùng miệng thổi thổi vào bàn tay, anh lập tức cầm lên xem, cả mu bàn tay trái đã đỏ rộp lên. Còn Thanh Tú, cô sững sờ nhìn anh.

" Anh...sao lại chạy xuống đây...lại động đến vết thương".

Nhưng Trần Nam chẳng thèm quan tâm lời cô nói, anh kéo cô đến bồn rửa gần đó, xả mạnh nước lạnh lên bàn tay bị phỏng. Cô, công việc thì tí mĩ chu đáo, còn việc nội trợ thì thật vụng về, một chút kiến thức xử lí vết thương cũng không có, ai đòi bị phỏng mà cứ đứng đó thổi phù phù. Nhưng anh không

mắng cô, chỉ trưng ra bộ dạng lạnh lùng khó chịu.

"Không sao đâu, việc còn con ấy mà".

Cô gượng cười chống chế, lúc này anh đã tắt nước, khẽ lờm cô một cái.

"Như thế nào mới là chuyện lớn?"

Nói rồi anh đi lại tủ thuốc gia đình gần đó, mang ra một lọ thuốc, mở nắp nhẹ nhàng bôi lên. Cô khẽ đưa mắt nhìn gương mặt nghiêng đang chăm chú của anh, ở góc độ nào nhìn anh cũng đẹp.

"Đau không?"

Giọng nói trầm thấp của anh bên tai làm cô nhớ đến tuổi thơ của mình.

"Thực sự không đau..."

"... Lúc còn nhỏ tôi rất hay bị phỏng".

Trần Nam nheo mắt nhìn cô, cái tính vụng về này lẽ nào có từ thời ấy đến giờ.

"Tại sao?"

Thanh Tú không nhìn anh, từng kí ức lúc nhỏ ủa về khiến cô tuôn ra một tràng.

"Bởi vì ở quê lúc đó toàn nấu ăn bằng rơm, củi khô. Mỗi lần cha mẹ đi làm tôi đều ở nhà nấu cơm, có lần lửa tắt tôi thò đầu vào bếp thổi, ai ngờ lửa phục lên cháy xém hết lông mày, lông mi, cả một mảng tóc mái nữa...nhưng lúc đó lại cảm thấy mùi tóc cháy thật là thơm hi..hi...có lần bùng nổi canh vấp té đổ cả lên người..."

"... Thực ra lúc đó chẳng cần thuốc thang gì..."

"...Cho nên mới nói chút dấu vết này chẳng là gì".

Đôi mắt cô sáng lên tia cười khi nhớ về những ngày tháng ấy, còn có cả những việc như tắm suối, bắt ốc với đám bạn cùng làng, vui không kể xiết. Cô cứ vô tư như vậy, không ngờ rằng người đàn ông này giờ đang nhìn mình không chớp mắt, cô gái này rốt cuộc là lớn lên trong hoàn cảnh như vậy?

Sau khi bôi thuốc xong, hai người cùng nhau ăn sáng dưới nhà ăn, Thanh Tú nhận ra anh đã hồi phục rất nhiều, có thể đi lại bình thường, ăn uống cũng có vẻ ngon miệng hơn hôm qua. Suốt bữa ăn, cô thỉnh thoảng liếc nhìn người đàn ông, trái với thái độ thấp thỏm của cô, anh vẫn điềm tĩnh không bộc lộ chút cảm xúc.

"Em vẫn quyết định nghỉ việc?"

Trần Nam đã ăn xong, anh ưu nhã đi lại bàn uống nước, cô nhìn bóng lưng anh, cảm giác không thể nuốt nổi thức ăn trong miệng, đến lúc anh mang một li nước đặt trước mặt, cô mới hoảng hồn ngẩng đầu.

"Vâng...tôi đã quyết định".

Nét mặt Trần Nam vẫn bình thản lạnh lùng.

"Uống nước đi, em đang mắc nghẹn kìa".

Cô cầm li nước lên, uống vội một ngụm, trong khi đó Trần Nam chuẩn bị đi lên lầu, anh quay lại buông một câu trầm thấp.

"Chúc em may mắn".

Anh bỏ lại một câu ngắn gọn pha chút giễu cợt, cả người tiến thẳng lên những bậc thang. Cô ngồi bất động, mơ hồ không hiểu là cảm xúc gì, giống như có tảng đá đè vào người.

Cô đứng dậy dọn dẹp chén đĩa, vừa lúc ấy di Tư lên tới. Nhìn thấy bà cô nở một nụ cười rạng rỡ, còn bà cũng rất xúc động khi thấy cô đang ở đây.

"Di..."

Cô chạy lại giúp bà xách mấy giỏ đồ linh kinh, bà nhìn cô âu yếm.

"Vắt vò cho con rồi".

"Di đừng nói vậy, chuyện nhỏ ấy mà".

Bà vừa cầm chiếc nón lá vừa đưa lên quạt trước mặt.

"Đề đi lên xem cậu chủ thế nào, nghe nói bị thương không nhẹ".

"Anh ấy phục hồi khá tốt, đang ở trên phòng..."

Di Tư đi lên lầu, sau đó trở xuống rất nhanh, gương mặt bà không còn nét căng thẳng như lúc nãy. Nhìn thấy Thanh Tú đeo giỏ xách lên vai, bà nhanh chân chạy lại.

"Con đi đâu?"

Thanh Tú giãn khóe môi.

"Con đến công ty".

Di Tư gật gật đầu như đã hiểu, bà lấy từ trong giỏ ra ít trái cây đưa cho cô, Thanh Tú không muốn lấy nhưng trước sự nài ép của bà, cô cũng vui vẻ mà nhận.

Khi Thanh Tú ra đến cửa, thì một chiếc Camry đồ tươi cũng vừa xuất hiện, Ái Lệ trong chiếc đầm màu nho bó sát yếu điệu bước xuống, mái tóc xoăn lộn xộn hờ hững trên vai. Cô đưa tay gỡ đôi mắt kính râm xuống, thẳng lên bậc thềm mà tiến vào nhà. Bỗng nhìn thấy người trước mặt, đôi mắt cô lập tức tối đi.

"Không ngờ cô lại mặt dày như vậy, đến đây làm gì?"

Ái Lệ cong môi lên, giọng nói chua ngoa không lẫn vào đâu được. Thanh Tú không trả lời, cô né người đi ra cửa, nhưng cánh tay đã bị Ái Lệ giữ lại.

"Cô có tai không, tại sao không trả lời câu hỏi của tôi?"

Thanh Tú vẫn im lặng, cô không có bất cứ nghĩa vụ gì phải giải thích. Thái độ của cô khiến đối phương vô cùng tức giận, Ái Lệ lại là người nóng nảy không có tính kiềm chế, cô liền túm lấy tóc của Thanh Tú giật mạnh.

"Cô khinh tôi ư? Cô là cái thá gì mà dám khinh tôi?"

Đây không phải lần đầu tiên Ái Lệ vô cớ nổi nóng gây sự, Thanh Tú cũng không thể trơ mắt ra mà để mình bị bắt nạt, cô cũng tìm cách để đẩy cánh tay Ái Lệ ra, hai bên cứ giằng co như vậy, cho đến lúc đôi giày cao gót của Ái Lệ chênh vênh nghiêng ngã, cô ta chao đảo té xuống bậc thềm.

"A...a cô thật độc ác".

Vừa lúc đó người đàn ông xuất hiện, anh đưa mắt nhìn hai người con gái trước mặt, một người đứng trơ ra, người còn lại té lăn mấy vòng xuống bậc thềm.

"Trần Nam... cô ta xô em".

Thanh Tú nghe Ái Lệ nói như vậy thì quay người lại, bắt gặp cái nhìn đầy u lỉnh của Trần Nam phóng về mình, chắc hẳn việc cô đẩy Ái Lệ anh đã nhìn thấy nên sắc mặt mới đầy nộ khí như vậy.

Ái Lệ đứng dậy, cố phoi ra những giọt nước mắt ngấn dài, vội vàng chạy đến nắm lấy cánh tay anh, thút thít khóc.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

"Em chỉ hỏi cô ấy có một câu, cô ấy đã không trả lời, lại còn xô ngã em hu..hu".

Ái Lệ kể lể, đưa cánh tay bị trầy một mảng nhỏ lên trước mặt Trần Nam, làm ra vẻ hết sức tội nghiệp.

"Anh xem, tay em thế nào cũng để lại sẹo, mặc áo cô dâu sẽ rất xấu".

Trần Nam nhìn qua cánh tay Ái Lệ, anh đưa mắt về phía Thanh Tú, nãy giờ cô vẫn đứng im bất động.

"Xây ra chuyện gì?"

Cô nâng tầm mắt lên, đáy mắt thoáng chút gọn sóng, giờ biện minh liệu anh có hiểu? Hay chính mình lại làm trò cười, anh sẽ tin cô ư?

" Anh đã nhìn thấy, còn hỏi làm gì?"

Trần Nam nheo mắt nhìn cô, một chút giải thích cô cũng không muốn, tự mình thừa nhận tất cả ư?

" Tôi thấy em đẩy Ái Lệ".

" Đúng... đúng là cô ta đẩy em..." Ái Lệ đứng bên cạnh phụ họa thêm, cô còn bồi thêm một câu chua ngoa nữa.

" Nếu cô ấy không xin lỗi em, đừng hòng ra khỏi đây..."

Cô nắm cánh tay Trần Nam lắc lắc tỏ vẻ nũng nịu, lần trước khi cô đẩy Thanh Tú ngã cầu thang, chính anh đã bắt cô đến xin lỗi, nắm được cơ hội lần này cô nhất định phải trả đũa.

Thanh Tú vẫn đứng đó, cô nhìn khuôn mặt lãnh đạm của Trần Nam, cả người anh một chút độ ấm cũng không có, hờ hững nhìn cô như có như không.

" Nếu là em đẩy cô ấy, thì nói lời xin lỗi đi".

Xin lỗi ư, cô không nghĩ Ái Lệ diễn trò giỏi như vậy, còn anh... anh tin lời cô ta sao? Hai người họ...cũng chẳng khác gì nhau cả.

" Cô ta gây sự với tôi trước, vì vậy tôi không có nghĩa vụ phải xin lỗi".

Nói rồi cô xoay người, Ái Lệ thấy vậy thì giậm chân, giãy nảy như đĩa phải vôi, miệng cong cớn lên.

" Sao anh để cho cô ta đi như vậy".

Mi mắt Thanh Tú sụp xuống, vì đã quay đi nên cô không biết thái độ Trần Nam thế nào, cô nghĩ rằng nhất định anh sẽ gọi cô lại, không thể để cô cứ như vậy mà đi. Nhưng không, anh không cần hỏi cho ra nhẽ nữa, mà cất giọng vô cùng quan tâm cho người đứng bên cạnh.

" Em, đi vào nhà bôi thuốc, chẳng phải sợ để lại sẹo sao?"

Ái Lệ nhìn nét mặt Trần Nam nghiêm nghị thì không nháo nữa, dù sao câu nói của anh phần nhiều là lo cho cô, nghĩ đến đây tia cười hiện rõ nơi khóe mắt, cô thân mật bám vào tay của anh.

" Vậy thôi, chúng ta vào nhà đi".

Thanh Tú bước đi, đôi chân giẫm lên những viên sỏi trắng quen thuộc, lòng mơ hồ nghĩ đến cảnh anh sẽ ân cần mà bôi thuốc cho Ái Lệ, ánh nắng vể lên đôi mắt trong veo của cô một vầng sáng hiu hắt, mờ nhạt.

Sau khi vào nhà, Trần Nam đi thẳng lên lầu, quăng lại cho dì Tư một câu ngắn gọn.

" Lấy thuốc cho cô ấy".

Anh vào phòng, tay vặn chốt cửa lại rồi đi ra ban công, phía trên đầu anh là những đám mây trắng trôi lơ lửng với muôn hình thù, dưới tầm mắt là bóng dáng nhỏ bé quen thuộc đang đi ra cổng, anh nghĩ ngợi giây lát rồi rút điện thoại ra.

" Giải quyết cho tôi một việc..."

"....."

" Đúng..."

Cúp máy, khóe môi anh câu lên một nụ cười nhàn nhạt, lúc này cửa phòng vang lên âm thanh gõ cửa dồn dập, không ai khác chính là Ái Lệ.

Khi anh ra mở cửa, cô ào vào như một con sóc, tay liền vòng ra ôm anh từ phía sau, mùi nước hoa tỏa ra ngào ngạt.

" Trần Nam, chỉ hai tháng nữa thôi em sẽ thành vợ anh rồi".

Cô đã đợi anh rất lâu, vì vậy khi nghe chính bố cô nói ra dự định, cô đã vui sướng đến mức nào.

Người đàn ông khế cau mày, anh xoay người lại, đưa tay gỡ đôi tay mềm mại đang ôm mình, nhưng cô càng siết mạnh hơn, dựa cả mái đầu lên lưng anh, mũi hít hà mùi hương đàn ông nhàn nhạt.

" Ái Lệ, em đang động vào vết thương".

Nghe vậy cô mới buông ra, dù sao sau này sẽ có nhiều cơ hội để gần gũi anh hơn, cô cất tiếng trách móc.

" Anh đó, tại sao bị thương như vậy lại giấu em".

Trần Nam mệt mỏi nằm ra giường, mắt anh không nhìn cô mà cứ chăm chú lên chiếc đèn chùm trên trần, Ái Lệ đi đến đứng cạnh giường, anh đảo mắt lên nhìn, cả thân hình cô quyến rũ tựa một nữ thần, ba vòng trong chiếc đầm body hiện ra chỉ chực chờ đốt mắt người nhìn.

" Trần Nam, chúng ta trước sau gì cũng thành vợ chồng, anh đừng lạnh nhạt với em như vậy có được không?"

Nghe giọng nói ngọt như rót mật vào tai, đuôi mắt Trần Nam khẽ nhếch lên, anh cất giọng trầm thấp.

" Em còn muốn gì?"

Ái Lệ thấy anh đã gần nét mặt thì thả người nằm xuống bên cạnh, cô nép sát thân hình kiều diễm vào người anh, Trần Nam định nói cô ngồi dậy, bởi anh không thích phụ nữ tùy tiện nằm lên giường của mình, thì cô đã xoay người, đặt lên môi anh một nụ hôn.

Trần Nam mở to mắt, anh không ngờ câu nói của mình lại dẫn dắt Ái Lệ đến bước này, anh không đáp lại đôi môi của cô, hai cánh tay đưa lên định sẽ đẩy ra, đúng lúc đó...

" Cạch..."

Cửa phòng mở ra, cô gái đứng ngoài cửa sững sờ nhìn, còn hai người trong phòng vì âm thanh kia làm cho giật mình, cũng ngồi bật dậy, chiếc đầm Ái Lệ mặc vốn đã khoét sâu cổ, giờ lại xộc xệch để lộ hơn nửa bầu ngực trắng muốt.

Thanh Tú đứng như trời trồng, khắp khuôn mặt một màu trắng bệch khi thấy cảnh tượng trên giường, đến khi tiếng nói chói tai của Ái Lệ vang lên cô mới sực tỉnh.

" Cô có biết lịch sự là gì không? Vào đây không gõ cửa...chưa thấy người ta hôn nhau bao giờ hay sao mà cứ trố mắt lên nhìn..."

Đúng rồi cô đúng là hậu đậu mà, hai người họ là vợ chồng sắp cưới, đương nhiên sẽ có những giây phút thân mật, lỗi do cô không gõ cửa, vì cái gì mà nhìn hai người họ chết lặng như vậy.

" Xin lỗi... tôi quên điện thoại".

Cô lúng túng nói, đôi chân thật nhanh đi lại bàn trong góc phòng, cầm lấy chiếc điện thoại rồi chạy như bay ra ngoài, để lại sau lưng một ánh mắt âm u của người đàn ông và nụ cười đắc ý của Ái Lệ.

Di Tư thấy cô chạy như tên tù trên lầu xuống thì hỏi với theo.

" Chuyện gì mà hấp tấp vậy con?"

Nhưng cô không trả lời, nói cách khác là lỗi tại cô đang lúng búng, không thể nghe được gì cả, di Tư thấy vậy thì thở dài nghĩ thầm.

" Con bé này, có khi nào thấy nó như vậy".

Thanh Tú sau khi chạy ào ra khỏi nhà, vì quá mệt mà cô khom người xuống thở dốc, một tay bám vào cánh cổng, cô đưa tay lên ngực mình. Vì cái gì tìm cô lại đập loạn xạ như vậy... vì cái gì trong lòng lại khó chịu như vậy?

Trong phòng..

" Ái Lệ, anh cần nghỉ ngơi một lát, em ra ngoài đi".

" Nhưng..."

Ái Lệ phùng má lên giận dữ, cô mới đến chưa được bao lâu đã bị đuổi đi.

" Em muốn anh nói lần thứ hai?"

Trần Nam nghiêm mặt, cả người anh toát lên vẻ lạnh lùng, đối với thái độ này của anh, Ái Lệ sẽ không dại mà chọc cho anh điên lên, cô đứng dậy vuốt ve lại bộ váy cho ngay thẳng, đôi mắt đầy tình ý nhìn anh.

" Vậy khi nào anh khỏe, chúng ta sẽ bàn về đám cưới".

Thanh Tú đến công ty đã gần 9 giờ sáng, cô không chần chừ mà lập tức nộp đơn thôi việc lên phòng nhân sự, sau đó quay về phòng làm việc của mình. Loay hoay sắp xếp các tài liệu xong cũng đến 11 giờ, vừa lúc đó có tiếng chuông điện thoại.

"A lô, mình nghe..."

"Tú, xuống tầng trệt mình đợi cậu đi ăn trưa".

"Ừm.. được, mình xuống ngay".

Thang máy mở ra, Thanh Tú đã thấy Ngọc Mai đợi mình gần đó, cô nở nụ cười.

"Đi làm lại rồi à, bố cậu sao rồi?"

"Bố mình khỏe lại rồi, cảm ơn cậu rất nhiều".

"Không có gì đâu, mai mình đến thăm bác".

Thanh Tú nắm lấy tay Ngọc Mai, hai người cứ như vậy đi song song cho đến quán cơm. Giờ cơm trưa khá đông người, hai người chật vật mãi mới tìm được chỗ ngồi gần cửa sổ, trong lúc đợi nhân viên phục mang com đến, Thanh Tú chống cằm nhìn băng quơ ra cửa.

"Mai, sau này mình không được gặp cậu nữa rồi".

Ngọc Mai bắt ngờ mở to hai mắt.

"Sao vậy?"

Thanh Tú thở dài, đây chắc hẳn là điều chẳng ai có thể ngờ tới. Vừa lúc đó com được đưa đến trước mặt hai người.

"Mình nộp đơn nghỉ việc rồi".

Ngọc Mai mở to mắt lần nữa, không giấu được sự tò mò, công việc của Thanh Tú tốt như vậy, lương cao ngất ngưỡng bao người mơ ước, nói nghỉ là nghỉ ư...

"Tại sao vậy?"

Thanh Tú cầm thìa lên, dù không muốn ăn cô cũng phải lấp cái bao tử của mình, nếu không lát nữa nó sẽ kêu réo ầm ầm. Cô gắp chút rau, bắt gặp Ngọc Mai vẫn đang nhìn mình trân trối.

"Mai, ăn đi".

"Nhưng cậu chưa trả lời mình".

Thanh Tú nuốt thức ăn trong miệng, mùi vị hôm nay thật là tệ, hay là do tâm trạng cô không được tốt mới cảm nhận như thế...

"Mình...có chuyện khó xử với giám đốc..."

Thanh Tú khẽ nhìn Ngọc Mai, cô cũng đã bắt đầu gắp thức ăn, khuôn mặt lúc đầu là ngạc nhiên, bây giờ lại chuyển sang một trạng thái khác, giống như là vui mừng... Mà không phải, Thanh Tú muốn gõ vào đầu mình một cái cho bùng tỉnh, cô tại sao có thể nghĩ Ngọc Mai như vậy chứ.

"Mai, nếu như cậu thích một người nào đó mà biết trước không có kết quả, cậu sẽ như thế nào?"

Ngọc Mai trầm tư giây lát, cô phần nào đã hiểu được sự tình, cô biết Thanh Tú đã thực sự có tình cảm với giám đốc rồi, nhưng chắc chắn vì Ái Lệ nên mới do dự như vậy... Cô băng quơ nhìn ra cửa sổ, phóng tầm mắt ra dòng người tấp nập bên ngoài, trong lòng nghĩ đến một người.

"Mình ư, mình sẽ làm mọi cách để có được người đó".

Thanh Tú tròn mắt, không biết từ khi nào cô bạn của mình lại mạnh mẽ như vậy, cô không ăn nữa, buông thìa đầy một mồi.

"Vậy cuối cùng cậu chọn ra đi ư?" Ngọc Mai cất tiếng hỏi.

"Ừ..." Thanh Tú gật đầu, khuôn mặt thần thờ giây lát, thấy Ngọc Mai vẫn chăm chỉ ăn, cô ngồi bật dậy, ánh mắt trêu ghẹo.

"Sao, mai một không làm chung với mình nữa, cậu không buồn ư?"

Ngọc Mai bối rối giây lát, cô gượng cười đưa tay lên xua xua.

"Không gặp ở công ty thì vẫn có thể đến nhà nhau mà".

Thanh Tú ngồi thờ người ra, đúng là như vậy, nhưng cô bạn thân thiết này, một chút cũng không buồn, không muốn giữ cô ở lại ư?

Sau khi ăn xong Ngọc Mai rủ Thanh Tú đi đến một cửa hàng gần đó, cô nói muốn mua quà sinh nhật cho một người bạn, khi đến trước shop đồ dành

cho nam giới, nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Ngọc Mai, Thanh Tú không giấu được hoài nghi.

" Cậu mua đồ cho bạn trai hả?"

" Ừm..."

" Ủầy, ai thế? Ai lại làm cho trái tim của cậu rung động thế hả?"

Thanh Tú chọc chọc tay vào người Ngọc Mai trêu chọc, nhưng cô ra vẻ rất thần bí.

" Người đó hả, đẹp trai, tốt bụng... nhưng chưa thể cho cậu biết đâu ".

Ánh mắt Ngọc Mai sáng lên khi nghĩ về người ấy, miệng cứ vậy tùm tùm cười, nhưng dù Thanh Tú có gắng hỏi, một chút cô cũng không tiết lộ.

Cô nhân viên đơn đã chào khi thấy hai người đi vào, Thanh Tú cũng không đề cập đến cái chủ đề đó nữa, cô đi một vòng quan sát, đồ ở đây có vẻ rất đẹp, được cất may tinh xảo. Cô mãi nhìn ngắm một chiếc áo sơ mi, hôm qua cô giặt đồ cho Trần Nam cũng thấy anh có một cái y như vậy.

" Mình nên mua gì nhỉ?"

".... Tú..."

" Há?"

" Cậu nghĩ vẫn vợ gì vậy, giúp mình nghĩ xem nên mua gì?"

Thanh Tú bị Ngọc Mai kéo ra khỏi suy nghĩ mông lung, cô đứng thẳng người, mắt ra điều đăm chiêu, mua gì nhỉ? Cô không có kinh nghiệm lắm trong việc này, một lúc sau có tia sáng vụt qua đầu.

" Mua cà vạt đi, dùng để trói buộc anh ta vào cậu".

Ngọc Mai nheo mắt nhìn, không nghĩ cô lại rành đời như thế.

" Tú..."

" Mình xem trên phim thấy thế thôi, đừng nghĩ bậy bạ".

Thanh Tú nhảy dựng lên khi thấy ánh mắt hình viên đạn của Ngọc Mai đang hướng về mình, cô cười xòa chống chế.

" Thôi cậu muốn mua gì thì lựa đi, mình ra ngoài đợi đây, trong này ngột ngạt khó thở quá".

Ngọc Mai cũng không buồn quan tâm đến Thanh Tú nữa, cô đi lại gian bày cà vạt đủ màu sắc, ngắm nghía, chọn lựa...

" Chào cô, cô cần mua gì?"

" Ở đây có loại giày nam nào cao cấp nhất mang hết ra".

Thanh Tú đang đứng trước cửa tiệm quần áo đội Ngọc Mai thì nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc bên cửa hàng giày dép bên cạnh, hai cửa hàng dính liền với nhau nên cô chỉ cần đi lại vài bước là nhìn được vào bên trong. Cô gái trong chiếc đầm ôm sát đứng kia không ai khác chính là Ái Lệ.

" Cô mua giày cho ai ạ?"

" Chồng sắp cưới, giày số 40".

Dù đang trong cửa hàng Ái Lệ cũng không thềm lấy chiếc kính râm xuống, cả gương mặt cô hát lên cao đầy kênh kiệu, giọng nói mườì phần là của một kẻ có tiền.

" Vậy cô lấy đôi này đi, chất liệu tốt, đi cực êm mà còn sang trọng nữa".

Cô nhân viên cất giọng nhẹ nhàng, đưa ra trước mặt một đôi giày da màu nâu bóng loáng.

" Có kiểu này mà màu khác không? Màu này không hợp với trang phục cưới ".

" Vậy là cô mua giày đi trong lễ cưới ă? Cô đợi một chút, cửa hàng mới nhập về rất nhiều mẫu mã dành cho chú rể ".

Không nói Thanh Tú cũng hiểu " chú rể" kia là ai, cô cứ ngẩn người ra đứng như vậy cho đến khi Ngọc Mai đã mua xong đồ và đi ra.

" Cậu nhìn gì mà chăm chú thế, về công ty thôi".

Thanh Tú bối rối mỉm cười, Ngọc Mai vì đang vui vẻ nên cũng không để ý thấy thái độ khác thường của bạn mình.

" Cậu đi đi, mình ở đây đón xe buýt về nhà".

" Ủ, mình quên mất cậu đã nghỉ việc rồi mà, vậy thôi bữa khác gặp lại".

Giữa phố xá nhộn nhịp, Thanh Tú đứng nhìn Ngọc Mai cho đến khi cô ấy khuất vào đám đông. Cô từng thường đi dọc theo con đường với hai hàng cổ thụ to lớn, khoe mắt đáng lên một cảm giác cay cay. Vừa lúc đó điện thoại reo vang inh ỏi.

" A lô..."

"..."

Vừa nghe đầu dây bên kia nói chuyện, bước chân cô dừng lại đột ngột, đôi mắt bỗng bần thần.

" Tại... sao...?"

*** Hẹn gặp lại mọi người vào tối thứ 7☐**

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

" Cô đã ứng trước một năm tiền lương, bây giờ không thể nghỉ được".

Lời nói của cô nhân viên phòng nhân sự vang vang bên tai, lúc này Thanh Tú mới sực tỉnh, đúng là cô đã cầu xin Trần Nam cách đó không lâu để có tiền cho ba Ngọc Mai chữa bệnh. Cô ngước mắt lên trời khẽ thở dài, bây giờ đã hiểu được câu nói " chúc em may mắn" đầy mỉa mai của Trần Nam.

" Tháng này đã bắt đầu thực hiện việc trừ lương".

Đầu dây bên kia nói thêm một câu rồi tắt máy.

Cô bỗng sực nhớ, đã qua ngày lãnh lương rồi vẫn chưa thấy tin nhắn thông báo tiền trong thẻ. Đúng là chạy trời không khỏi nắng..

Ngày hôm sau...

" Đây có nghe chuyện gì chưa? "

Thanh Tú đến công ty sớm, trên hành lang đầu đầu cũng thấy mọi người tùm nập tùm bầy, xì xào với nhau.

" Đại diện luật sư của giám đốc chúng ta vừa đưa đơn kiện giám đốc Toàn Đăng vì đã thuê người đâm giám đốc chúng ta".

Có người không giấu được ngạc nhiên mà há hốc miệng.

" Hồi nào...hồi nào vậy?"

" Thì... giám đốc chúng ta vắng mặt mấy ngày qua cũng vì chuyện đó".

" Hiện giờ chưa có phán quyết của tòa nhưng báo chí đã đưa tin rầm rộ, phen này thì coi như bên Toàn Đăng đi đời".

Những thông tin nóng hổi kia lần lượt lọt vào tai Thanh Tú, bàn tay cô đưa lên cầm chặt chiếc giơ xách trên vai. Hóa ra là Toàn Đăng, chẳng phải cách đây không lâu vừa thất bại với chiêu " phá giá" tranh giành thị trường với Trần Minh sao? Không nghĩ được thù oán ở thương trường lại xử nhau bằng những cách bỉ ổi như vậy.

" Mà nghĩ cũng lạ, giám đốc chúng ta rất giỏi võ, lại còn có vệ sĩ đi theo nữa, tại sao chúng tấn công được nhỉ?"

Một đồng nghiệp đưa ra thắc mắc, những người còn lại cũng hòa theo.

"Ừ...ừ, sao vậy nhĩ?"

Tiếng bàn tán xì xào, mọi người đoán già đoán non đủ kiểu. Thanh Tú cắn chặt môi, bước thật nhanh về phòng, cảm giác như chính mình là tội đồ khiến cho cô không dám đứng ở đó mà nghe thêm nữa. Nếu mọi người biết được một giám đốc cao cao tại thượng như anh mà đi uống rượu say mềm vì tức giận cô, không biết cô có thể bình an mà sống tiếp trên cái dư luận khắc nghiệt ở cái công ty này không.

Cô ngồi vào bàn làm việc mở máy tính, khắp nơi là tin tức về vụ việc chấn động giới doanh nghiệp "Giám đốc Ngô Toàn Đăng dùng "lật rùng" xử đối thủ kinh doanh". Mạng xã hội quả là thần tốc lợi hại, bài viết được chia sẻ chóng mặt, trong các bài viết đều tỏ rõ thái độ lên án đối với Toàn Đăng, có trang còn dự đoán tội cố ý mưu sát là mức án mười hai năm tù. Mức án chưa tính đến, trước mắt khi vụ này bị phanh phui, Toàn Đăng chắc chắn mất hết đối tác làm ăn.

Tắt máy tính, Thanh Tú đi đến dựa người vào cửa sổ, mắt nhắm lòng nhìn ra bầu trời đầy nắng... không nhận ra tâm hồn mình đã phiêu lãng tận nơi nào.

9 giờ sáng, khi xuống tầng trệt liên hệ công việc, cô vô tình chạm Ngọc Mai ngay thang máy. Khuôn mặt Ngọc Mai đầy sững sờ.

"Ừa, chẳng phải cậu nghỉ việc rồi ư? Sao còn ở đây?"

Thanh Tú thờ dãi, Ngọc Mai liền kéo cô ra một góc, suy nghĩ một hồi cuối cùng dù muốn hay không cô cũng phải cho Ngọc Mai biết rõ sự tình.

"Số tiền mình đưa cho cậu, thực ra là mình ứng trước tiền lương một năm".

Ngọc Mai tròn xoe mắt, thốt lên.

"Cái gì? Vậy sao cậu nói là mượn giám đốc?"

Thanh Tú vội vàng lấy tay bịt miệng Ngọc Mai lại, ra hiệu cho cô ấy đừng la lớn, sợ các đồng nghiệp nghe thấy thì chẳng hay ho gì, một lúc sau cô mới cất tiếng.

"Thì đúng là giám đốc đưa thẻ tín dụng cho mình, haiz... nhưng bây giờ... như vậy đó".

Ngọc Mai chăm chú nhìn, cô hiểu rằng nhất định Trần Nam không muốn để Thanh Tú đi nên mới dùng chiêu này để ép cô ấy ở lại.

"Thôi thì giờ gán số tiền đó qua tiền lương của mình, dù sao người mắc nợ cũng là mình".

Nghe câu nói đầy ảo não của Ngọc Mai, Thanh Tú im lặng, khẽ đưa mắt nhìn qua thân hình gầy gò trước mặt mình. Lương của Ngọc Mai chỉ bằng một nửa của cô, lại còn nuôi một ông bố đang ốm đau, một cô em đang đi học, chi tiêu sinh hoạt lấy gì chi trả, làm như vậy khác nào dồn cô ấy đến đường cùng.

"Ngọc Mai, tôi tìm cô này giờ".

Hai người đang nói chuyện thì quản lý của Ngọc Mai xuất hiện.

"Cậu đi làm việc đi, chuyện này nói sau". Thanh Tú thúc giục.

Ngọc Mai đi rồi cô vẫn còn đứng thẩn thờ, gán nợ qua Ngọc Mai cũng không được, mà nếu trừ hết qua cô thì cô lấy gì ăn và gởi về quê cho mẹ trả nợ? Lúc cấp bách cần tiền cô đã lỡ nói với Trần Nam như vậy, bây giờ anh trừ lương thật rồi, cô sống bằng cái gì đây? Cô đưa tay lên vỗ trán mình, rốt cuộc là cảm thấy lần quần không lối thoát.

Suy nghĩ giây lát cũng chưa thông, Thanh Tú bước ra đại sảnh, đưa một số giấy tờ cho nhân viên lễ tân và dặn dò, vừa lúc cách đó không xa ngoài cổng công ty, âm thanh "lách cách" của tiếng chụp ảnh và tiếng ồn ào vang lên, tầm mắt cô vì vậy mà cũng rơi ra ngoài.

"Xin cho chúng tôi biết lí do nào lại khiến giám đốc Ngô Toàn Đăng hăm hại anh?"

Người đàn ông bước xuống xe, các phóng viên vây quanh chụp ảnh, đặt câu hỏi xôn xao, Thanh Tú phát hiện trong số ba vệ sĩ áo đen bên cạnh anh có một người trông rất quen.

Nhưng cô rất nhanh không chú ý đến anh ta mà dời ánh mắt qua Trần Nam, cả thân hình cao lớn của anh trong bộ vest đen lịch lãm, khuôn mặt còn chút nhợt nhạt nhưng cũng không đánh mất vẻ đẹp cuốn hút vốn có, ánh nắng mặt trời bao phủ toàn thân anh một vầng sáng chói.

Anh... vết thương vẫn còn chưa lành hẳn sao lại xuất hiện sớm như vậy? Biểu hiện kia là đang cố gắng che giấu, bởi cô nhận ra bước chân anh còn chưa được tự nhiên, chỉ một đoạn ngắn sau khi xuống xe anh đã phải dừng lại, cơ hội này khiến các phóng viên nhao nhao.

"Có thông tin cho rằng anh uống rượu say nên mới bị tấn công?"

"Xin hỏi có phải sắp tới anh và cô Châu Ái Lệ sẽ kết hôn?"

Đám người này như ruồi thấy mật, tận dụng thời cơ để khai thác triệt để mọi thông tin về giám đốc của công ty lĩnh kiện điện tử lớn nhất nước này.

Thanh Tú chăm chú quan sát biểu hiện của người đàn ông mà thấy tim mình lại đập dồn dập, như thể nào tin tức sắp kết hôn của anh lại tới cả tai mắt của báo chí, sự kiện này quả là thu hút... đúng rồi, một giám đốc tài hoa như anh cùng thiên kim tiểu thư của bộ trưởng bộ kinh tế...

Mồ hôi trên trán rịn ra, cơ man là hồi hộp...

Anh sẽ trả lời thế nào? Xác nhận hay là phản bác?

Trong lúc đó, người đàn ông vẫn im lặng...

Khắp khuôn mặt hoàn toàn một biểu cảm căng thẳng, cô nhân viên lễ tân ngạc nhiên vì sự thay đổi kì lạ trên mặt Thanh Tú.

Anh có phản bác lại tin đồn không? Có phản bác không?

Cô cứ như vậy mà hỏi chính mình, không biết rằng bản thân thật buồn cười, chuyện kết hôn của anh, vì có gì cô lại khẩn trương như vậy? Trong lòng sốt ruột chờ câu trả lời từ anh còn hơn cả đám phóng viên kia.

Khuôn mặt Trần Nam vẫn một sắc thái lãnh đạm, anh không trả lời bất kì một câu hỏi nào, tiếp tục thẳng bước tiến vào đại sảnh. Đám người liền xông chạy theo, ba người vệ sĩ phải ra sức can ngăn đám phóng viên mới không tiếp cận được anh.

Khi anh bước lên thềm, bỗng nhiên sắc mặt tái đi, hai ấn đường chau vào, trong thoáng chốc Thanh Tú thấy bước chân anh khựng lại, cả thân người muốn khụy xuống.

Cô không chân chừ, lao ra như bay...

Chắc hẳn vết thương còn rất đau, tại sao anh một chút cũng không để tâm đến sức khỏe của mình?

Giây phút cô chạm vào tay áo người đàn ông, một cảm xúc ầm ập len vào trái tim anh, anh nhìn cô, thực sự là đang gượng người đứng thẳng không cần cô phải đỡ.

Thanh Tú ngược nhìn, nhận ra vẻ trầm lắng của anh, lại thấy bao đôi mắt cùng ống kính đang hướng về mình, lập tức buông tay. Trần Nam dờ dẫm mắt khỏi cô, quay lại phân phó cho ba người vệ sĩ. Rất nhanh sau đó hai người đi theo anh vào thang máy, người còn lại đứng bên cạnh cô, người này ánh mắt như chim ưng sắc lạnh không một chút cảm xúc.

Cô đứng đó nhìn bóng anh khuất sau thang máy, đám phóng viên thấy vậy thì bắt lực muốn rời đi, nhưng một trong số họ phát hiện ra cô.

"Kia là trợ lý của giám đốc Trần..."

Trong chớp mắt bấy, tám người đã chạy đến, máy quay phim, ghi âm đồng loạt hướng về phía cô.

"Chào cô Đặng Thanh Tú, với tư cách là trợ lý của giám đốc Trần Nam cô hãy cho chúng tôi biết rõ hơn về vụ kiện này".

Thanh Tú nhất thời bối rối, đám phóng viên cứ chăm chăm về phía cô, thậm chí có cả mấy người phía sau tranh giành xô đẩy.

"Xin cô cho chúng tôi thêm thông tin..."

Thanh Tú dờ ra vài giây, kiểu tình huống này cô chưa bao giờ gặp nên nhất thời không biết phải xử lí thế nào. Nếu không có người vệ sĩ này đứng ra cản thì bây giờ chắc cô đã bị tấn công, đè cho bẹp đi.

"Xin cho chúng tôi biết thêm thông tin..."

Dưới sức ép lớn như vậy Thanh Tú biết mình không còn đường trốn thoát, chỉ còn cách là phải trực tiếp đương đầu. Sau một giây tự trấn tĩnh mình và đám đông đã bớt náo loạn, cô hít một hơi thật sâu rồi hướng thẳng đến ống kính.

"Về vụ kiện này, luật sư bên chúng tôi đã đệ đơn ra tòa, nếu các vị muốn biết rõ về vụ việc có thể theo dõi tại phiên tòa, còn hiện giờ phía chúng tôi không có bất cứ phát biểu gì".

Cô cùng những nhân viên ở đây tất nhiên rất bức xúc, tức giận trước hành động vô nhân tính này của Toàn Đặng, thế nhưng đứng trước truyền thông cô phải khéo léo một chút, dư luận rất nhạy bén, cô chính là muốn để họ tự nhìn ra sự việc.

"Còn vấn đề giám đốc của cô uống rượu say xin nên mới dẫn đến hậu quả đó, và thông tin sắp kết hôn cùng con gái bộ trưởng bộ kinh tế thì thế nào?"

Một phóng viên đặt câu hỏi, những vấn đề bên lề đôi khi còn được quan tâm, mở xẻ hơn cả chủ đề chính, họ cũng không biết là câu hỏi ấy làm tâm cô nặng trĩu.

Mắt cô ngơ ngác giây lát...

"Thế nào, có phải sự thật đúng là như vậy không thưa trợ lý Thanh Tú?"

Câu hỏi không ngừng dồn dập bên tai, bây giờ cô chỉ muốn chạy khỏi cái nơi ồn ào phức tạp này.

"Tôi là trợ lý về mảng công việc, những vấn đề đời sống cá nhân của giám đốc, tôi đương nhiên không biết".

Cô cuối cùng cũng nghĩ ra được một câu trả lời hoàn hảo.

Cả đám người săn tin tui ngu, họ biết không thể moi thêm thông tin gì nữa nên đồng loạt rút lui, cả đại sảnh vừa rồi còn nhốn nháo, trong tích tắc đã trở về với guồng quay cũ.

Thanh Tú thờ phào nhìn người vệ sĩ, sau một hồi lục lại trí nhớ cô chợt nghĩ ra tối hôm đó anh ta chính là người đã chặn xe Lưu Đăng và mời cô xuống, cô còn ấn tượng với đôi mắt này, nó khiến người đối diện rất sợ hãi.

Người đàn ông thấy cô nhìn mình bằng đôi mắt hiếu kì thì cất tiếng.

"Chào cô, tôi là Hoàng Hải".

Phải rồi, đúng là giọng nói này.

"Vâng, chào anh, chúng ta đã gặp nhau?"

Hoàng Hải mỉm cười, khuôn mặt cứng rắn của anh khi cười trông cũng không mấy dễ chịu.

"Đúng, đã gặp".

Nói rồi anh quay bước đi, thân hình lực lưỡng trong chiếc áo thun đen càng thêm vẻ tối tăm, khó gần.

"Hoàng Hải...". Cô bất chợt thốt lên.

Người đàn ông quay lại, ánh mắt sắc lạnh hơi nheo lại tỏ ý muốn hỏi chuyện gì.

"Tại sao... tôi đó anh lại đi theo tôi?"

Chính anh đã lượn lờ theo cô từ lúc cô chạy khỏi xe của Trần Nam cho đến khi về đến nhà, lúc đó cô còn nghĩ anh là người xấu hoặc là biến thái gì đó.

"Tôi đương nhiên là phục tùng mệnh lệnh".

Hoàng Hải trả lời với âm giọng rất trầm, nhưng ngữ khí thì như đao búa, cô gặp anh lần đầu đã cảm thấy sợ cái vẻ mặt lạnh như tiền này.

Nghĩa là Trần Nam yêu cầu anh đi theo cô? Làm sao có chuyện như thế...

Hoàng Hải cất bước, thông lại một câu chỉ đủ mình cô nghe.

"Nếu tôi đó cô không bỏ đi, sẽ không xảy ra những chuyện này".

Thanh Tú đứng lặng ở đại sảnh, tay nắm chặt vạt áo, người đàn ông kia, là anh lo cho cô, còn bản thân mình thì mặc kệ? Tất cả những chuyện này... cô chính là gián tiếp gây ra, cái tát của bà Dung quả là có nguyên nhân.

Thế nhưng anh lo cho cô vì cái gì? Chẳng phải bên cạnh anh còn có Ái Lệ sao? Anh một câu cũng không phản bác chuyện hôn sự đó, chẳng phải rồi hai người sẽ làm đám cưới sao? Chẳng phải...

Hình ảnh cô nhìn thấy trên giường hôm qua lần nữa ùa về, bóp muốn nghẹt cả hơi thở trong lồng ngực.

"Đăng Thanh Tú, đừng mơ tưởng, đừng điên rồ nữa".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Điện thoại reo vang kéo Thanh Tú ra khỏi dòng cảm xúc hỗn độn.

Vừa nhìn số người gọi mọi lo lắng liền ập đến, bởi mẹ cô không bao giờ gọi điện giờ này, trừ khi có việc gấp...

" Mẹ... có chuyện gì?" Cô hấp tấp hỏi.

Đầu dây bên kia bà Nhân ngập ngừng giây lát.

" Tú... tháng này chúng ta còn chưa trả tiền nợ, quá ngày rồi".

Nghe bà trả lời mà cô bàng hoàng, đúng là hai ngày rồi cô còn chưa gọi tiền về quê, mà nói cách khác là không có tiền vì lương đã... bị trừ nợ, buổi tối thậm chí cô chỉ dám ăn mì gói.

Lúc trước vì túng quẫn không có tiền cho bố chữa bệnh, cô và mẹ đã nhắm mắt đi vay phưởng nạng lãi. Đối với bọn này họ không hề nói chuyện tình cảm, hằng tháng đến ngày mà không trả chỉ có nước vác dao và mã tấu đến nhà. Nghĩ đến đây tay chân cô muốn bủn rủn, vội vã hỏi.

" Họ có làm gì mẹ không?"

" Con đừng lo mẹ không sao, họ chỉ dọa hai ngày nữa mà không trả thì..."

" Thì sao hả mẹ?"

" Thì cho người tới đốt nhà..."

" Hà..."

Cô thốt lên, sau đó sợ mẹ mình lo lắng thái quá ảnh hưởng đến bệnh tim nên chính mình phải đè nén xuống để trấn an bà.

" Mẹ... yên tâm, hai... ngày nữa con sẽ gọi tiền về".

Cô cúp máy, cả người như không nhấc lên nổi, mãi một lúc sau mới lững thững đi về phòng, trong đầu không ngừng suy nghĩ cách nào để có tiền, đòi Ngọc Mai ư? Cô lại có chút không ổn, vì tình hình Ngọc Mai cũng chẳng khác cô là mấy. Lúc đi ngang qua phòng giám đốc, một suy nghĩ lóe lên, nhưng rồi bước chân trùng xuống khi nghe bên trong có rất nhiều tiếng nói chuyện, cô lưỡng lự giây lát, sau đó một đường mà đi thẳng.

Vứt xỏ xách xuống, Thanh Tú chán nản ngồi chờ người bên bàn, cả buổi sáng không thể nào tập trung vào công việc được.

Reng... reng...

Đang suy nghĩ miên man, tiếng chuông điện thoại đổ làm cô giật nảy người.

" A lô..."

" Qua phòng tôi".

Giọng nói của người đàn ông vang lên, chỉ ba chữ phát ra cũng khiến cô thấy hồi hộp. Cúp máy, cô nhanh chóng chỉnh sửa lại tóc tai rồi hướng phòng CEO mà đi đến.

" Cốc... cốc".

" Vào đi..."

Vẫn câu nói này, vẫn âm giọng quen thuộc cất lên, cô đưa bàn tay vịn chốt cửa đẩy vào.

Người đàn ông trầm mặc đứng bên cửa sổ, cả thân hình anh đứng ngược sáng, cô chỉ có thể nhìn được một thân ảnh mờ mờ ảo ảo.

" Anh gọi tôi?"

Trần Nam quay mặt lại, dáng người vẫn tùy ý hơi dựa vào khung cửa, tay cầm một li cà phê nghi ngút, nhìn thấy cô khóe môi anh câu lên một nụ cười rất nhẹ.

" Thế nào? Không đi nữa à?"

Thanh Tú bước đến, nhìn thẳng vào mắt anh.

" Chính anh không đề tôi đi, còn hỏi?"

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô, người đàn ông nghĩ cô đang ảm ức, anh nhấp một ngụm cà phê, cử chỉ rất thư thái.

" Chẳng phải em đã cầu xin tôi ứng trước một năm tiền lương ư, giờ muốn chạy?"

Mượn tiền đương nhiên phải trả, không trả được thì trừ lương là điều tất yếu, chỉ là... cô thực sự đang túng quẫn.

" Tôi không chạy, nhưng..."

" Nhưng thế nào?"

Trần Nam nheo mắt, đôi đồng tử nâu đen của anh nhìn cô có phần khiêu khích. Cô muốn trốn khỏi anh ư? Đâu có dễ dàng như vậy, thiếu gia họ Trần anh xưa giờ chưa từng để mắt đến ai, nhưng đã bị nhìn trúng rồi thì... chạy đằng trời cũng không thể thoát.

Không khí trong phòng ngưng trệ, Thanh Tú nghe thấy rõ cả nhịp tim mình.

" Anh...có thể trừ mỗi tháng một nửa được không?"

Trần Nam nhếch môi cười, anh không trả lời mà nhìn ra cửa sổ, nhâm nhi chất lỏng màu nâu thơm lừng trong tay. Sự im lặng ấy làm cho người khác khó hiểu, khó đoán...Còn Thanh Tú, cô cứ đứng bất động như vậy, nghĩ đến cảnh không có tiền, bọn kia sẽ đến làm khó dễ mẹ cô, mắt cũng không buồn chớp.

Rất lâu sau thân người đàn ông mới cử động tiến đến bàn làm việc, ánh mắt cô vì vậy cũng di chuyển theo bóng lưng rộng lớn kia, cánh môi anh hơi nhếch lên như muốn nói gì đó, đúng lúc có tiếng gõ cửa phòng.

" Giám đốc, luật sư Cao có việc tìm ngài". Là giọng nói của thư kí Linh.

Trần Nam khẽ nhìn cô, buông một câu trầm thấp.

" Chuyện đó... để nói sau, giờ về phòng chuẩn bị tài liệu, đồng thời báo với các phòng ban 2 giờ chiều họp".

Thanh Tú rời khỏi phòng, tiếng bước chân nặng nề vang lên giữa hành lang dài im ắng.

Tiền, tiền, sao cô cứ khổ sở quanh vì cái chữ này...

1 giờ 45 phút...

" Ê, biết tin gì chưa, giám đốc chúng ta sắp kết hôn với trưởng phòng Ái Lệ..."

" Vậy sao..."

Lúc Thanh Tú bước vào, tiếng xì xào trong phòng họp cũng không có dấu hiệu suy giảm, cô đặt tập tài liệu lên bàn rồi ngồi xuống lẳng lặng.

" Này, tin tức tràn ngập... nhìn xem hai người tình cảm quá đi".

Vài đồng nghiệp nữ tùm lại với nhau, đôi mắt dán chặt vào màn hình điện thoại, miệng lẩm bầm xuyết xoa các kiểu. Không ai để ý đến Thanh Tú bên cạnh, tay cô cầm cây viết lên định ghi vài chú thích, nhưng lại bỏ xuống. Một lúc sau vì không giấu được tò mò mà lấy điện thoại ra.

Mở trang tin tức, hình ảnh Trần Nam đang ôm Ái Lệ khiêu vũ đập ngay vào mắt, cùng với dòng tit giật gân " Lộ ảnh vị hôn thê xinh đẹp của đại giám đốc tài hoa", " Con gái bộ trưởng bộ kinh tế sắp sánh duyên cùng nam thần Trần Nam", v..v... Tin tức này bỗng dung bùng nổ đến chóng mặt lần ất luôn cả tin về vụ kiện tụng với Toàn Đăng, trong khi sáng nay Trần Nam không hề phát biểu bất cứ câu nào về sự việc kết hôn trước báo chí.

Thanh Tú không quan tâm đến những cái tiêu đề, chỉ là bức ảnh kia... đôi mắt Trần Nam nhìn Ái Lệ đầy triu mến, còn người con gái, vẻ mặt cô mười phần là hạnh phúc. Nhìn đến đây, một đợt sóng ở đầu cuộn cuộn kéo đến, muốn kéo cô ra xa rồi hất tung xuống đáy vực...

Tiếng bàn tán đột nhiên im bật, cô ngước mắt lên, bắt gặp hình ảnh Ái Lệ yểu điệu đi vào, khắp người cô ấy từ khuôn mặt đến thần thái đều toát lên vẻ kiêu hãnh, tự đắc. Cách sau đó vài bước là bộ dáng oai phong của người đàn ông, khuôn mặt tuấn tú của anh mang chút thâm trầm, thực sự là không ai biết anh đang nghĩ gì.

Cuộc họp trôi qua khá chậm chạp, Thanh Tú ngồi gần Trần Nam nhưng tâm trí cứ lơ mơ đến nỗi anh phải tăng hắng mấy lần cô mới giật mình mà đưa tài liệu. Nội dung cũng không có gì quan trọng, chủ yếu là các báo cáo doanh thu, sau đó là màn phát biểu trấn an mọi người của Trần Nam sau vụ việc hăm hại rùm beng vừa rồi từ phía Toàn Đăng.

Cuộc họp kết thúc, khi mọi người lần lượt rời khỏi phòng, Thanh Tú đang cầm cúi sắp xếp lại tài liệu thì nghe giọng nói ngọt muốn chảy nước của Ái Lệ rất gần.

" Trần Nam, em có việc muốn bàn với anh một chút".

Lúc này Thanh Tú đang đứng cạnh anh, nghe vậy thì nhanh chóng rời đi, trả lại không gian riêng tư cho hai người. Nhưng bước chân vừa đến cửa thì giọng nói trầm ấm của người đàn ông sau lưng vang lên.

" Xuống dưới đợi tôi".

Chiều tà, chút nắng cuối cùng còn sót lại màu âm đạm chiếu lên khuôn mặt Thanh Tú, cô đưa tay lên nhìn đồng hồ, gần hai tiếng rồi cũng chưa thấy Trần Nam xuống, cả công ty đã về gần hết, anh rốt cuộc kêu cô đợi anh để làm gì? Có khi nào anh muốn tiếp tục vấn đề tiền lương mà sáng nay cô đã nói? Một chút hi vọng lóe lên, cô đứng dậy vào thang máy, tay nhanh chóng nhấn nút lên phòng họp, không thể cứ đứng đợi như vậy.

Đến nơi, nhân viên lao công đang quét dọn bên trong thấy cô ngó nghiêng thì cất tiếng hỏi.

"Trợ lý Tú, cô quên đồ gì sao?"

"Dạ không... à, vừa nãy cô có thấy giám đốc ở đây không?"

"Giám đốc vừa rời khỏi đây cùng trưởng phòng Ái Lệ".

Đã rời đi rồi sao, tâm tình cô trùng xuống nặng nề, lẽ nào anh không biết cô thấp tha thấp thỏm đợi gần hai tiếng đồng hồ, lại còn bỏ đi cùng Ái Lệ, suy nghĩ mình bị coi thường làm mặt cô từ từ nóng lên.

Vừa đi bộ ra cổng công ty thì một chiếc xe ô tô trở tới, rất nhanh sau đó kính xe hạ xuống.

"Em về muộn vậy, lên xe anh đưa về".

"Minh Thành, không cần đâu, em đang định đến nhà Ngọc Mai thăm bố cô ấy".

Minh Thành vẫn không bỏ ý định chạy đi, mà anh còn bước xuống xe mở cửa cho cô, miệng nở một nụ cười ẩn ý.

"Thật trùng hợp, anh cũng tính đến đó".

Tiền đường như vậy đương nhiên Thanh Tú không nghĩ ngợi nhiều mà bước lên, trên đường đi hai người còn ghé vài nơi để mua trái cây và thuốc bổ cho bố Ngọc Mai, tâm trạng Minh Thành hôm nay khá là vui vẻ.

Ngọc Mai đang nấu ăn trong nhà bếp, cô nghe có tiếng xe dừng trước sân thì lò đầu qua cửa sổ, trong lòng vui sướng, chộn rộn khi thấy đó là xe của Minh Thành, cô lập tức vứt chiếc tạp dề qua một bên, chạy ra ngoài.

"Anh Minh Thành..."

Khóe môi đang cười ngoác ra bỗng hơi co lại khi thấy Minh Thành mở cửa xe, và người bước xuống không ai khác chính là Thanh Tú.

"Như thế nào hai người họ lại đi chung như vậy?"

"Ngọc Mai, mình đến thăm ba cậu".

Thanh Tú tươi cười, tay linh kinh đồ đạc, Minh Thành liền đưa tay ra tỏ ý muốn giúp. Cô cũng không để ý đến thái độ khác lạ của Ngọc Mai, vui vẻ đưa trái cây cho anh cầm vào nhà.

Gia cảnh của Ngọc Mai khá nghèo. Mẹ cô mất sớm, một mình ông Hoàng gà trống làm thuê làm mướn nuôi hai chị em cô ăn học được như vậy đã là kì tích lắm rồi. Ngọc Mai ra trường đi làm được nửa năm, cứ nghĩ sẽ phần nào đỡ được gánh nặng, tích cóp chút đỉnh sửa sang lại ngôi nhà lụp xụp này, nào ngờ ông đồ bệnh, mọi việc đè hết lên vai của Ngọc Mai. Vì vậy số tiền mướn cho ông phẫu thuật, Thanh Tú không nỡ lòng nào bắt cô trả, nhưng bản thân mình gánh cho cô ấy thì chính cô cũng rơi vào tình thế quẩn bách.

"Minh Thành, chiếc cà vạt em mua hôm trước anh vừa ý không?"

Minh Thành đang ngồi giúp Ngọc Mai rửa trái cây, nghe cô hỏi như vậy thì ngước lên nhìn bằng ánh mắt ôn hòa.

"Rất đẹp, nhưng...sau này em đừng mua tốn kém như vậy".

Ngọc Mai thờ phào, lúc mua còn rất lo sợ anh sẽ chê, nhưng anh thích là cô vui rồi, miệng không giấu được nụ cười để lộ má lúm đồng tiền rất sâu.

7 giờ tối, sau khi thăm hỏi và trò chuyện với ông Hoàng, hai người rời khỏi nhà Ngọc Mai. Trên đường về Thanh Tú im lặng rất lâu, cô khó hiểu về thái độ của Ngọc Mai, dường như cô ấy không vui khi thấy cô đi cùng Minh Thành. Còn người bên cạnh, anh thảnh thơi nhìn cô rồi lại tập trung lái xe, một lúc sau, điện thoại reo vang, anh đưa dây tai nghe lên.

"A lô..."

"...."

"Vâng..."

Bỗng nhiên anh phanh thắng lại, nhìn Thanh Tú bằng đôi mắt đầy ý tứ.

"Xe giám đốc ở ngay sau lưng, anh ấy muốn gặp em".

Vừa khi câu nói của Minh Thành chưa dứt Thanh Tú đã quay mặt lại nhìn. Trời tối, qua kính xe mờ mờ nhưng cô vẫn dễ dàng nhận ra chiếc xe BMW kia, chẳng phải cho cô đợi gần hai tiếng đồng hồ mà không hề nói một câu nào, bây giờ muốn cô xuống là xuống sao?

"Minh Thành, anh cho xe đi đi".

"Nhưng...". Minh Thành lưỡng lự.

"Không nhưng gì hết, em không muốn gặp anh ta". Cô gắt nhẹ.

Thái độ của cô khiến Minh Thành khó xử, anh trầm ngâm rất lâu. Cuối cùng mới tăng ga lao đi, mắt nhìn qua kính xe phát hiện mặt Thanh Tú rất khó coi, dường như là tức giận chuyện gì.

Chạy được một đoạn thì...

"Két..."

Cả chiếc xe dừng lại đột ngột, Thanh Tú nhào người về phía trước, sau vài giây trấn tĩnh nhìn lên lập tức phát hiện chiếc BMW kia đã chiếm chệch ngay đầu xe, "bồn cũ soạn lại", lại là chiêu chặn đầu.

Minh Thành tối tăm mặt mày, tay lái anh không phải dạng thường nhưng không nghĩ Trần Nam lại chặn xe một cách đột ngột như vậy, là anh ta tin tưởng tay lái của anh có thể xử lý được, hay là bất chấp nguy hiểm chỉ để bắt được Thanh Tú xuống? Rất may đoạn đường này vắng, nếu không...

Anh cất giọng nặng nề.

"Dù thế nào em cũng xuống gặp giám đốc đi".

Thanh Tú thờ dãi, nếu bây giờ cô tiếp tục ương bướng ngồi đây, e rằng Minh Thành sẽ bị vạ lây.

"Vậy được rồi, anh về đi".

Nói rồi cô bước xuống xe, vừa lúc cơn gió thổi qua nghe lạnh ngắt, nhưng cô không tiến lại chiếc xe BMW kia. Thân hình mảnh mai thẳng bên kia đường mà đi tới, đưa tay vẫy một chiếc taxi gần đó, lòng quyết tâm không đếm xỉa đến Trần Nam đáng ghét đang ngồi trong xe kia. Nhưng là, khi chiếc taxi trở tới, tay cô vừa đưa ra mở cửa đã bị một bàn tay to lớn khác giữ chặt lại, anh xiết tay cô đến độ gân xanh nổi đầy lên.

"Em dám không lên xe tôi..."

Âm thanh tức giận vang lên, Thanh Tú ngược nhìn người đàn ông, cảm nhận được một đám mây mù trong mắt anh, vì cái gì? Người bị cho leo cây là cô, người tức giận mới là cô, anh lấy cái quyền gì mà trưng ra cái bộ mặt dọa người đó.

Cô cố gắng mở cửa xe, tiếp tục bị anh bóp chặt tay, lần này đau đến nỗi suýt nhảy dựng lên. Tài xế ngồi trong xe thấy hai người cứ đứng nhùng nhằng thì thò đầu ra hỏi.

"Có đi không?"

"Có..."

"Không..."

Âm thanh của Trần Nam vô cùng dữ dội khiến Thanh Tú khiến người tài xế không khỏi giật thót, anh biết không nên dây dưa với những trường hợp như vậy nên đạp ga chạy mất.

Thanh Tú trừng mắt nhìn anh rồi đi thẳng, dù là đi bộ nhưng tốc độ cũng rất nhanh, ánh đèn vàng vọt bên lề đường hắt vào bóng cô đổ xuống lòng đường một hình thù dài ngoằng.

Cô thực sự đang tức giận...

Nhưng chẳng bao lâu sau cả thân người nhỏ bé bị người đàn ông lôi lại, dù vết thương chưa lành anh cũng không màng tới, dùng đạo lực rất mạnh ấn trụ người cô vào cây cột điện bên lề đường.

"Đặng Thanh Tú, càng ngày em càng quá đáng..."

Dưới ánh đèn đường, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng hiện ra, môi anh mím lại, cô cả người bị anh túm chặt, thở hổn hển gào lên.

"Quá đáng? Người quá đáng chính là anh".

Mắt Trần Nam long lên trong đêm tối, không thể kìm nén được phần nộ nữa.

"Tôi?? Được, là chính em nói".

Thanh Tú chưa kịp bình tĩnh thì cả thân người cao lớn của anh đã ép chặt cô, đôi môi tham lam tấn công như vũ bão lên mặt cô mặc dù cô ra sức tránh né, đầu lắc qua lắc lại không chịu khuất phục. Không lâu sau môi cô đã bị anh tiến tới, vây chặt đến mức không thở được.

Người đàn ông này, anh lấy cái quyền gì mà cưỡng hôn cô hết lần này đến lần khác...chính cô đã tận mắt thấy anh hôn Ái Lệ, lại còn giờ trò đùa cợt với cô, nghĩ đến đây nỗi ghen ngào đắng tận cổ họng, một giọt nước mắt trào ra.

Trần Nam cảm nhận được làn nước nóng hổi mằn mặn kia, nhưng anh mặc kệ, môi càng nghiền ngấu, bàn tay không còn để yên mà lần vào áo cô, bóp mạnh vào vùng đồi núi mềm mại như để phát tiết.

Thanh Tú rùng mình, một cảm giác đau cùng xấu hổ ập tới, anh rút cuộc coi cô là cái hạng người gì, cô dùng hết sức lực cắn vào môi anh, mạnh đến nỗi máu nhanh chóng trào ra. Trần Nam thực sự đau, rồi môi cô, ngay lập tức...

"Bóp..."

Một cái tát đập thẳng lên mặt anh, đem tất cả tụi hòn cùng phần nộ giáng xuống.

P/s: Đáng lẽ mai mới là ngày đăng nhưng hôm nay Au rảnh nên đăng sớm cho mọi người này. □□□

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

"Anh thật là khốn nạn".

Trần Nam đưa tay lên chùi máu trên miệng, nhìn khuôn mặt tràn trề căm tức của Thanh Tú, anh khẽ nhếch cánh môi.

"Muốn quá đáng, tôi sẽ quá đáng, muốn khốn nạn, tôi sẽ cho em biết một người khốn nạn đúng nghĩa là như thế nào".

Người đàn ông, sự tức giận của anh cũng lên cao ngất ngưỡng, khắp người toát ra khí chất lạnh lẽo, từng chữ rít qua kẽ răng khiến Thanh Tú muốn nổi da gà.

"Anh muốn làm gì?" Cô tròn mắt lên, khuôn mặt căng như dây đàn.

Trần Nam túm lấy cổ áo cô, đẩy mắt bùng lên một ngọn lửa mãnh liệt, nóng đến cực điểm, cơ hồ muốn thiêu rụi mọi vật xung quanh.

Quai hàm bạnh ra hết cỡ, anh nghiến răng.

"Tôi muốn khốn nạn..."

Thanh Tú giật thót, đầu ra cái tình huống quái gở thế này, ban đầu là cô tức giận anh, sao chính mình lại trở thành nơi để anh phát điên? Cô sợ hãi đưa hai tay ôm trước ngực phòng thủ.

"Chẳng phải nói tôi khốn nạn sao, che đậy cái gì?"

Nói rồi một động tác nhanh như chớp, Trần Nam nhấc bổng cô lên vai, cứ như vậy mà vác đi mặc cho cô giãy dụa, giãy dụa thậm chí rớt lăn lóc bên đường.

"Anh làm gì...làm gì hả?"

Cô đâm loạn xạ vào lưng anh, nhưng cô dùng lực cỡ nào cũng chẳng ăn thua, ngược lại làm chính tay mình đau buốt. Người này, vết thương còn chưa lành tại sao lại coi thường bản thân mà vác một người đang nháo như vậy? Nghĩ đến đây bỗng nhiên cô nằm im trên vai anh, tay chân không múa máy nữa.

"Rầm..."

Thanh Tú bị anh vứt vào hàng ghế sau, cửa xe bị đóng mạnh phát ra âm thanh muốn rung chuyển trời đất. Lúc này cô mới phát hiện trong xe không chỉ

có hai người, còn có Hoàng Hải ngồi trên ghế lái, vậy là anh ta đã chứng kiến tất cả sự việc từ đầu đến giờ, hai má cô bỗng chốc đỏ lên vì xấu hổ. Nhưng cô lại thầm tạ ơn trời, có anh ta ngồi ở đây nhất định Trần Nam sẽ không dám làm càn. Nhưng chưa kịp mừng thì...

"Hoàng Hải, xuống xe đi". Âm thanh sắc như dao cắt lên.

Hoàng Hải như một cái máy, vô cùng nhạy bén với mệnh lệnh, lập tức rời khỏi xe.

Người đàn ông đưa ánh mắt đỏ ngầu về phía Thanh Tú, cô đang ra sức mở cửa xe nhưng đương nhiên đã bị khóa, cô nhìn anh, co người lại một góc, mặt quắc lên như một con nhím đang chuẩn bị xù lông đối phó với kẻ thù.

"Chạy đi...xem em chạy đường nào".

Anh lao đến, cô khiếp đảm rúm người lại không dám nhìn. Rất nhanh, rất mạnh Trần Nam đã đè lên người cô, hôn điên cuồng lên cái cổ thon dài, thậm chí anh còn cắn cô, không khác gì một con sư tử cuồng dã dầy vò chú thỏ trắng khi vồ được nó.

"Đừng... đừng..."

"Trần Nam... anh điên rồi..."

Thanh Tú vừa la hét vừa cầu vào lưng người đàn ông, nhưng tất cả những gì cô cảm nhận lúc này chỉ là một trận phong ba càng dữ hơn từ anh ủa đến, muốn nuốt chửng cô tức khắc.

"Ręc...ręc..."

Cúc áo trên người cô bị bàn tay to khỏe của anh giật đứt mấy cái. Cô đưa cánh tay yếu ớt giữ chặt trước ngực, gào lên thê thảm.

"Đừng, xin anh...đừng mà..."

Nhưng lời nói của cô chỉ như gió, đi từ lỗ tai này qua lỗ tai kia của người đàn ông rồi bay mất, anh vẫn hung hãn trên người cô mà hôn, từ trước đến nay anh luôn nhân nhượng cô, hôm nay sẽ cho cô biết "khốn nạn" là thế nào.

Sau một hồi đuối sức không chống cự được, Thanh Tú buông hai tay sõng soài như một cái xác chết, mắt ầng ậc nước.

Trần Nam thấy cô không có bất cứ phản ứng nào thì dừng lại, nhìn vào đôi đồng tử đầy nước và khuôn mặt thống khổ khiến anh nhất thời bối rối.

"Khóc cái gì? "

Gương mặt anh đỏ lên, tóc tai rối tung, cả vạt xộc xệch. Thanh Tú cũng co ro thảm hại không kém, cô đưa ánh mắt uất ức về phía anh, nhưng cổ họng như có gì đó chặn lại, thốt không nên lời.

Trần Nam ngồi lên, cả người anh cơ bản là nóng đến mức sắp nổ tung, nhưng lại cố gắng kìm nén dục vọng của bản thân xuống, nước mắt của cô quả thực lợi hại...

Thanh Tú run rẩy, cô cũng ngồi dậy cố cài lại vài chiếc cúc, nhưng hầu như áo đã bị xé toạc. Trong bóng tối lơ mơ, nửa thân trên lộ ra trắng ngần đầy khiêu khích, cô không biết hình ảnh này khiến cổ họng Trần Nam khô khốc.

Anh cởi chiếc áo vest của mình vứt về phía cô, Thanh Tú không còn chọn lựa nào khác, đành nhắm mắt mặc vào, thân hình lọt thỏm trong chiếc áo rộng thùng thình.

"Điện thoại đâu?"

Không đợi Thanh Tú trả lời, Trần Nam đã giật chiếc giỏ xách, lấy điện thoại ra, tay nhấn cửa kính xe, một phát muốn quăng nó tức thì.

"Đừng, anh làm gì vậy?"

Thanh Tú chồm người qua chụp cánh tay anh lại, rốt cuộc không biết hôm nay anh ăn phải cái gì mà hành động lạ lùng như thế.

"Có điện thoại mà tôi gọi không nghe, vứt đi."

Thanh Tú ngỡ ngàng, anh gọi cho cô lúc nào, cô không hề nghe thấy một hồi chuông nào cả, cô giật mạnh chiếc điện thoại lại, mở màn hình, tám cuộc gọi nhờ... sự nhớ trước lúc hộp đã cài chế độ im lặng và để trong giỏ cho tới bây giờ.

Lời Trần Nam tiếp tục lừng bùng bên tai.

"Tôi nói em đợi, lại bỏ đi đâu? Điện thoại cũng không thèm bắt máy, em... muốn khinh tôi cỡ nào?"

Trần Nam gầm lên, dường như là nghiến cả răng.

"Tôi để im lặng nên không biết..."

Nghe cô trả lời, lồng ngực trần Nam vẫn phập phồng sau lớp áo sơ mi, cơ man là chưa nguôi giận.

"Một chút đợi tôi cũng không được, còn đi với Minh Thành cả buổi chiều thì không tính toán..."

Một chút? Cô đợi anh cả hai tiếng đồng hồ, thậm chí lên phòng tìm, còn anh? Chẳng phải đi cùng với Ái Lệ hay sao? Một lời cũng không nói hay sao?

"Tôi đi với ai anh cũng quản, thế còn anh bỏ đi với người phụ nữ khác trong khi tôi đợi anh cả hai tiếng thì thế nào?"

Nói tới chuyện này cô vẫn giận đến đỏ mặt tía tai, âm giọng muốn run run.

Trần Nam nhìn cô, đôi mắt dường như đã bớt đỏ, bây giờ chỉ sâu hun hút như đáy vực, giọng nói khàn khàn.

"Phụ nữ khác? Ai là phụ nữ khác?"

"Còn ai, chính là vợ- sắp- cưới của anh..."

Trần Nam hơi nghiêng người, cả thân hình anh muốn bao phủ lấy Thanh Tú, khoe môi cong lên, con mèo ngoan cổ này, rõ ràng là đang ghen với Ái Lệ. Anh đưa tay nâng cằm cô lên, khuôn mặt nhỏ này lúc tức giận khiến anh rất thích thú.

"Thanh Tú, tại sao khắp nơi trên mặt em đều hiện lên chữ ghen vậy?"

Cô gạt phắt tay anh ra.

"Ghen? Anh có bị bệnh không?"

Trần Nam mỉm cười cao ngạo, không ghen mà khi thấy tin tức anh cùng Ái Lệ sắp kết hôn, mặt cô xám xịt suốt cuộc họp, đầu óc mơ màng như đang ở trên mây, không ghen chứ là cái gì?

"Đúng, tôi bị bệnh đấy, bị bệnh nên mới phải hao tổn tâm trí đứng ra dẹp mấy cái tin vớ vẩn kia, trong khi em cùng tên khốn Minh Thành đi du hí với nhau".

"Tôi đến thăm bố của Ngọc Mai, du hí cái gì chứ?"

Trần Nam im lặng hướng ra cửa xe, nếu nhìn kĩ sẽ thấy gương mặt anh vô cùng phiền muộn, không khí trong xe cũng giảm nhiệt, thậm chí là lạnh lẽo.

Nhưng Thanh Tú không để ý vì cô đang mở điện thoại lướt web, hầu như những tin tức kia đều đã được gỡ xuống, vậy hóa ra anh để cô đợi lâu như vậy là dàn xếp vụ này với báo chí sao? Cô cứ chìm đắm trong suy tư mà không biết chính Ái Lệ là người đã tung những tin đó ra, còn Trần Nam anh cũng vô cùng nhức đầu khi biết được sự thật...

"Vậy hồi chiều anh nói tôi đợi là vì chuyện gì?"

Trần Nam không trả lời, khuôn mặt nghiêm nghị của anh chỉ khẽ nhìn cô một cái rồi gọi Hoàng Hải vào, chiếc xe nhanh chóng được điều khiển lao đi.

Thanh Tú một đêm mất ngủ vì lo lắng không có tiền gọi về quê, cô đến công ty với đôi mắt gấu trúc thứ thiệt, đang soạn thảo văn bản thì điện thoại có tin nhắn. Cô mở ra, ngân hàng thông báo tiền lương vừa được chuyển vào thẻ, cô không tin vào mắt mình nữa, muốn hét lên.

Trong phòng giám đốc...

Sau khi gõ cửa bước vào, Thanh Tú phát hiện Trần Nam đang ngồi uống trà trên ghế sofa, cả người anh tây trang trắng tấp thễn thái dựa ra đằng sau, miệng cười lên một nụ cười nhẹ.

"Ngồi đi".

Vừa lúc đó ngoài cửa phòng xuất hiện một người, cô ta đưa mắt nhòm qua khe cửa không bỏ sót một chi tiết nào.

Thanh Tú ngồi đối diện người đàn ông, mắt anh chiếu lên người cô một tia thâm trầm.

"Chuyện gì?"

"Chuyện... tiền lương..."

Trần Nam nhấp một ngụm trà, anh đương nhiên biết cô thắc mắc gì, bởi anh đã yêu cầu kế toán chuyển tiền lương đầy đủ cho cô sáng nay.

"Không chuyển tiền em cũng có ý kiến, giờ chuyển rồi em còn muốn gì nữa?"

Hai tay Thanh Tú đan vào nhau, mỗi lần nhắc đến tiền bạc cô thật khó mở lời, nhưng cô lo sợ liệu anh có ý đồ gì không khi không trừ nợ nữa.

Nhìn bộ dạng bối rối của cô, Trần Nam cất tiếng ôn tồn.

"Số tiền bốn trăm triệu đó, tôi sẽ không tính đến nếu như em chăm chỉ làm việc ở đây, coi như đó là tiền thưởng cuối năm nay".

Thanh Tú tròn xoe mắt ngạc nhiên, là anh hào phóng hay là năng lực của cô đáng cho anh thưởng số tiền lớn như vậy? Cô ngây ngốc đến độ không chớp mắt.

Còn người đứng ngoài cửa, khi nghe Trần Nam nói vậy, đôi mắt cô ta ánh lên tia ngạc nhiên rồi sau đó chuyển sang đen ngòm, bóng dáng hậm hực bỏ đi.

Đặng Thanh Tú, số tiền lớn như vậy anh ta cũng không tiếc với cô, rốt cuộc cô có bùa mê gì?

Một tuần tiếp theo, Trần Nam và Thanh Tú bận rộn hơn vì đang lên kế hoạch cho một sản phẩm mới. Mọi việc chỉ ở giai đoạn đầu nhưng nếu sau này hoàn tất, sản phẩm này sẽ là bá chủ trong giới linh kiện điện tử, cụ thể hơn là dòng chip định vị.

Chiều nay như thường lệ, sau khi tan ca Thanh Tú đứng đợi xe buýt trước cổng công ty, xe cộ giờ tan tầm tấp nập qua lại, tiếng còi inh ỏi bên tai, bỗng một chiếc xe đồ sộ xịch trước mặt cô. Người đàn ông bước xuống, vẻ đẹp cùng khí chất của anh khiến không ít người đi đường phải ngoái nhìn, hình như anh đã khá quen với việc đó nên cũng chẳng để tâm, hai tay đút vào túi quần, thư thái nhìn cô.

"Lên xe".

Anh đối với cô trước giờ hình như chỉ có mệnh lệnh và mệnh lệnh...

"Đi đâu?" Cô nheo mắt hỏi.

"Giúp tôi mua ít quần áo".

Quần áo? Trời ạ, hôm nay anh có bị trúng tà hay không.

"Đồ của anh chẳng phải được thư kí Linh đặt may ư?"

"Từ bây giờ người đó sẽ là em".

Cô còn đứng ngơ ngác thì anh lại bắn ra một câu nữa.

"Sao, không muốn chăm chỉ?"

Nói rồi anh ngồi vào xe, Thanh Tú buộc phải bước lên theo, cô không biết từ nay phải làm những việc "chăm chỉ" gì nữa để hợp thức hóa số tiền kia thành tiền thưởng cuối năm? Trên đường đi không khí vô cùng yên lặng, khi nhìn gương mặt nghiêng của Trần Nam lúc tập trung lái xe, cô không ngừng cảm thán trong lòng, lại nghĩ đến chuyện anh muốn cô giúp anh chọn đồ, miệng không tự chủ được cong khóe môi lên cười. Cho là cảm giác được tin tưởng mà sung sướng trong lòng đi, cô đưa tay sờ hai má, nóng bừng...

"Em bị tự kỉ à?"

Không ngờ những hành động vừa rồi bị anh bắt gặp, cô xấu hổ nhìn ra cửa xe.

Chiếc xe dừng trước một trung tâm thời trang cao cấp, hai người bước vào trước bao con mắt ngưỡng mộ, mà không...có lẽ họ chỉ chăm chú nhìn người đàn ông này thôi, còn người bình thường như cô, chắc chỉ để làm nền.

Thanh Tú xoay một vòng để nhìn từ đông sang tây, quần áo nhiều khiến cô hoa mắt chóng mặt, mang tiếng là đi chọn giúp mà cô toàn lơ đãng theo sau Trần Nam, anh hỏi cái này có hợp không, cái kia màu sắc thế nào cô cũng gật đầu hết.

"Này, cái nào em cũng nói được, chả nhẽ tôi phải mua tất cả ở đây về hay sao?"

Giọng anh trách móc bên tai khiến cô cười mà như mếu.

"Người như anh mặc cái gì cũng đẹp, thậm chí không mặc..."

Cô lập tức đưa tay lên bịt miệng mình lại, như thế nào lại hồ đồ đến mức này, nhưng không kịp nữa rồi, người đàn ông đã nghe thấy, anh chăm chăm nhìn cô bằng ánh mắt hình viên đạn, sau đó đưa tay lên cốc vào cái trán bướng của cô, nhếch mép cười một cách mờ ám.

"Được, bữa nào tôi không mặc xem có đẹp hay không..."

Cách đó không xa, một người đàn ông khác hướng ánh mắt chăm chăm về phía hai người, anh ta vô cùng bức tức trước hành động thân mật của Trần Nam dành cho cô.

Còn Thanh Tú, lúc này má cô đỏ còn hơn quả gấc chín, giữa chốn đông người mà da mặt Trần Nam vẫn dày như vậy, cô không dám nhìn anh nữa, đưa tay chọn một lúc ba cái áo sơ mi và hai chiếc áo thun.

"Đây thừa ngài...mấy cái này rất hợp với ngài".

Đuôi mắt Trần Nam hiện ý cười, anh bỏ đồ vào giỏ hàng.

"Đủ rồi, giờ qua gian bên kia chọn cho em đi".

"Tôi không có nhu cầu".

"Ai nói không có, sắp tới em sẽ phải cần..."

Nói rồi Trần Nam kéo cô đi đến gian thời trang nữ, cô đứng đó mắt chữ o miệng chữ a khi đích thân anh lựa chọn, chỉ nháy mắt đã nhét vào tay cô ba, bốn cái đầm gi đó, đồng thời hất cằm đến căn phòng nhỏ trước mặt.

"Vào mặc ra đây xem nào".

"Nhưng..."

Trần Nam nghiêm mặt lại, cô không dám từ chối, đành đi vào phòng thử đồ.

Năm phút sau...

Thanh Tú mở cửa bước ra, cô vừa đi vừa nhìn xuống bộ đồ đang mặc, tay vân vê tà váy, cánh môi cong lên nói với Trần Nam.

"Cái này chắc không được, hở vai quá..."

Cô ngược mắt lên, nhưng trước mặt cô không phải Trần Nam, mà là Quốc Đại.

"Anh... sao lại ở đây?" Cô ngạc nhiên, cất tiếng lắp bắp.

Quốc Đại quét mắt một lượt khắp người cô như ngẫm đánh giá điều gì, sau đó cất tiếng chế giễu.

"Không ngờ em cũng lớn mật như vậy, rõ ràng anh ta sắp cưới vợ mà cũng sống chết bám cho được, xem ra chắc tiền anh ta bao em không ít".

Từng câu từng chữ Quốc Đại phát ra khiến Thanh Tú đỏ mặt, máu trong người cô muốn dồn tới não, không hiểu sao trước đây cô có thể yêu một người với cái miệng như con rắn độc như vậy.

"Tôi không phải người vô liêm sỉ như anh".

Cô nói vừa hết câu thì Trần Nam xuất hiện, gương mặt anh còn đọng chút nước, có lẽ mới rửa mặt từ nhà vệ sinh ra, nhìn thấy hai người đứng nói chuyện, mắt anh tối sầm, nhìn thẳng vào Quốc Đại bằng ánh mắt sắc mùi thuốc súng.

Thanh Tú nhất thời bối rối khi nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh từ đôi con ngươi nâu trầm kia, anh sẽ như thế nào đây? Bao nhiêu lần anh nổi cơn thịnh nộ khi cô vô tình gặp hoặc đi chung với Quốc Đại, bây giờ... liệu anh có hiểu lầm gì không?

Một nỗi lo sợ ập đến khiến Thanh Tú toát mồ hôi trán, nhưng trái với suy nghĩ của cô, Trần Nam lại ung dung bước đến bên cạnh, trước mặt Quốc Đại cứ thế đưa tay chỉnh sửa lại lưng áo cho cô, cử chỉ vô cùng ôn nhu, giọng nói hoàn toàn ảm áp.

"Anh chọn cũng không tồi đấy chứ?"

Nói rồi anh nắm tay cô, cổ tình là cho người đàn ông kia thấy.

"Đi thôi, lấy hết mấy cái đầm này".

"Nhưng... Trần Nam... còn chưa thay đồ ra".

Anh đưa tay vén vài cọng tóc lòa xòa trước mặt cô, vô cùng âu yếm.

"Không cần đâu, mặc như vậy ra tính tiền đi".

Một cảm giác ảm áp lẫn cảm kích chảy qua lòng Thanh Tú, cô biết anh đang diễn kịch, nhưng...quả thực lúc anh dịu dàng như vậy, dù là giả cũng khiến người khác muốn tan chảy. Cô ngoan ngoãn bước theo anh, bỏ lại Quốc Đại mặt đen như chì...

Sau khi tính tiền rồi ra xe, cô khẽ liếc anh, nhưng suốt đoạn đường dài mặt mày anh như pho tượng, không biết được là đang nghĩ gì, đến khi xe chạy gần đến nhà cô anh mới mở miệng.

"Ba ngày nữa cùng tôi công tác ra Đà Nẵng".

Thanh Tú gật đầu, hình như từ ngày làm trợ lý cho anh, cô chưa đi công tác xa lần nào, và càng không ngờ được, chuyến công tác ấy sẽ thay đổi tất cả mọi việc.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Ba ngày sau...

Sáng sớm Thanh Tú đến công ty với chiếc va li linh tinh, bởi 9 giờ cô sẽ có chuyến bay ra Đà Nẵng, vừa bước vào cổng đã gặp Minh Thành. Hôm nay anh mặc chiếc áo sơ mi tay ngắn màu xanh da trời trông rất tươi tắn nhưng cũng không kém phần chững chạc, nhìn thấy cô anh liền tươi cười chạy lại.

"Em đi đâu mà mang va li vậy?"

"Chút nữa em đi công tác".

Nhìn cô mang nhiều đồ thể này Minh Thành đoán cô đi công tác xa, trong lòng tự nhiên lo lắng, anh cất giọng rất trầm.

"Đi cùng giám đốc à?"

"Vâng".

Nụ cười trên môi bỗng chốc gượng gạo, anh có vẻ không vui, nhưng rồi cũng đưa tay ra phía trước.

"Để anh xách hộ cho".

"Không cần đâu, một lát là vào thang máy rồi, nhìn to thể này chứ rất nhẹ".

Thanh Tú cười, còn đưa tay lên lắc lắc chiếc va li trước mặt Minh Thành, cô không biết rằng, nụ cười đó trong lòng anh nó đẹp đến mức nào. Nếu có thể so sánh, có lẽ như là nắng mùa hạ, đem đến cho người đối diện một cảm giác tươi vui, ấm áp.

"Nhẹ cũng dễ anh".

Hai người còn đang nhùng nhằng thì Ngọc Mai chạy đến, mái tóc ngắn của cô bị gió thổi tung. Cô nhìn Thanh Tú đầy nghi hoặc.

"Ủa cậu đi đâu vậy?"

"Công tác". Cô thật thà trả lời.

"Về nhớ mua quà nhé..."

Ngọc Mai mỉm cười, sau đó cô bám vào tay Minh Thành.

"Vậy thôi, hai chúng ta đi ăn sáng đi". Cô nhìn anh đầy phấn khích lẫn tình ý.

"Anh..."

Minh Thành lưỡng lự, thực ra là anh đã ăn rồi. Nhưng Thanh Tú lại đưa mắt nhìn anh thúc giục.

"Đi với cô ấy đi..."

Một phút sau, rốt cuộc là dưới sức ép của Thanh Tú và sự chèo kéo của Ngọc Mai, Minh Thành cũng bị kéo đi. Thanh Tú đứng từ xa nhìn hai người họ khẽ mỉm cười, cuối cùng đã biết người đàn ông mà Ngọc Mai muốn tặng quà là ai. Dù sao, cô thực lòng mong hai người họ sau này sẽ thành một cặp, Minh Thành là người đàn ông tốt, cởi mở và rất ôn hòa. Chỉ có điều cô không ngờ được người mà Minh Thành để tâm bấy lâu nay lại là cô, nhưng vì biết trong lòng cô đã có vị giám đốc điển trai tài giỏi kia, anh đành im lặng đứng từ xa mà nhìn.

Thanh Tú đi vào thang máy, định đưa tay nhấn nút đóng thì Trần Nam bước vào, thân hình anh trong chiếc áo sơ mi trắng toát lên bao vẻ lịch thiệp. Anh

nhìn xuống tay cô, một giây sau chiếc va li trên tay cô đã bị ai kia xách mất...

"Tôi...tự xách được..."

Cô gãi đầu, lời nói hơi lúng túng, đưa tay định giành lại nhưng nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của anh khiến cô không dám nói nữa, lại thu tay trở về.

"Ờ... ờ".

Thanh Tú nôn khan mấy cái, mặt mũi xanh như tàu lá chuối, cả người mệt mỏi dựa ra sau ghế bọc da, trước giờ cô vẫn luôn tự hào là người không bao giờ bị say xe, thế nhưng...

"Lần đầu đi máy bay?"

Trần Nam cất giọng trầm ấm, anh nhìn ra được sắc mặt cô rất tệ.

Thanh Tú gật đầu, khắp người cô lúc này chỉ cảm thấy lâng lâng, buồn nôn, tay chân một chút sức lực cũng không có, tiếng nhân viên trên máy bay thông báo gì đó cô cũng nghe chữ được chữ mất, Trần Nam ngồi bên cạnh mà cô còn cảm thấy mơ hồ.

Sau một lúc quan sát, người đàn ông hơi chồm người qua phía cô.

"Anh làm gì vậy?"

"Đưa tay đây, tôi bấm huyết cho".

Mặt Thanh Tú hiện dấu chấm hỏi to đùng, bị chóng mặt buồn nôn mà bấm dưới tay sao?

"Tay?" Cô hỏi lại vì tưởng mình loáng quáng nghe nhầm.

Trần Nam không trả lời, anh nắm lấy bàn tay trái của cô, sau đó dùng bàn tay của mình ấn day các huyết, hơi ấm từ bàn tay anh tỏa ra khiến Thanh Tú cảm giác như có điện chạy trong người, một chút tê tê, một chút khoan khoái.

Một lúc sau cô bỗng toát mồ hôi, cảm giác xây xâm đã không còn, miệng nở một nụ cười thán phục.

"Giám đốc, anh... quả là lợi hại".

Mắt người đàn ông híp lại, tay nghề anh không thể dùng từ lợi hại như cô ca tụng, chỉ là trước đây anh có từng học qua chút ít y thuật, cũng gọi là có ích cho đời sống thường ngày...

"Nhưng mà... sao lại buồn ngủ thế này".

Thanh Tú nhìn anh mà mí mắt sắp sụp xuống, cô rõ ràng đã ngủ cả đêm hôm qua mà tại sao bây giờ còn buồn ngủ lại khó chống đỡ thế này. Trần Nam nhìn cô mỉm cười đầy đắc ý, đó là do tác dụng của việc bấm huyết vừa rồi.

"Ngủ đi".

Câu nói ân cần vừa dứt thì Thanh Tú liền khép mắt lại, cô cảm thấy ai đó kéo mình sang một bên, sau đó cái đầu nhỏ của cô được dựa vào một bờ vai vững chắc, còn có trong cơn mơ màng... một cái gì đó chạm lên trán, giống như bị ai đó hôn, nhưng cơn buồn ngủ đã đến đỉnh điểm khiến cô không thiết gì đến nhân tình thế thái nữa, cũng không biết từ khi nào, bản thân đã hoàn toàn mất cảnh giác trước anh, thậm chí còn có cảm giác an toàn...

Trong lúc đó tại công ty...

Ái Lệ mặt nặng như đá, tay cầm điện thoại đi đi lại lại trong phòng, bộ dạng rất khẩn trương, thỉnh thoảng còn giậm chân làm gót giày muốn gãy đôi. Như thế nào Trần Nam và Thanh Tú lại cùng lúc biến mất, vừa rồi trên hành lang cô còn nghe thấy tiếng xì xào của mọi người rằng giám đốc của họ rất hay đi chung cùng trợ lý, thậm chí có người còn nói chính cô ta nhìn thấy giám đốc hôn trợ lý Tú ngoài đường...

"Trần Nam, anh bị con ả kia làm cho điên đảo rồi, không màng đến danh dự của bản thân, và cả... người vợ sắp cưới này".

Cô điên cuồng nhấn nút gọi mà không được, nghe tiếng nhân viên tổng đài cứ máy móc lặp lại câu "Thuê bao quý khách..." mà máu sôi lên sùng sục.

"Bóp..."

Cô phát điên ném thẳng chiếc điện thoại vào góc tường.

Thư kí Linh vừa đến cửa phòng nhìn thấy cảnh này thì giật bắn người.

"Cô... Lệ..."

Ái Lệ khắp mặt đỏ bừng vì tức giận, bước đến chỗ thư kí Linh, đôi mắt được chải một lớp mascara đen đặc hơi nhướng lên.

"Trần Nam đâu?"

Thư kí Linh bối rối, cô là người chuyên sắp xếp công tác cho giám đốc nên đương nhiên hiểu rõ anh đi đâu, nhưng... cũng không thể tùy tiện tiết lộ.

"Tôi.. không thể nói được, mong cô hiểu".

Ái Lệ khoanh tay trước ngực, cô trừng mắt nhìn người đối diện, miệng rít lên.

"Nói thì may ra còn được tiếp tục làm việc ở đây, còn không nói... trước sau gì tôi cũng làm cho cô biến khỏi cái công ty này".

Thư kí Linh mặt mày tái mét, không ngờ Ái Lệ hung hăng như vậy chỉ để điều tra chồng sắp cưới của mình đi đâu, không biết giám đốc của cô là có phước hay gặp họa với kiểu phụ nữ này.

"Thế nào, có nói không?"

Ái Lệ gầm lên như muốn dọa người.

Thư kí Linh biết gia thế của Ái Lệ không phải dạng vừa, lại sắp thành vợ của giám đốc...cô khó khăn lắm mới có được công việc này, nếu làm phật ý Ái Lệ thì..

"Nói không...?"

"Tôi... nói, tôi nói".

"....."

Ái Lệ nghe xong mặt mũi tối sầm, cô lấy một xấp tiền vứt trước mặt thư kí Linh.

"Cầm rồi im ngay cái miệng lại, nếu không đừng trách".

Thanh Tú choàng tỉnh giấc khi nghe văng vẳng bên tai tiếng loa thông báo, cô dụi mắt nhìn sang bên cạnh. Trần Nam đang yên tĩnh đọc báo, gương mặt nghiêng tuấn tú của anh lúc tập trung quá nhiên khiến người ta nhìn không chớp mắt, cô chép miệng thầm trách thượng đế thật là bất công khi dành hết các nét đẹp cho người đàn ông này.

"Dậy rồi à?"

Nghe anh hỏi cô giật mình ngồi thẳng dậy, mắt nhìn về phía trước, không biết rằng dù chăm chú đọc các con chữ trước mặt nhưng Trần Nam vẫn biết cô trần trối nhìn anh nãy giờ. Anh gấp tờ báo lại, nhắc nhở.

"Sửa lại dây an toàn, máy bay sắp hạ cánh rồi".

Sau khi rời khỏi sân bay, xe đưa hai người đến một khách sạn sang trọng, vì đã được sắp xếp trước nên nhân viên mau chóng đưa họ đi nhận phòng. Khi đến cửa phòng của cô, anh dặn dò.

"Tôi ở ngay bên cạnh"

Thanh Tú nhìn theo bóng lưng anh rồi xách va li vào phòng, việc làm đầu tiên là ngắm nghía một lượt, cô phải ồ lên một tiếng vì độ xa hoa sang trọng của nơi này.

Ngoài hành lang có một người đàn ông mặc áo đen, đôi mắt lạnh lẽo của anh ta nhìn quanh một lượt như xem xét gì đó rồi bước vào căn phòng đối diện, vô cùng yên lặng và kín đáo.

7 giờ tối..

Người đàn ông trong bộ vest lịch lãm bước xuống xe trước cửa nhà hàng Imperial, bên cạnh anh là một cô gái nhỏ nhắn với chiếc đầm trắng tinh tuyền đến đầu gối. Nhìn cô, khóe môi anh câu lên một nụ cười hài lòng, xem ra đồ anh chọn cũng rất hợp.

Hai người vừa đặt chân vào trong đã có nhân viên mặc đồng phục tiến đến.

"Xin chào, quý khách cần gì ạ?"

"Chúng tôi có hẹn với một vị khách tên Mai Cao Đồng". Thanh Tú cất tiếng.

" Vâng, ông Đồng đã đến và đang đợi hai vị, phòng vip 03, xin mời theo tôi"

" Không cần đâu, chúng tôi tự đi".

Trần Nam cất tiếng nhân nhạ, nhà hàng này đối với anh quen thuộc như lòng bàn tay, không cần dẫn dắt rườm rà.

Thanh Tú vừa đi vừa quan sát kiến trúc độc đáo của cái nhà hàng mệnh danh đắt đỏ nhất thành phố này, đến khúc quanh chuẩn bị rẽ qua dãy phòng vip, một nhân viên đẩy thức ăn vô tình không điều khiển được chiếc xe khiến nó loạng choạng.

Trong một giây tích tắc chỉ chực chờ lao vào người Thanh Tú...cô hốt hoảng co người lại.

" Á..."

Rất nhanh, cánh tay to khỏe của Trần Nam đã chụp lấy eo cô đẩy vào tường, còn chân anh dùng đạo lực rất mạnh đưa ra chặn không cho chiếc xe đẩy lao tới, hành động nhanh và chính xác tuyệt đối.

" Xin lỗi... thành thật xin lỗi".

Anh nhân viên nhìn thấy ánh mắt như dao của Trần Nam mà mặt mũi tái xanh, miệng rớt rít xin lỗi. Suýt chút nữa cô gái này đã bị chiếc xe đâm sầm, nếu hai người họ mà báo quản lí thì anh...sẽ bị đuổi việc tức khắc.

" Đi đứng cái kiểu gì vậy?"

Trần Nam thu chân trở về, cất tiếng lạnh lùng.

Thanh Tú lúc này đã hoàn hồn, nhìn người nhân viên còn rất trẻ, có lẽ mới vào làm nên còn vụng về, lại thấy vẻ khúm núm của anh ta mà cảm thấy tội nghiệp, cô đưa mắt nhìn Trần Nam.

" Thôi không sao, anh ta không cố ý..."

Nói rồi cô nở một nụ cười với chàng thanh niên trước mặt

" Anh đi đi, nhớ cẩn thận hơn..."

" Vâng...cảm ơn...cảm ơn".

Nhân viên nọ cúi đầu cảm ơn lia lịa, lập tức đẩy xe đi.

Thanh Tú bây giờ mới phát hiện bàn tay ai kia vẫn đang ôm trên eo mình, không biết vô tình hay cố ý còn chưa bỏ ra, cô cất tiếng ngượng ngượng.

" Đi.. thôi".

Người đàn ông rút tay khỏi người cô, một đường mà đi thẳng, anh đi nhanh đến nỗi cô chật vật mãi mà không theo kịp, cũng tại hôm nay cô đi giày cao gót cho phù hợp với cái đầm này...

" Trần Nam..."

Người đàn ông dừng lại, hình như đây là lần đầu tiên cô gọi anh một cách thân mật như vậy, nó làm tâm trí anh như được tưới tắm bằng một cơn mưa xuân trong lành, mát mẻ.

" Hửm?" Anh quay lại nheo mắt nhìn cô.

" Anh có thể đi chậm lại một chút không? Hơn nữa..."

Thanh Tú nhìn xuống bàn chân mình, ánh mắt của anh cũng vì vậy mà di chuyển xuống, phát hiện có cái gì đó nhom nhóp dính trên giày cô, giống như là súp, có lẽ lúc nãy va chạm với chiếc xe đẩy kia đã gây nên hậu quả này.

" Đi qua bên đây, vào WC rửa đi".

Trần Nam nắm tay cô kéo đi, nơi này hoàn toàn xa lạ nên chỉ còn cách an phận theo anh, cô còn nghe giọng anh cứng rắn bên tai.

" Đặng Thanh Tú, lòng tốt vô điều kiện của em sẽ có ngày làm hại chính em".

Thanh Tú trề môi, lòng nghĩ thầm tại anh là người khó tính khó nết, còn để bụng chuyện mới nãy nên mới nói như vậy. Nhưng rất lâu sau này khi đã xảy ra nhiều việc, cô mới cảm thấy lời của anh là vô cùng sâu sắc.

Trần Nam đợi bên ngoài, không ít người đi qua ngoái nhìn, họ đoán già đoán non và thầm ngưỡng mộ, bởi hình ảnh một người đàn ông quyền quý cao ngạo cầm giò xách đứng trước nhà vệ sinh nữ đợi bạn gái là điều cực kì hiếm thấy, có vài người còn xì xào to nhỏ nhưng dường như anh chẳng để tâm.

Thanh Tú sau khi rửa chân và sửa sang lại đầu tóc chút đỉnh thì xoay người định đi ra, ngay lúc đó cô đụng phải một người. Toàn thân người này được bao bọc bằng một bộ đồ màu đen rộng thùng thình, trên mắt là cặp kính râm to bản và khẩu trang kín mặt, dù như thế vẫn có thể nhìn ra đây là phụ nữ, Thanh Tú bỗng rợn tóc gáy khi cô ta cứ chằm chằm nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Nhưng rồi cô ta vội vàng đi vào phòng vệ sinh đóng cửa lại, Thanh Tú đứng ngây người giây lát, như thế nào lại thấy người này quen quen.

Khi bước ra, Trần Nam nhận ra vẻ hoang mang trên gương mặt cô nên liền hỏi.

"Sao vậy?"

Biết nói như thế nào, ở cái thành phố xa xôi này làm sao cô gặp người quen ở đây được, có thể là người giống người hoặc cô quá cả nghĩ, bởi người ta một con mắt cũng không lộ ra thì làm sao cô dám chắc chắn.

"À, không có gì đâu".

Tại phòng vip 03...

Buổi gặp gỡ với giám đốc Mai Cao Đồng diễn ra khá thuận lợi, anh ta tuổi trạc cỡ Trần Nam, rất vui vẻ và thân thiện, khi đã thảo luận và nhất trí với các hạng mục, hai bên nhanh chóng kí vào bản hợp đồng.

"Công việc coi như đã xong, xin mời hai vị uống vài li rượu coi như gắn kết tình giao hữu".

Trần Nam mỉm cười ôn hòa, việc này đương nhiên không thể từ chối.

Trong lúc Cao Đồng ngoắc tay ra hiệu cho nhân viên thì Thanh Tú để mắt quan sát căn phòng này một chút, người ta nói hợp đồng thường được kí trên bàn nhậu quả là không sai. Trong tích tắc, cái bàn trống trải lúc này đã đầy ắp sơn hào hải vị, li rượu cũng được nhân viên phục vụ đưa đến trước mặt.

"Xin mời".

"Mời".

Tiếng li rượu va vào nhau phát ra âm thanh leng keng, Thanh Tú không thể không đưa mắt nhìn cô trợ lý của Cao Đồng bởi cô ta mang một vẻ đẹp sắc sảo, lại uống rượu rất điêu luyện, mắt không ngừng là lướt đến hai người đàn ông ngồi ở đây.

"Kìa trợ lý Tú, cạn li đi chứ".

Cao Đồng cất tiếng khi thấy Thanh Tú chỉ nhấp một ngụm, bằng kinh nghiệm quan sát của anh thì đây không phải là một cô gái sành điệu, nhưng qua cuộc thảo luận vừa rồi anh rất bất ngờ với kiến thức chuyên môn của cô.

Tay cầm li rượu, Thanh Tú miệng nở một nụ cười gượng, cô đoán đo giây lát rồi nhắm mắt uống ực một cái.

Cuộc trò chuyện, mời rượu cứ thế diễn ra, li thứ hai, rồi thứ ba, mặc dù vị cay xé của nó khiến Thanh Tú không ít lần muốn sặc, nhưng cô vẫn gồng mình lên uống.

Đến li thứ tư...

Khi bàn tay cô sắp chạm vào li rượu, thì chân bị đá nhẹ một cái, nhìn sang bắt gặp ánh mắt ai kia đang cau lại.

"Giám đốc Đồng, trợ lý của tôi đi đường xa đến đây không được khỏe, li này để tôi uống thay cô ấy".

Nói rồi Trần Nam với tay qua cầm li rượu, uống cạn một cái trước con mắt ngạc nhiên của Thanh Tú, là anh sợ cô say sẽ náo loạn?

Gần 9 giờ đêm..

Hai người bước đến chiếc xe đã đợi sẵn ngoài cổng nhà hàng, Trần Nam mở cửa cho cô bước lên. Không khí trong xe vô cùng yên tĩnh, người tài xế

chăm chú điều khiển vô lăng. Hai người một nam một nữ ngồi phía sau, Thanh Tú hướng mắt ra ngoài cửa xe để ngắm cảnh rực rỡ đèn hoa của Đà Nẵng về đêm. Thành phố này không huyền ảo như Sài Gòn, phong cảnh nên thơ hữu tình và đặc biệt rất sạch sẽ, rất thích hợp để du lịch và nghỉ dưỡng.

"Không uống được tại sao lại ép mình như vậy?"

Giọng nói trầm ấm của Trần Nam mang theo chút hương vị còn nồng đậm vang bên tai, cô giật mình quay sang anh, bắt gặp đôi mắt trong bóng tối ánh lên tia sáng nhỏ, như ngọn lửa bập bùng.

Cô trợ lý của Cao Đồng tiếp rượu quá giỏi, nên Thanh Tú không muốn để bản thân làm anh mất mặt với đối tác, nếu ở giữa bàn tiệc mà nói trắng rằng không biết uống có khác nào nhận mình không chuyên nghiệp, bởi nhiệm vụ một trợ lý đầu chỉ đơn thuần cộng tác trong việc, còn các khoản quan hệ ngoại giao, đối nội đối ngoại đây một mớ, vì thế đành cắn răng mà uống như vậy, hậu quả là ruột gan lúc này đã bắt đầu cồn cào.

"Ừ.. thì... cũng phải tập cho quen..."

Cô trả lời, thanh âm trong lành như dòng nước sông xa xa kia.

Trần Nam là người tình ý, anh biết tại sao cô lại cố uống, nhưng thực ra anh không cần như vậy, đã quá chán ghét với kiểu "bình hoa di động" của mấy nữ trợ lý, thư kí kia, chỉ giỏi trong mấy khoản uống rượu, đưa tình. Ấn tượng ban đầu ở anh về cô là vẻ tri thức đoan trang, cho dù thế nào cũng không muốn cô đánh mất nó.

"Sau này đừng như vậy..."

Thanh Tú nghe như có con gió thổi qua tai mình, là anh lo cho cô? Mất thể diện cũng không thành vấn đề?

Trần Nam trầm tư nhìn về phía trước, xe chạy được một đoạn nữa thì anh nói với tài xế.

"Dừng lại"

Tài xế giảm dần tốc độ rồi tắt vào lề, từ trong xe Thanh Tú có thể nhìn thấy đám đông nhốn nháo, cô lo lắng hỏi.

"Chuyện gì vậy?"

Trần Nam nhìn cô, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, mắt ra hiệu cho cô bước xuống xe, đồng thời anh cũng xuống ngay phía sau.

"Đến đây mà không xem cảnh cầu Rồng phun nước, phun lửa thì thật quá phí".

Một đợt gió mát lạnh lùa đến thổi tung mái tóc Thanh Tú, dưới ánh đèn đường mờ ảo, gương mặt hơi ửng hồng của cô toát lên bao vẻ kiều diễm khiến người đàn ông đứng bên cạnh không ngừng rạo rạo.

Thanh Tú trở mắt với cảnh đẹp phía trước, qua tivi cô đã từng biết đến cây cầu với hình dáng mô phỏng một con rồng đang vươn mình ra biển lớn, đặc trưng của thành phố này, nhưng không ngờ trên thực tế nó lại rực rỡ đến như vậy.

"Đầu rồng chuẩn bị phun lửa kìa..."

Tiếng đám đông nhao nhao, máy quay phim, điện thoại được giơ lên khắp nơi để ghi lại khoảnh khắc này.

Một luồng lửa từ miệng rồng bắn ra xa, làm cả góc trời sáng rực, mọi người hò reo vỗ tay, Thanh Tú cũng bị cảnh vui của đám đông làm cho phấn khích, miệng nở một nụ cười tươi hết cỡ...

"Đẹp không?" Trần Nam nheo mắt hỏi.

"Rất đẹp". Thanh Tú trả lời, mắt vẫn nhìn về phía trước.

"Ở đây còn rất nhiều điều thú vị, ngày mai đi chơi một ngày rồi về".

Câu nói trầm ấm của anh khiến cô lập tức quay lại.

"Còn công việc ở công ty thế nào?"

"*Thanh Tú, đầu em lúc nào cũng chứa hai chữ "công việc" hay sao?*"

Trần Nam chưa kịp thốt lên câu nói đó thì ánh mắt bỗng tối lại

khi một bóng dáng quen thuộc ở phía trước, cô gái rẽ từ trong đám đông tiến lại gần, Thanh Tú cũng nhanh chóng nhìn thấy, đôi mắt không giấu được ngạc nhiên.

"Ái Lệ...tại sao em lại ở đây?"

Trần Nam cất tiếng, lời nói của anh đầy nghi hoặc.

"Câu này em hỏi anh mới đúng, anh đi công tác mà một tiếng cũng không nói..."

Ái Lệ nói với âm giọng trách móc, đôi mắt cô kín đáo quan sát thật kĩ biểu hiện của người đàn ông trước mặt.

"Em theo anh ra đây?" Trần Nam nghiêm mặt hỏi.

"Em nào biết anh đến đây, tình cờ em đi du lịch cùng bạn thôi".

Nói rồi Ái Lệ đưa tay vẫy một người bạn gái đứng gần đó, cô gái này nhanh chóng chạy lại chỗ bọn họ chào hỏi, vở kịch này quá hoàn hảo, không thể không tin cô.

Thanh Tú nhìn thấy Ái Lệ thân mật bám vào tay Trần Nam, cô không muốn làm phiền họ, tránh đi một chút cùng đám đông xem đầu rồng phun nước, dù cảnh tượng trước mắt đẹp ngoạn mục như vậy, tâm trạng cũng không còn phấn chấn như lúc nãy.

"Trần Nam, anh ở khách sạn nào thế?"

"Em hỏi làm gì?"

"Anh thật là vô tâm, em chỉ quan tâm một chút anh lại khó chịu như vậy". Ái Lệ phùng má lên giận dữ

"Sary". Trần Nam trả lời cộc lốc, ánh mắt nhìn như tìm kiếm ai đó trong đám đông đang reo hò kia.

"Ồ, thật trùng hợp, chúng em cũng ở khách sạn đó".

Cô bạn đi cùng Ái Lệ thốt lên một câu đầy ngạc nhiên, không biết rằng mọi việc Ái Lệ đã sắp đặt sẵn, cô cũng chỉ là một con rối được đưa đi cùng để diễn kịch.

"Vây thôi, gặp lại anh sau".

Ái Lệ mỉm cười, nắm tay người bạn gái đi mất, Trần Nam cảm thấy trong người hơi khó chịu nên đưa tay vẫy Thanh Tú ra hiệu cho cô trở về.

Khách sạn Sary...

Hai người bước vào, đến phòng của mình, Thanh Tú mở cửa, chân vừa tiến được hai bước thì đã bị ai đó đẩy vào trong tường, cô xoay người lại ngạc nhiên.

"Anh...sao lại vào đây?"

Cô nhìn lên, nhận ra mình lọt thỏm dưới bóng dáng cao lớn, mùi rượu phảng phất cộng với hương nam tính trên người anh khiến cô lúng túng, bản thân cô cũng có chút men trong người nên hai má đỏ ửng. Trần Nam nhìn cô, đôi mắt sâu quyen rũ tựa như một vực thẳm, cả thân người anh cũng bắt đầu nóng, hô hấp trở nên nặng nề.

"Tôi... nhớ..."

Cánh môi của anh thì thâm vào tai cô một câu đầy tà mị, nhẹ nhàng như dòng nước êm ả chảy trong đêm, du dương, tha thiết.

Thanh Tú đứng bất động, hàng lông mi chớp liên tục, nhớ? Anh nhớ cái gì? Cô định mở miệng hỏi thì đôi môi mềm mại kia đã tiến đến, quán lấy môi cô mà mút say sưa.

"Anh..."

Cô đưa tay đẩy anh ra nhưng không được, lại càng làm đôi tay kia siết chặt eo mình hơn, đôi mắt cô mở to, khuôn mặt anh ở cự li gần được phác họa rõ nét, đàn ông khi say quả thực có một sức hút rất lớn, bởi bản năng trời đày khiến họ rất nhiệt tình. Cả người Thanh Tú lâng lâng, chút lí trí cuối cùng cũng bị men rượu hạ gục, cô quàng tay ra sau lưng anh, tự do nhắm mắt để bản thân chìm trong hương vị ngọt ngào của một nụ hôn đúng nghĩa, không phải vì chiếm đoạt, cũng không phải vì bị ép buộc, rõ ràng là phối hợp cùng nhau.

Cứ thế... thời gian như lắng đọng, không gian như ngừng chuyển... nụ hôn kia cứ triển miên không dứt, cô không hiểu tại sao bản thân lại dễ dãi như vậy, chỉ biết lúc này không có đủ khí để từ chối sức hấp dẫn từ người đàn ông, anh quá cuồng nhiệt, quá dịu dàng dẫn dắt cô đi tới những cảm xúc mãnh liệt...

Càng lúc cô càng cảm nhận được độ nóng và hơi thở dồn dập từ trên người anh, trong phút chốc anh rời môi cô mà hôn lên chiếc cổ trắng ngần, bàn tay không còn để yên trên eo nữa mà bắt đầu di chuyển vào trong áo, khi bàn tay ấm nóng của anh chạm lên đôi gò bồng đảo, cô giật mình chụp lấy tay anh.

"Đừng..."

Cả hai bừng tỉnh thoát khỏi cơn mê mẩn, Trần Nam khó khăn lắm mới bò tay ra khỏi vùng đồi núi hấp dẫn kia, sau đó không có bất cứ hành động nào, chỉ ôm cô thật chặt. Thanh Tú không biết rằng cả người anh lúc này đang nóng ran như có lửa đốt, bên trong cơ thể kêu gào mãnh liệt đòi giải phóng, nhưng anh cố gắng ép bản thân kìm lại...dù sao anh cũng không thể đi quá giới hạn với cô.

Anh hôn nhẹ lên trán cô một cái rồi buông ra.

"Em có mang theo khăn không? Tôi không dùng quen khăn của khách sạn".

Cô nhìn anh, phát hiện gương mặt anh chưa từng đỏ như vậy bao giờ, hôm nay cũng coi như không uống quá nhiều, hay vì giây phút kích thích vừa rồi? Có lẽ anh muốn đi tắm chăng?"

"Có, anh đợi một lát để tôi tìm, hình như cất trong va li".

"Ừ, vậy tôi về phòng, lát nữa mang sang".

Anh cất giọng khàn khàn rồi rời khỏi phòng.

Thanh Tú chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt, cô nhìn ra hai má mình trong gương đỏ như quả đào chín, vốc nước lên mặt hết lần này đến lần khác mà vẫn không hết nóng.

Người đàn ông về phòng rồi khép cửa lại, anh ngã người ra chiếc giường êm ái, nhận ra cơ thể mỗi lúc một nóng hơn. Anh ngồi dậy cởi áo vest, điều chỉnh máy lạnh ở nhiệt độ cực thấp, nhưng rồi tình hình cũng không khá hơn, chiếc cà vạt, rồi áo sơ mi lần lượt đều bị cởi ra. Không hiểu sao anh có cảm giác lâng lâng, rạo rực, cơ thể bứt rứt không yên... đầu óc quay cuồng hư hư ảo ảo, dù anh có say như thế nào cũng chưa từng có trạng thái này.

Đúng lúc đó... Ái Lệ bước vào, thân người cô mặc một chiếc đầm hai dây bó sát trễ nải, miệng nhếch lên một nụ cười sâu xa khi thấy anh cởi trần nằm trên giường, hơi thở nam tính gấp gáp, dồn dập.

"Nhanh vậy sao".

Trần Nam cất tiếng hỏi, trong cơn mơ hồ nghĩ rằng Thanh Tú đem khăn qua cho mình.

Ái Lệ bước đến gần, từ từ trèo lên giường, đôi tay nhanh chóng ôm lấy anh, cố ý để những vùng nhạy cảm của bản thân cọ sát vào người đàn ông. Trần Nam vừa rồi dùng chút ý chí để dừng lại với Thanh Tú nhưng ham muốn vẫn chưa tắt. Bây giờ lại ngỡ rằng cô nằm bên cạnh, thân thể mềm mại cùng những chuyển động gợi tình khiến anh bị kích thích tột cùng, bản năng đàn ông trong người trỗi dậy như ngựa đứt cương, anh xoay người đè lên người con gái, môi điên cuồng hôn, đôi tay tham lam thăm hiểm khắp nơi.

Thanh Tú sau khi rửa mặt thì lục lọi va li, cô tìm được một chiếc khăn màu xanh, cũng may cô cẩn thận mang thêm nếu không chỉ còn cách nhường khăn của mình cho anh. Cô khép cửa phòng mình lại rồi tiến qua phòng bên cạnh...

Khi vừa định đẩy cửa bước vào thì... miệng há hốc, cảnh tượng bên trong khiến cô chết lặng, qua khe cửa có thể nhìn thấy tấm lưng trần của Trần Nam, phía dưới anh là thân hình hờ hang của Ái Lệ...

"Hai.. người họ... hai người.. họ".

Tâm tư cô không ngừng kêu lên, bàn tay cầm chiếc khăn run rẩy.

Hình ảnh hai người quấn lấy nhau hôn say đắm, bàn tay người đàn ông không ngừng ve vuốt chiếc đùi thon dài kia, tiếng rên rỉ vang lên như những mũi dao cắm phập vào tim cô, nước mắt ở đâu tự nhiên chảy xuống không ngừng.

Vứt chiếc khăn, cô chạy lao ra khỏi khách sạn trong đêm tối...

Trên giường, Ái Lệ nở một nụ cười mỉa hoặc khi thấy Trần Nam hôn điên cuồng trên người mình, cô biết trước nay dù anh có kiềm chế thế nào trước phụ nữ cũng sẽ không vượt qua được cửa ải này, bởi cô đã âm thầm mua chuộc tên nhân viên cho thuốc kích dục vào li rượu, bây giờ thuốc đã phát tác mạnh mẽ, một người lịch thiệp như anh cũng phải trở về đúng với bản chất của giống đực mà thôi.

"Trần Nam, em không thể để mắt anh vào tay con hồ li kia, lần này khi ván đã đóng thuyền rồi xem anh còn lạnh nhạt nữa hay không".

Bàn tay cô nhẹ nhàng mon trón khắp da thịt khiến ngọn lửa dục vọng trong người Trần Nam bùng lên mạnh mẽ, anh cúi xuống ngậm lấy vành tai cô, âu yếm hỏi.

"Trong lòng em, anh là gì?"

"Trần Nam, anh đương nhiên là người em yêu nhất, em đã chờ đợi giây phút này từ rất lâu".

Ái Lệ cất giọng ngọt ngào, trong hoàn cảnh này có người đàn ông nào mà không rung động, cô trườn người xuống, đôi môi ẩm ướt hôn lên bờ ngực săn chắc kia, miệng nở một nụ cười đậm đắng.

Chương 40

Thanh Tú lững thững đi, thân hình xiêu vẹo như chỉ muốn chực ngã, nước mắt cứ vậy rơi... Người đàn ông kia, mới cách đó ít phút còn hôn cô, lại dễ dàng lên giường với người phụ nữ khác... hình ảnh anh cuồng nhiệt trên người Ái Lệ khiến tim như bị ai đó bóp chặt.

"Thanh Tú, người ta chỉ bồn chột với mày, mày lại ngốc nghếch đặt tâm tư vào đó".

Cô cứ như vậy mà đi, đường xá về đêm chỉ còn lác đác vài chiếc xe qua lại, sương giăng khắp mọi nơi, không biết mình đang đi đâu giữa cái thành phố xa lạ này, đi đâu để cái hình ảnh kia không còn hiện lên trong đầu nữa? Cô mỉm cười chua xót nhìn lên bầu trời đen kịt, không tìm thấy bất cứ ngôi sao nào dành cho mình...

Ngay từ đầu khi cô vào làm nếu anh đối xử với cô như những nhân viên khác, đừng quan tâm lo lắng, thì cô đã không cảm kích trước vị giám đốc tôn kính ấy. Cô biết bản thân mình như một cô lọ lem xấu xí với xuất thân tầm thường, không thể với tới một người sáng chói như anh. Năm lần bảy lượt đặt ra ranh giới giữa hai người, nhưng rồi thế nào? Anh từng bước phá vỡ hết mọi bức tường mà cô đã cố gắng xây lên, từ từ bước vào trái tim cô, khiến cho nó chao đảo, giẫm nát mọi lí trí trước đó...

Trên đời này có ai điên rồ như cô, yêu một người... mặc dù biết không bao lâu nữa người ta sẽ kết hôn. Nhưng biết trách anh gì đây? Một lời yêu, anh cũng chưa từng nói, càng không có bất cứ hứa hẹn nào, đúng như Ái Lệ từng nói, cô tự mình đa tình thì cuối cùng cũng nhận lấy đau khổ mà thôi.

Dù cố kìm nén thế nào, nước mắt vẫn cứ chảy, cô ngồi thụp xuống lề đường, đôi vai không ngừng run rẩy, những tán lá trên đầu khẽ xào xạc, truyền đến cảm giác ớn lạnh.

"Cô em xinh đẹp, thất tình sao?"

Một giọng nói vang lên sau lưng, cùng với đó là tiếng cười nhàn nhạt. Thanh Tú giật mình đứng dậy, cô đưa tay quệt vội nước mắt, bắt gặp một người đàn ông tuổi tầm ngoài ba mươi, gương mặt dưới ánh đèn đường đỏ gay, cả người hân mùi rượu nồng nặc, đôi mắt híp đang hau háu nhìn vào thân hình cô.

Cô đưa mắt nhìn xung quanh, lúc này mới nhận ra mình đã đi lạc vào con đường nào mà hai bên cây cối, lại không có xe qua lại.

"Đi với anh nào..."

Tâm trí bắt đầu hoảng sợ khi cảm nhận được đôi mắt đầy mưu đồ tối tăm của người đàn ông nhìn mình, cô bỗng chốc lạnh cả xương sống, lập tức đi ngược lại với hướng hắn đang đứng, đầu không dám ngoảnh lại. Nhưng đôi chân cố gắng đi thật nhanh thế nào cũng bị nỗi sợ làm cho run lên, từng bước nặng như thể bị cột vào một tảng đá to.

Rất nhanh sau lưng truyền đến bước chân của gã đuổi theo, Thanh Tú dùng hết sức mình đi gần như là chạy, tay đưa vào trong túi nhằm tìm điện thoại, nhưng thật tệ hại vì cô đã để nó ở khách sạn. Mắt cô bắt đầu đảo dáo nhìn xung quanh nhằm tìm một ngôi nhà dân nào đó, thế nhưng gần như là không có, hoặc có cũng lưa thưa vài căn nhà nhưng họ đều tắt đèn đi ngủ.

"Chạy đi đâu, chẳng phải em đang cô đơn sao, đi với anh anh sẽ khiến cho em sung sướng".

Giọng nói lẽ nhè kiểu say rượu của người đàn ông đã ở rất gần, Thanh Tú nhắm mắt dùng hết sức bình sinh để chạy với hi vọng hắn ta đang say sẽ không đuổi kịp cô, nhưng cô không ngờ được là hắn rất khỏe, chẳng mấy chốc đã Chop được cánh tay của cô giật mạnh làm cả người cô chao đảo muốn ngã.

"Buông ra... tôi không quen anh".

Thanh Tú hét lên thật to, nhưng cả người đã bị gã ôm chặt, cô nghe rõ ràng mùi rượu cùng mồ hôi chua lè trên người hắn, bộ đồ lao động bẩn thỉu bốc mùi dơ bẩn thật khiến cô muốn nôn tức khắc, hắn cười sang sảng vào tai cô.

"Không quen thì chơi một đêm là quen ngay ấy mà, không chừng lúc ấy cô em nghiện anh cũng nên".

Nói rồi gã đàn ông cúi xuống hôn ngẫu nhiên lên chiếc cổ của cô, đã lâu rồi hắn không có hơi đàn bà, nay gặp được cô gái ngon mắt thế này khiến tâm trạng vô cùng phấn khích. Thanh Tú uất ức vùng vẫy thật mạnh nhưng không tài nào thoát khỏi vòng tay cứng như kim kẹp kia, cô nhìn bốn bề vắng lặng không một bóng người. Hốc mắt bắt đầu đỏ lên, lúc này có lẽ người đàn ông kia đang say trong men tình với Ái Lệ, anh có biết trong cơn hoảng loạn, người mà cô nghĩ đến đầu tiên là anh không?

Người đàn ông đưa bàn tay thô lỗ bóp mạnh bầu ngực Thanh Tú, hắn như một con thú khát mồi, bàn tay cục súc đưa đến đâu là toàn thân cô run rẩy đến đó, cô cúi xuống cắn mạnh vào tay hắn.

" Á...".

Hắn theo phản xạ buông cô ra, nhân cơ hội đó cô bỏ chạy, nhưng lần này vì điên tiết mà gã chạy theo rất nhanh, chẳng mấy chốc tóm được cô, hắn dồn cô vào một thân cây ven đường.

" Bóp..."

Một bạt tai giáng thẳng xuống má Thanh Tú, lập tức in hằn năm dấu tay, gã gắn vào tai cô, nước bọt phun ra tung tóe.

" Mẹ kiếp, dám cản bó mày, bó mày cho biết thế nào là lễ độ".

Cô mở to mắt trừng hắn, răng nghiến lên.

" Tránh ra... buông tôi ra..."

" Bóp..."

Một cái tát bên má còn lại, người đàn ông với đôi mắt đỏ ngầu long lên sòng sọc, hắn lồng lộn như một con thú dữ bị thương, bàn tay thô ráp túm chặt lấy đầu tóc cô giật mạnh về phía sau.

" Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt hả?"

" Rệt..."

Chiếc đầm trắng bị bàn tay thô bỉ xé toạc, một cảm giác lạnh lạnh truyền đến người Thanh Tú, tim cô như muốn thất lại ra khi gã khốn kia bắt đầu lần mò vào trong người cô.

" Buông ra, buông tôi ra... đồ biến thái".

" Cứu tôi..., có ai không? Cứu..."

Mặc cho cô kêu la, giãy dụa, gã đàn ông hung hăng đè cô ra dưới gốc cây, tiếng lá khô vỡ dưới lưng nghe như tiếng lòng lúc này, khô khốc, vỡ nát...

" La đi, la nữa đi".

Cả thân hình to lớn đồ sộ đè lên người con gái nhỏ bé, hắn mặc sức điên cuồng dìm vò cô, một lát sau khi thấy cô im lặng không chống cự nữa, hắn nở một nụ cười thô thiển, ngồi lên vội vả tháo dây nịt ra. Xem ra con mồi đã bị khuất phục, giờ hắn rất nóng lòng muốn thưởng thức cơ thể hấp dẫn này.

Tại khách sạn...

Người đàn ông đang ngồi trên giường xem điện thoại, đầu tóc anh vẫn còn chút nước đọng lại, vừa lúc đó cửa phòng bị mở tung.

" Hoàng Hải, cậu có thấy Thanh Tú đâu không?"

Trần Nam xuất hiện, cả khuôn mặt anh đỏ bừng, quần áo xộc xệch, tay cầm một chiếc khăn màu xanh.

" Mới nãy tôi thấy cô ấy cầm khăn qua phòng anh, nghĩ là cô ấy ở bên đó nên mới đi tắm".

Hoàng Hải lập tức đứng dậy, chuyển đi này anh vẫn kín đáo đi theo hai người để phòng trường hợp bất trắc, bây giờ nhìn vẻ mặt lo lắng của Trần Nam, anh lại có một dự cảm chẳng lành.

" Chắc là cô ấy nhìn thấy..."

Trần Nam ngập ngừng, khi anh nhìn chiếc khăn nằm lán lóc ngoài cửa, đã đoán biết Thanh Tú nhìn thấy mọi hành động của mình, anh qua bên phòng tìm cô nhưng hiện tại điện thoại và mọi thứ của cô đều ở đó.

" Thấy gì...?"

Hoàng Hải thắc mắc hỏi.

" Ừ..thì.. Mà việc quan trọng bây giờ là phải đi tìm cô ấy..."

Hoàng Hải mặc dù vô cùng khó hiểu trước thái độ ấp úng kì lạ của Trần Nam nhưng nhìn thấy sự khẩn trương của anh thì không hỏi nữa mà lập tức làm theo mệnh lệnh, mặc áo vào rồi cùng ra khỏi khách sạn.

" Cô ấy chắc đi bộ thôi, chúng ta chia ra, cậu đi về hướng kia, tôi đi phía này".

Sau khi phân phó, Trần Nam đi thật nhanh, mắt anh ngó nghiêng xung quanh hai bên đường, giờ này đường phố đã vắng bóng xe cộ, chỉ có những ngọn đèn vàng le lói hắt chút ánh sáng vàng vọt xuống, gió đêm quất từng đợt vào mặt khiến anh không còn trạng thái mơ hồ nữa, một cỗ lo lắng ở đâu xuất hiện đè vào lòng. Đêm khuya thế này Thanh Tú lại chạy đi đâu, trong khi đường xá là hoàn toàn xa lạ, điện thoại lại không mang theo, có phải là cô quá đau lòng trước cảnh anh và Ái Lệ...

Nghĩ đến đây, mắt anh càng tối hơn, như thế nào bản thân lại mất kiểm soát như vậy? Trước nay dù có say cỡ nào cũng chưa từng có cái ham muốn cùng Ái Lệ..., lần này lại tệ đến mức nhầm cô ta với Thanh Tú mà cuồng nhiệt như vậy?

Trần Nam đi như bay, gương mặt anh mỗi lúc một lạnh lẽo, đôi con ngươi nâu trầm đang suy tư tính toán điều gì không rõ, nhưng sự lo lắng thì rõ ràng mỗi lúc một tăng.

" Bà có thấy một cô gái cao chừng này, mặc váy trắng đi ngang qua không?"

Anh đưa tay ra ngang vai mình làm động tác miêu tả với người phụ nữ bán bắp dạo về đêm, nhưng bà ta nhanh chóng lắc đầu.

" Cảm ơn..."

Anh tiếp tục đi như vậy và hỏi thăm thêm vài người bán hàng rong ven đường nhưng họ đều trả lời không gặp người như anh nói. Anh nén tiếng thở dài, tìm cô như thế này khác gì mò kim đáy bể, nhưng anh không thể từ bỏ, lại kiên nhẫn tiếp tục bởi anh biết một cô gái xinh đẹp đi giữa đêm như thế này có biết bao nguy hiểm, cô lại không biết gì về cái thành phố này, lẽ nào đã đi lạc?

Phía trước là một công viên, từ xa anh nhìn thấy một cô gái mặc chiếc đầm trắng, tóc xõa ngang vai đang ngồi trên ghế đá. Khuôn mặt anh trong thoáng chốc giãn ra, vội vàng chạy lại.

" Thanh Tú... tại sao em lại ra đây ngồi?"

Cô gái mở to mắt quay mặt lại khiến anh sững sờ, không phải cô... không phải người anh đang tìm.

Đáy mắt người đàn ông hiện rõ sự thất vọng, vừa lúc đó điện thoại trong túi quần reo vang, anh vội vã đưa lên tai khi thấy đó là số của Hoàng Hải.

Chưa kịp cất tiếng, đầu dây bên kia đã truyền đến tiếng ồn ào cùng giọng nói vô cùng nặng nề.

" Giám đốc, tìm được cô ấy rồi..."

" Đường nào...?"

Trần Nam chạy như bay theo hướng ngược lại, đầu óc anh ong ong những tưởng sắp vỡ tung ra, gió quất liên tục vào mặt rất buốt...

Khi anh đến nơi, có vài người dân đang tụ tập xung quanh bàn tán chỉ trỏ.

" Tội nghiệp cô gái kia bị xe cán..."

" Nhưng mà nhìn quần áo xem, hình như không chỉ bị xe tông đâu..."

Trần Nam xô mạnh mọi người ra. Cảnh tượng trước mắt khiến tim anh bỗng chốc ngừng đập...

Thanh Tú nằm đó, đôi mắt nhắm nghiền, cánh tay đập nát máu me be bét loang lổ khắp nơi, mặt và người đầy vết bầm đỏ của dấu tay, chiếc đầm trắng rách tả tơi, da thịt trắng ngần cùng với những vết máu, vết cào xước lộ ra.

Lúc này Hoàng Hải đang cố gắng dùng chiếc áo sơ mi của anh để che người Thanh Tú lại.

Trần Nam nhanh chóng cởi áo khoác ra, quỳ xuống bao bọc cơ thể cô lại, anh áp má vào mũi cô, hơi thở của cô có chút khó nhọc, anh ôm cô vào lòng mà không nhận ra cả cơ thể mình run lên dữ dội.

" Chuyện gì? Chuyện gì đã xảy ra với em?"

Anh gào hét với chính mình, lỗi do thằng đàn ông khôn nạn là anh, vì anh mà cô mới ra nông nỗi này.

" Giám đốc, hình như cô ấy còn bị..."

Hoàng Hải chợt im bặt khi nhận ra nỗi thống khổ trên gương mặt Trần Nam, thực sự sẽ không có người đàn ông nào bình tĩnh được khi chứng kiến người mình yêu bị như vậy.

Trong đêm, đôi mắt Trần Nam vẫn lên tia máu đỏ thẫm, đôi mắt anh đau đớn cùng cực, âm giọng như không còn là chính anh nữa.

" Gọi xe... gọi xe cấp cứu mau".

Anh gào lên, xé toạc cả màn đêm yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

12 giờ đêm tại bệnh viện...

Trần Nam thất thần đứng trước cửa phòng cấp cứu, tâm trạng anh chưa lúc nào nặng nề như bây giờ, mắt liên tục dán vào cánh cửa, chỉ mong nó được đẩy ra càng nhanh càng tốt. Hoàng Hải bên cạnh nhìn anh mà nuốt tiếng thở dài vào trong, giám đốc của anh xưa nay trầm tĩnh lạnh lùng đến mức ít khi nào có thể đoán được suy nghĩ qua nét mặt, nay vì lo cho Thanh Tú mà thần sắc hoang mang như vậy.

"Giám đốc... theo thông tin ngay tại hiện trường thì tài xế không sai, anh ta chạy đúng phần đường và tốc độ cho phép".

Trần Nam mặt mày day hai thái dương, anh kì thực không muốn nghe bất cứ chuyện gì, điều đáng bận tâm duy nhất lúc này là người con gái nằm trong kia, nhưng dù sao cũng phải làm cho sáng tỏ mọi việc, nếu không mọi tổn thương Thanh Tú gánh chịu là quá oan ức.

"Giữ nữa?" Anh cất tiếng khàn khàn.

"Tên tài xế đó thực ra không bỏ chạy mà đã dừng xe gọi người dân giúp đỡ..."

"... Hẳn nói là Thanh Tú tự ngã ra đường đột ngột nên không thắng kịp, bánh xe đã cán lên cánh tay cô ấy... còn những dấu vết trên người thì không phải do hấn gây ra..."

Người đàn ông nhìn vào khoảng không vô định, anh cố gắng liên tưởng đến sự việc, có thể cô bị một tên khốn nạn nào đó giờ trò, chuyện đã cường hiếp hay chưa bây giờ chưa thể khẳng định, nhưng có thể do lúc hoảng sợ bỏ chạy, đã vô ý ngã ra đường... nghĩ đến bóng dáng nhỏ bé của cô trong đêm tối, sẽ sợ hãi, sẽ đau khổ đến thế nào mà tìm gan anh quặn lên.

Lúc đó anh đang làm gì? Nghĩ đến chuyện này Trần Nam vẫn không thể tha thứ cho bản thân được, còn Ái Lệ... khi thực sự tỉnh táo rồi anh bắt đầu đặt ra rất nhiều nghi vấn về sự xuất hiện của cô ở cái thành phố xa xôi này, du lịch ư? Vô tình ở cùng khách sạn ư?

"Chúng ta có nên báo cảnh sát không?"

Hoàng Hải thấy anh mãi suy tư nên cất tiếng hỏi.

Đôi con ngươi nâu trầm của Trần Nam khẽ dao động.

"Khoan đã, mọi việc còn quá mơ hồ, hơn nữa trước mắt xem sức khỏe cô ấy thế nào..."

"Vâng..."

Hoàng Hải gật đầu hiểu ý, sau đó im lặng.

Khi cánh cửa phòng cấp cứu mở, Trần Nam lập tức tiến lại chỗ vị bác sĩ tuổi tầm trung niên đang đi ra.

"Bác sĩ, cô ấy thế nào?"

Ông tháo khẩu trang xuống, nhìn anh bằng một ánh mắt buồn bã lần dò xét.

"Các vết trầy xước và bầm tím trên người thực ra không đáng ngại, bệnh nhân bất tỉnh thực ra là do quá sợ hãi, điều tôi lo lắng nhất chính là cánh tay của cô ấy".

"Tay cô ấy thế nào?"

Trần Nam không giấu được căng thẳng, lúc bé Thanh Tú lên anh đã vô cùng lo sợ bởi cánh tay phải của cô bị dập rất nhiều. Bây giờ nghe bác sĩ nói như vậy, anh bất an đến nỗi mồ hôi trên trán túa ra muốn ướt cả mặt.

Vị bác sĩ ôn tồn giải thích.

"Bây giờ sẽ tiến hành phẫu thuật xếp lại xương, nhưng vì vị trí bị tổn thương gồm cả dây thần kinh chính của cánh tay, chỉ sợ rằng sau này không hồi phục được, coi như tàn phế".

Tàn phế? Người đàn ông hầu như bàng hoàng đến mức chân không đứng vững, lời của bác sĩ không khác nào sét đánh ngang tai. Nỗi đau khổ cùng dồn vật lại ủa tới, khiến cho tâm trí anh càng thêm bấn loạn.

Bác sĩ giải thích xong thì bỏ đi.

" Thế nào, người thân đồng ý mổ thì kí vào đây".

Một cô y tá đưa tờ giấy cam kết ra trước mặt Trần Nam, anh cầm cây bút lên, nghĩ đến cảnh một ngày không xa, một người giỏi như cô lại trở thành một người tàn phế, không biết cô sẽ sốc như thế nào trước sự thật phũ phàng đó.

" Có kí không thì nhanh đi để các bác sĩ tiến hành phẫu thuật".

Cô y tá nhìn thái độ lưỡng lự của anh thì cất tiếng thúc giục. Bỗng anh vứt cây bút sang một bên, nhìn cô bằng đôi mắt vô cùng lạnh lẽo.

" Chuyển viện."

Nói rồi anh mặc kệ cô đứng ngẩn người, rút điện thoại trong túi ra, tay nhanh chóng tìm ra dãy số quen thuộc của người bạn thân.

" Phương Hùng, sắp xếp cho tôi một bệnh viện tốt nhất, những bác sĩ giỏi nhất trong thành phố".

Phương Hùng bị gọi nửa đêm thì vẫn đang ngái ngủ, áp điện thoại vào tai nhưng mắt vẫn nhắm tịt, miệng ngáp một cái rõ to.

" Chuyện gì lại gọi cho tôi giờ này, còn có... cái gì mà bệnh viện tốt nhất, bác sĩ giỏi nhất...?"

" Thanh Tú, cô ấy bị tai nạn... tôi muốn đưa cô ấy trở về Sài Gòn điều trị".

" Hà? Cái gì, Thanh Tú bị tai nạn?"

Phương Hùng tung chăn ngồi bật dậy, lời nói vừa rồi không khác gì ca nước đá dội vào người anh khiến cho cảm giác buồn ngủ lập tức biến mất. Anh biết thẳng bạn thân chỉ cốt đang đi công tác ngoài Đà Nẵng, giờ gọi báo tai nạn là thế nào.

" Cậu có bị sao không đây?" Anh lo lắng hỏi.

Trần Nam bên này chau mày, anh hiện tại lòng nóng như lửa đốt mà Phương Hùng lại cứ vòng vo tam quốc.

" Tôi không việc gì"

" Thế tại sao cô ấy bị tan nạn?"

" Tóm lại cậu có giúp không? Trần Nam quát lên.

Phương Hùng nghe âm giọng ấy thì biết chắc chắn sự việc không đơn giản, lại đoán tình huống vô cùng cấp bách nên Trần Nam mới khản trương như vậy.

" Phải biết tình hình cô ấy bị cái gì tôi mới nhờ được đúng bác sĩ chuyên khoa giỏi chứ?"

Chân mày Trần Nam giãn ra, anh kể sơ qua tình hình của Thanh Tú, anh biết với mối quan hệ rộng lớn và uy tín của Phương Hùng trong giới y khoa, cậu ta sẽ làm được, dù sao anh cũng không tin được trình độ bác sĩ cùng trang thiết bị nơi này.

Anh cúp máy, nhìn cô y tá vẫn còn đứng chằm chằm nhìn mình thì không kiềm chế được bản thân.

" Cô còn đứng đó làm gì?"

Nói rồi anh quay sang Hoàng Hải.

" Cậu liên hệ với bên hãng hàng không, nhờ họ giúp cho chúng ta một chuyến bay về Sài Gòn nhanh nhất".

" Anh... anh muốn chuyển đi bệnh viện nào?"

Cô y tá lắp bắp hỏi, không ngờ Trần Nam diễn tiết hết to.

" Làm thủ tục xuất viện cho tôi, không cần biết chuyển đến bệnh viện nào".

Cô y tá nọ bị dọa cho xanh mặt, lập tức chạy đi làm giấy tờ.

Hoàng Hải đi ra ngoài gọi điện liên lạc, rất nhanh sau đó trở lại với sắc mặt rất khó coi.

" Họ nói quy định muốn đưa bệnh nhân lên máy bay phải đặt chỗ trước 24 tiếng".

Hai ấn đường Trần Nam cau chặt, đôi mắt nâu trầm mỗi lúc một âm u.

" Thoải được rồi, việc này để tôi".

Anh mở điện thoại, lướt danh bạ một vòng nhằm tìm kiếm những người thân quen có mối quan hệ với bên hăng hàng không, sau đó đi ra ngoài gọi điện rất lâu.

Hoàng Hải mặc dù mặt mũi lạnh như tiền, đôi mắt chìm ung trông rất ngẫu nhưng thực ra trong lòng lúc này cũng vô cùng áy náy. Gần đây... mọi việc rắc rối cứ xảy đến khiến anh bao lần trở tay không kịp... Lần này do anh chủ quan cho rằng Thanh Tú sẽ vào phòng Trần Nam nên mới lơ là cảnh giác mà đi tắm, ai ngờ cô ấy lại bỏ chạy đi đâu dẫn đến sự việc đáng tiếc này, tuy Trần Nam không mở miệng trách cứ anh nhưng bản thân luôn khó chịu trong lòng.

Hoàng Hải còn đang suy nghĩ thì đã thấy Trần Nam quay lại, thần sắc rất mệt mỏi, những vết máu dính trên chiếc áo sơ mi giờ đã khô chuyển sang một màu đỏ thẫm.

" Thế nào, có được không giám đốc?"

Người đàn ông khẽ gật đầu, Hoàng Hải thở nhẹ một cái, anh luôn có niềm tin rằng giám đốc của mình sẽ xoay chuyển được tình thế.

" Hoàng Hải, tôi sẽ đưa cô ấy về Sài Gòn, còn cậu ở lại đây làm cho tôi một việc..."

Hai người đàn ông ngồi xuống dãy ghế ngoài hành lang, ánh điện sáng trắng chiếu xuống khuôn mặt đầy căng thẳng của Trần Nam, Hoàng Hải lắng nghe anh với thái độ vô cùng tập trung, thỉnh thoảng chân mày anh cau nhẹ.

" Vâng, tôi hiểu rồi thưa giám đốc".

" Nhớ, việc này vô cùng quan trọng, cậu phải hết sức khéo léo".

Lời nói ngắn gọn nhưng đặt hết tâm tư vào đó khiến cho Hoàng Hải cảm thấy trách nhiệm của anh lần này là vô cùng lớn.

" Tôi nhất định sẽ làm được". Anh cất giọng đầy cương quyết.

3 giờ sáng...

Chuyến bay từ Đà Nẵng đến Thành phố Hồ Chí Minh đã hạ cánh, Thanh Tú nhanh chóng được xe cấp cứu đưa đến bệnh viện quốc tế A mà Phương Hùng đã sắp xếp, Trần Nam vừa xuống xe đã thấy Phương Hùng cùng vài vị bác sĩ đứng đợi sẵn, trong lòng anh một sự yên tâm lẫn cảm kích truyền tới.

Băng ca đẩy Thanh Tú vào phòng cấp cứu, thực ra vết thương trên người và tay cô đã được bác sĩ ở bệnh viện Đà Nẵng sơ cứu, bây giờ các bác sĩ ở đây sẽ tiến hành chụp cánh tay gãy rồi hội chẩn phương pháp.

Phương Hùng cùng Trần Nam đứng đợi bên ngoài, anh đưa mắt nhìn thẳng bạn thân cao ngạo giờ đang ưu tư phiền muộn, trong lòng cũng cảm thấy nặng nề theo.

Chỉ vài phút sau bác sĩ đã bước ra, vị bác sĩ này tên Đăng Khoa, là bạn cùng trường y của Phương Hùng lúc trước, hiện là trưởng khoa chỉnh hình, anh đưa mắt nhìn hai người đàn ông trước mặt.

" Bây giờ sẽ tiến hành phẫu thuật, nhưng tôi tiên lượng sau này di chứng để lại là không hề nhỏ".

Đôi mắt Trần Nam tối đi, anh cũng đã nghe bác sĩ ngoài Đà Nẵng giải thích việc này, bàn tay anh nắm chặt, cất giọng trầm trầm.

" Xin anh cố gắng giúp đỡ..."

Phương Hùng nghe thấy vậy thì vô cùng ngạc nhiên, cái tên Trần Nam kiêu căng này xưa giờ chưa hề xin xỏ ai, nay mở miệng nói câu đó cũng gần giống như trời sắp sập.

" Tôi đương nhiên sẽ cố gắng hết sức, bạn của Phương Hùng cũng coi như bạn của tôi".

Nói rồi vị bác sĩ rời đi chuẩn bị ca phẫu thuật. Trên hành lang, hai người đàn ông ngồi trầm tư, Phương Hùng ôm một bụng thắc mắc trong lòng nhưng nhìn thấy gương mặt âm u của Trần Nam thì không biết phải mở lời thế nào.

" Yên tâm đi, đây là bác sĩ giỏi nhất, cậu đừng quá lo lắng".

Trần Nam đương nhiên không phải không tin tưởng tay nghề bác sĩ ở đây, người Phương Hùng nhờ cậy đương nhiên không phải tầm thường, nhưng trong lòng anh vẫn còn nhiều sự lo lắng khác.

" Rốt cuộc là thế nào?"

Phuong Hùng không thể giấu được sự tò mò nữa.

"....."

Sau khi nghe Trần Nam kể lại, anh nhủ mày.

"Nghĩa là khi cô ấy thấy cậu và Ái Lệ... cô ấy bỏ đi và bị xe cán?"

Trần Nam mắt nhìn mông lung vô định, anh cũng ước gì sự việc chỉ đơn giản như vậy thì lúc này tâm trạng anh đã không tệ như thế. Anh thở dài, thức trắng gần một đêm khiến giọng anh khàn đặc.

"Thực ra lúc tìm được cô ấy, đồ trên người cô ấy rách tả tơi, người có nhiều dấu vết giống như là..."

Nói đến đây mắt Trần Nam nhắm chặt lại, anh đưa tay lên bóp trán, hình ảnh đó cho đến giờ vẫn khiến anh chấn động.

"Ý cậu... có phải là... cưỡng hiếp?"

Trần Nam gật đầu, cái xác nhận này của anh khiến Phuong Hùng vô cùng sùng sốt, nếu như vậy Thanh Tú sao có thể chịu được cú sốc này.

"Cậu có chắc không?"

"Tôi không rõ, vì vậy muốn nhờ cậu..."

"Được, tôi hiểu rồi".

Phuong Hùng rất nhay bén, nghe Trần Nam nói như vậy anh đã biết phải làm gì, bản thân anh chuyên khoa nội nên không thể tự tay làm những việc đó, nhưng anh sẽ nhờ một bác sĩ sản khoa kiểm tra cho Thanh Tú.

Ca phẫu thuật kết thúc một tiếng sau đó, bác sĩ Đăng Khoa tháo chiếc khẩu trang bước ra ngoài.

Nét mặt Trần Nam căng lên, quan sát từng chữ được phát ra chậm rãi từ vị bác sĩ kia.

"Phẫu thuật thành công, sau này tập thêm vật lý trị liệu thì chức năng vận động sẽ từ từ hồi phục".

Lòng ngực Trần Nam như được gỡ bỏ một tảng đá ngàn cân, anh thở phào một cái, đẩy mắt ánh lên một niềm vui khôn xiết.

"Cảm ơn rất nhiều".

Lúc Thanh Tú được đẩy từ phòng hồi sức xuống phòng bệnh đã 6 giờ sáng, Trần Nam thấm ướt một chiếc khăn và nhẹ nhàng lau mặt cho cô, khi chạm vào những vết bầm tím trên má, bàn tay anh khựng lại. Cô ngủ dường như không yên giấc, hai hàng chân liên tục cau lại, trán rịn một lớp mồ hôi mỏng. Anh cứ đứng như vậy nhìn cô rất lâu, thỉnh thoảng nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn kia, hận bản thân đã không thể che chở cho cô.

Khi cảm thấy Thanh Tú ngủ đã thoải mái hơn và hơi thở đều hơn, Trần Nam tranh thủ ngã người ra chiếc giường xếp trong góc phòng, thiếp đi lúc nào không hay. Đến khi đồng hồ điểm 8 giờ, mặt trời len lỏi những tia nắng qua cửa sổ, chiếu vào khuôn mặt lún phún râu của anh thì mới giật mình ngồi dậy.

Anh nhìn sang chiếc giường bệnh, lúc này Thanh Tú đã dậy, mắt cô đang nhìn chăm chăm lên trần nhà. Khi anh bước đến, nghĩ rằng cô sẽ giận dỗi hoặc hỏi anh chuyện tối qua ở khách sạn, nhưng không ngờ cô chỉ im lặng, nhìn anh bằng một đôi mắt vô cùng lạ lẫm.

"Em thấy trong người thế nào?"

Anh ân cần cất tiếng, nhưng Thanh Tú không đáp lại, hốc mắt bỗng dưng hồng lên, cô muốn ngồi dậy nhưng sức quá yếu không thể gượng được, nhận ra cánh tay phải đã bị băng bó và được treo lên bởi một sợi dây nhỏ vòng qua cổ, đành dùng cánh tay khỏe còn lại để chống lên, vì gắng sức mà đôi môi trắng bệch.

Trần Nam vội cúi người xuống đỡ, nhưng khi cánh tay anh chạm vào người, cô hoảng sợ hét lên.

"Đừng... đừng đụng vào người tôi.."

Phản ứng của cô khiến anh nghĩ cô giận chuyện anh và Ái Lệ nên tỏ ra xa cách, nhưng khi nhìn vào đôi mắt vô hồn của cô, lại cảm giác không phải như vậy, hình như cô bị ám ảnh bởi chuyện kia...

"Là tôi.. đây".

Anh nhìn bằng ánh mắt hết sức trù mến, nhưng cô vẫn giữ vẻ mặt căng thẳng như vậy, cả người co rúm lại, lúi vào trong góc giường bệnh.

Trần Nam đưa bàn tay ra, một lần nữa muốn chạm lên vai cô.

"Đừng sợ...mọi chuyện ổn rồi..."

"Đừng.. "

Tiếng thét thất thanh của cô làm bàn tay anh rụt lại, vừa lúc đó Minh Thành và Phương Hùng cùng xuất hiện ở cửa phòng.

Minh Thành một giây đi rất nhanh đến bên giường.

"Minh Thành... Minh Thành".

Thanh Tú òa lên khóc nức nở, nắm lấy vạt áo của anh.

Minh Thành nhìn thấy bộ dạng thảm hại của cô thì đau còn hơn bị dao cắt, anh đưa mắt nhìn Trần Nam đang đứng bên cạnh, cất tiếng chất vấn.

"Chẳng phải cô ấy đi cùng anh sao? Tại sao ra nông nỗi này?"

"Minh Thành... em không muốn gặp người này, em không muốn gặp người này".

Thanh Tú bấu chặt vạt áo anh hơn, đôi mắt hoang mang tột độ, tay chỉ về phía Trần Nam, biểu tình giống như một đứa trẻ đang núp vào lòng mẹ khi thấy kẻ hăm hại mình đang đứng trước mặt. Minh Thành liếc nhìn Trần Nam, không biết anh đã gây ra chuyện gì nhưng với biểu hiện hoảng sợ này của Thanh Tú, nguyên nhân chắc chắn đến từ đó. Anh liền đưa tay vén vạt cọng tóc lòa xòa trước mặt cô, vỗ về.

"Anh đây... em đừng sợ.."

Nói rồi anh ôm lấy đôi vai đang run rẩy của cô, tiếng nấc trong cổ họng vẫn chưa có dấu hiệu giảm.

"Minh Thành... anh ở đây với em, đừng bỏ em..."

Trần Nam nghe cô thút thít trong lòng Minh Thành mà đứng bất động, khóe mắt khẽ giật giật, trong lòng bỗng nhiên có một đợt thủy triều vô cùng mạnh, đập vào mọi góc ngách... nước cuộn cuộn dâng lên nhấn chìm anh xuống đáy vực.

"Anh không bỏ em đâu... đừng sợ..."

Minh Thành cất giọng âm trầm, kiên nhẫn dỗ dành.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Căn phòng tràn ngập không khí nặng nề, tiếng khóc của Thanh Tú khiến cho cả ba người đàn ông ở đây lung tung, nhưng bây giờ người cô tin tưởng chỉ có Minh Thành, Trần Nam căng thẳng đưa mắt sang Phương Hùng đang đứng ở cửa, kéo tay anh ra ngoài.

"Việc tôi nhờ cậu thế nào?"

Phương Hùng nhét hai tay vào túi quần, bước ra hành lang nhìn xuống dưới sân bệnh viện, đêm chiều giây lát. Trần Nam cũng bước theo, cả người anh mệt mỏi dựa lưng vào lan can, chỉ mong nhận được câu trả lời tốt đẹp.

Khoảng im lặng bao trùm hai người đàn ông, mãi một lúc sau Phương Hùng mới mở miệng.

"Rất may.. cô ấy chưa bị hăm hại".

Chân mày Trần Nam giãn nhẹ, nhưng trong lòng vẫn bồn chồn, Phương Hùng như đoán được suy nghĩ trong lòng anh nên cất tiếng.

"... Xem ra, cô ấy đang gặp phải vấn đề về tâm lý..."

Ánh nắng xuyên qua những tán lá, chiếu loang lổ lên khuôn mặt trầm tư của người đàn ông, một đêm mất ngủ cộng với lo lắng khiến anh già đi thêm mấy tuổi, vạt cọng tóc lòa xòa trước trán anh cũng không buồn hất lên. Thực ra anh chỉ ước khi tỉnh lại, Thanh Tú chửi mắng, cào cấu anh thì tốt biết mấy, biểu hiện này của cô khiến tâm tư anh càng rối rắm, cô sốc đến nỗi không còn nhận ra anh nữa, hay sự thất vọng trong tiềm thức khiến cô hận anh đến như vậy?

Phuong Hùng nhìn người bạn đứng thần thờ, chiếc áo sơ mi nhàu nhĩ dính đầy máu khô, râu lún phún nhăm nhở khắp cằm, trông thật chẳng ra một vị giám đốc oai phong...

"Bây giờ cô ấy đang kích động, cậu tạm thời về nghỉ ngơi chút đi, ở đây đã có y tá và bác sĩ lo..."

Trần Nam không trả lời, anh đưa mắt nhìn vào giường bệnh qua ô cửa kính, lúc này Thanh Tú đã thôi khóc, cô đang ngồi trên giường, thân hình nhỏ nhắn lọt thỏm trong bộ đồ bệnh viện rộng thùng thình. Minh Thành ngồi bên cạnh, dịu dàng đút từng muỗng sữa cho cô, cô có vẻ rất ngoan ngoãn, còn nói gì đó với anh, biểu hiện khá thoải mái không còn hoảng sợ như lúc nãy.

Anh nén tiếng thở dài, suy nghĩ gì đó rồi quay lại nói với Phuong Hùng.

"Cậu sắp xếp cho cô ấy một bác sĩ tâm lý được không?"

"Đương nhiên...Đây cũng là điều tôi nghĩ đến đầu tiên".

"Vậy tôi đi đây".

Người đàn ông nhìn vào trong phòng một lần nữa rồi rời đi, ánh nắng chiếu vào bóng lưng anh đổ dài trên hành lang bệnh viện.

Về đến nhà, anh tắm rửa rồi nhanh chóng đến công ty, hàng đồng giấy tờ văn kiện đang chờ xử lý, đến trưa khi đã gần xong, chợt nhớ ra điều gì, anh bấm số gọi cho Hoàng Hải.

"Thế nào rồi?"

"....."

"Đúng như tôi dự đoán phải không?"

"...."

"Được rồi, cậu tiếp tục thu thập cho đủ đi..."

"...."

"Chuyện đó không cần, cô ấy không bị cưỡng hiếp..."

Cúp máy, Trần Nam vứt cây viết xuống bàn, cả người ngã ra sau ghế, mắt nhắm nghiền suy nghĩ điều gì đó, chiếc ghế xoay một vòng, hai vòng, đến lần thứ ba thì anh ngồi bật dậy, lập tức nhắc điện thoại.

"Thư kí Linh, vào phòng tôi".

Buổi chiều, khi Trần Nam cầm chiếc áo vest mặc vào người chuẩn bị rời khỏi phòng thì Ái Lệ xuất hiện, gương mặt cô lấm lét nhìn anh.

"Đi du lịch về sớm vậy sao?"

Anh cất giọng lạnh nhạt đầy mỉa mai, tay đưa lên chỉnh chiếc cà vạt trên cổ, mắt không buồn nhìn cô.

Ái Lệ bước đến gần anh, ấp úng mở lời.

"Trần Nam, em xin lỗi chuyện tối qua..."

Cánh môi Trần Nam nhếch lên, anh nhìn thẳng vào mắt cô.

"Xin lỗi? Em làm sai chuyện gì mà phải xin lỗi?"

Ái Lệ bị đôi mắt nâu trầm của anh nhìn như muốn thấu tâm can thì lúng túng, cô cụp mắt xuống không dám đối diện với anh, mở lời như thú nhận.

"Thực ra, tối qua em cũng có uống rượu với bạn, có chút hơi men.. nên mới đến phòng anh..."

Nét mặt Trần Nam vẫn trầm tĩnh, anh tiến một bước, đưa tay nắm lấy chiếc cằm của cô.

"Chỉ như vậy?"

"Á..."

Ái Lệ bị anh siết đau nên hoảng sợ, những việc cô làm giống như bị anh nhìn thấy tất cả, nhưng cô tự trấn an mình rằng bản thân đã làm rất khéo léo và

kín đáo, Trần Nam không thể phát giác ra được.

"Vâng... chỉ.. như vậy..."

Cô lấp bắp, đầu gật liên tục nhằm xác nhận câu trả lời.

"Nam nữ ở bên nhau là lẽ thường, hơn nữa...". Cô cố gắng biện hộ.

"Em im đi".

Trần Nam gằn lên, một phát buông tay ra, anh chậm rãi đi đến bên cửa sổ, đôi mắt âm u nhìn ra bầu trời đầy mây xám xịt. Ái Lệ cảm nhận được khắp người anh toát ra vẻ lạnh lẽo nên không dám đến gần, chỉ nhìn anh từ xa, anh cứ đứng như vậy rất lâu khiến cô mất hết kiên nhẫn, cuối cùng cất tiếng.

"Ba em nói, qua tết sẽ tổ chức đám cưới, ngày thì ông muốn để anh quyết định. Cũng không còn bao lâu đâu, anh sắp xếp thời gian cùng em đi chụp hình cưới, còn chọn mẫu thiệp mời nữa".

Đáy mắt Ái Lệ ánh lên niềm vui khi nói đến việc này, trái ngược với tâm trạng vui vẻ của cô, người đàn ông trầm tư rất lâu, dường như anh đang thả hồn bồng bềnh ngoài ô cửa sổ kia.

Anh đang nghĩ về cái hôn ước được định sẵn này, dù anh không muốn nhưng cũng thể phản bác, bởi nó không đơn giản là một hôn ước thông thường, trong đó còn chứa đựng ơn nghĩa của gia đình anh với gia đình Ái Lệ.

Khi còn trẻ ba anh cùng ông Châu (ba của Ái Lệ) là bộ đội cùng đơn vị đã nhiều lần cùng nhau vào sinh ra tử, trong một trận càn quét của địch, ông Châu đã đưa mình ra đỡ cho ba anh một viên đạn, nếu không anh có lẽ đã trở thành trẻ mồ côi từ khi còn nằm trong bụng mẹ. Vì việc đó mà ông Châu đã phải mất nhiều năm để chữa trị, ba anh mang ơn và luôn lấy làm áy náy với ơn cứu mạng kia. Đến khi bà Châu sinh ra một cô con gái nhỏ, ông Châu liền nghĩ muốn hai gia đình sau này sẽ trở thành thông gia vì ông lúc đó rất quý Trần Nam, mới là một đứa trẻ hai tuổi nhưng vô cùng khôi ngô và thông minh.

Ba anh đương nhiên vui mừng đồng ý, hơn nữa khi đến thời hòa bình, ông Châu đã năm lần bảy lượt dựa vào chức quyền của mình mà giúp ba anh mở rộng cái công ty Trần Minh này. Khi ông còn sống, anh luôn được nhắc nhở rằng, ơn nghĩa đối với gia đình họ Châu là rất lớn, anh sau này nhất định phải cưới Ái Lệ và chăm sóc cho cô ấy thật tốt để đền đáp. Cho đến khi hấp hối, ông vẫn luôn căn dặn như vậy...

Trần Nam xoay người, trong căn phòng rộng lớn im ắng, âm thanh trầm ấm từ cổ họng anh phát ra, chậm rãi, từng chữ một...

"Ái Lệ, em thật sự muốn kết hôn với anh?"

Ái Lệ mở to mắt, tại sao anh có thể hỏi cô như vậy, bao nhiêu năm qua cô vẫn luôn chờ đợi cái ngày hạnh phúc đó.

"Vâng, em thật sự muốn.."

Trần Nam bước đến gần cô, đôi con ngươi âm trầm nhìn khuôn mặt đẹp sắc nước hương trời trước mặt, đường nét hoàn mỹ này quả thực khiến đàn ông không thể không si mê.

"Em cũng thừa hiểu hôn sự này là do người lớn sắp đặt".

Ái Lệ nhìn anh dò xét, lẽ nào anh không muốn kết hôn với cô, lẽ nào muốn chối bỏ hôn ước, lẽ nào những năm tháng đợi chờ của cô sẽ tan như bong bóng xà phòng?

"Em hiểu, nhưng em thật lòng yêu anh".

Hàng lông mi của Ái Lệ run nhẹ, cô kì thực bên ngoài kiêu kì như vậy nhưng tính khí khó kiềm chế, mau nổi nóng và cũng rất dễ xúc động, không mấy chốc đáy mắt đã hồng lên, bởi cô rất sợ Trần Nam sẽ nói ra hai chữ "hủy hôn".

Trần Nam nhìn cô, vẻ mặt anh thoáng chút bối rối, nhưng rồi cũng nhanh chóng khôi phục vẻ trầm tĩnh.

"Em chấp nhận lấy một người mà biết rõ người đó không hề dành tình cảm cho mình?"

Lúc này thì Ái Lệ không dòn nén bán thân được nữa, nước mắt bắt đầu lăn dài hai bên gò má trắng nõn, câu này của Trần Nam khác nào thừa nhận anh yêu Thanh Tú chứ không phải cô, nhưng giọng nói cô vẫn kiên quyết.

"Em chấp nhận, em tin khi sống cùng nhau rồi anh cũng sẽ từ từ yêu em".

Trần Nam nhìn đôi mắt đỏ hoe của Ái Lệ, có chút nặng nề trong lòng. Người con gái này, tuy anh không yêu nhưng đã bao nhiêu năm trôi qua, hai người cứ như vậy lớn lên cạnh nhau, anh cũng chưa từng yêu ai khác và nghĩ rằng cuối cùng sẽ vâng lời sắp đặt và cưới cô, tình cảm sẽ từ từ đến... Nhưng đó là khi Thanh Tú chưa xuất hiện, còn bây giờ... đầu óc anh chỉ muốn vỡ tung trong cái tình thế khó xử này.

"Ái Lệ, anh không muốn em chịu tổn thương, hôn nhân không tình yêu chẳng khác gì nắm mèo..".

Lời của Trần Nam chậm rãi, nhẹ nhàng như một vết dao cứa vào lòng Ái Lệ...

"...Chi bằng em hãy là người hủy hôn đi, cứ đổ mọi tội lỗi hay tai tiếng lên người anh là được.."

Ái Lệ ngỡ ngàng trước những lời nói vô tình kia, vì Thanh Tú anh sẵn sàng vứt bỏ cuộc hôn nhân tốt đẹp này ư? Lấy cô, anh muốn gì mà chẳng được, một người vợ xinh đẹp, anh muốn mở rộng công ty đến mức nào ba cô cũng giúp được, chưa kể cô là con gái một, bao gia sản nhà họ Châu sau này đều sẽ là của anh. Rốt cuộc anh ăn phải bùa mê thuốc lú gì từ đứa con gái thấp kém kia?

Nghĩ đến đây, cô khóc rống lên, ôm chầm lấy Trần Nam từ phía sau, nước mắt tuôn rơi lã chã.

" Không...không, em không từ bỏ, anh phải kết hôn với em.. "

Người đàn ông đứng bất động, mắt anh nhắm lại đầy mệt mỏi, anh gỡ tay cô ra, xoay người lại.

" Vì cuộc hôn nhân này, em đã âm thầm gây ra những chuyện gì sau lưng anh? "

Ái Lệ lùi ra sau vài bước, mặt bầy ra vẻ ngơ ngác vô tội.

" Em. không gây ra chuyện gì hết, em sẽ không hủy hôn đâu..."

Trần Nam nén tiếng thở dài, nhìn cô đầy bất lực.

" Tại sao em lại cố chấp như vậy?"

Ái Lệ lau nước mắt, cô biết Trần Nam đang tìm cách khuyên nhủ cô chứ bản thân anh không đời nào dám đứng ra tuyên bố cái chuyện động trời kia, nhưng cô làm sao dễ dàng từ bỏ như vậy, trên đời này Trần Nam phải là của cô, là của cô mà thôi.

" Em sẽ cố chấp đến cùng".

Nói rồi không cần biết thái độ của Trần Nam thế nào, Ái Lệ quay người bước đi, khi ra đến cánh cửa, khoe môi cô câu lên một nụ cười khiêu khích.

" *Trần Nam, để em chống mắt lên xem bản lĩnh của anh thế nào? Ái Lệ này từ ngày sinh ra đến giờ, chưa từng muốn thứ gì mà không được ha...ha ha*".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

" Minh Thành, sao cả ngày nay anh không đến công ty?"

Ngọc Mai cất tiếng lạnh lạnh qua điện thoại, dạo này cô quan tâm Minh Thành nhiều đến mức khiến anh mệt mỏi.

" Anh đang ở bệnh viện chăm sóc cho Thanh Tú"

Cái gì? Ngọc Mai mở to mắt, chẳng phải Thanh Tú đang đi công tác sao, sao lại ở bệnh viện... hơn nữa tại sao Minh Thành lại ở bên cạnh cô ấy?

" Sao anh lại ở đó, bên cạnh cô ấy chẳng phải có giám đốc ư?

Bị Ngọc Mai chất vấn, Minh Thành khẽ thở dài cái thượt.

" Lúc nào gặp rồi nói chuyện sau".

Trước cái cúp máy đột ngột của Minh Thành, Ngọc Mai giận tím mặt, cô hậm hực trong lòng.

" Minh Thành, đã biết cô ta yêu Trần Nam, tại sao anh cứ cố chấp như vậy?"

Trần Nam đến bệnh viện đã gần 9 giờ tối, một phần vì bận giải quyết nhiều việc, lí do chủ yếu hơn là không muốn Thanh Tú bị kích động khi nhìn thấy anh...

Đứng ngoài cửa, thấy cô đã ngủ say, hơi thở trầm ổn đều đều anh mới tiến vào phòng. Minh Thành lúc này đang ngồi cạnh giường, thấy anh đến thì đứng

dậy.

" Anh còn đến đây làm gì?"

Trong lòng Minh Thành vô cùng khó chịu, anh đối với Trần Nam bây giờ không nể nang gì nữa, ánh mắt thể hiện rõ sự khiêu chiến của một người đàn ông.

" Minh Thành, anh có nói chuyện lí lẽ không?"

Giọng Trần Nam hạ xuống mức nhỏ nhất, tránh đánh động đến giấc ngủ của Thanh Tú.

" Lí lẽ? Anh cũng biết đến lí lẽ sao?" Minh Thành gằn giọng, mặt đỏ lên vì tức giận.

Vừa lúc đó cô y tá đi ngang qua, thấy hai người đàn ông đang sừng cò với nhau thì nhắc nhở.

" Người nhà vui lòng giữ yên tĩnh cho bệnh nhân nghỉ ngơi".

Minh Thành đưa mắt nhìn Thanh Tú, thấy nét mặt cô cau lại nên anh ra hiệu cho Trần Nam ra ngoài. Hành lang yên tĩnh, hai người đàn ông đứng nhìn ra bầu trời đêm đen kịt, mỗi người mang một nỗi lòng riêng.

" Anh về đi, đêm nay tôi ở lại với cô ấy". Trần Nam cất tiếng.

Đôi mắt Minh Thành tối đen.

" Không được, cô ấy không muốn gặp anh".

Minh Thành nhớ đến vẻ mặt hoảng sợ của Thanh Tú đối với Trần Nam thì không thể nào đồng ý, dù chuyện gì xảy ra với cô anh chưa được rõ, nhưng điều duy nhất anh phải làm lúc này là bảo vệ cô đến cùng, không thể để người đàn ông kia khiến cô tổn thương thêm lần nữa.

" Minh Thành, tôi cho anh nghỉ làm một ngày để ở bên cô ấy là quá lắm rồi, anh còn muốn gì nữa?"

Minh Thành im lặng..., thực ra nếu không gặp phải vấn đề về tâm lý, Thanh Tú có lẽ đã không cho anh cơ hội ở gần chăm sóc như vậy. Cô đã từng nói với anh rằng " Minh Thành, anh là một người anh trai tốt nhất của em", cho nên anh mới phải giấu kín tình cảm của mình, tiếp cận cô trong cái lớp vỏ " anh trai" đó, cứ thế âm thầm, lặng lẽ.

Trần Nam thấy anh trầm tư khá lâu thì cất tiếng.

" Yên tâm đi, tôi sẽ rời đi trước khi cô ấy dậy..., anh về nghỉ ngơi, công việc còn đợi rất nhiều ở công ty".

Minh Thành không trả lời, anh quay người đi vào, ngã chiếc giường xếp ra góc phòng nằm xuống, xem ra lời của Trần Nam không có chút giá trị nào với anh lúc này.

Đem chuyện ở công ty gây áp lực ư? Dù sao năm nay anh cũng chưa nghỉ ngày nào, lần này có thể dùng toàn bộ phép năm ra nghỉ cũng được hai tuần. Minh Thành đang suy nghĩ cách đối phó thì Trần Nam bước vào, anh cởi chiếc áo khoác tùy ý vắt lên ghế rồi ngồi xuống, xem người đàn ông nằm kia như là không khí.

Trong căn phòng bệnh, có hai người đàn ông, không ai nói lời nào, nhưng trong lòng đều chất chứa nộ khí ngút trời.

10 giờ, rồi 11 giờ...

Căn phòng yên ắng, tiếng máy điều hòa thỉnh thoảng phát ra âm thanh nhẹ nhẹ, Trần Nam vẫn kiên nhẫn ngồi đó, đôi mắt âm thầm nhìn ngắm Thanh Tú. Bỗng nhiên anh cảm thấy mình bây giờ chẳng khác gì một tên trộm, chỉ dám lén lút nhìn khi cô đã ngủ say, bởi khi tỉnh dậy trong mắt cô anh chỉ là một tên ác ma không hơn không kém.

Minh Thành nằm đó, mắt vẫn đang hướng về bóng lưng của Trần Nam, thực sự không tài nào ngủ được. Ngày hôm nay lúc Thanh Tú vui vẻ, anh đã khéo léo hỏi dò cô đã xảy ra chuyện gì trong chuyến công tác vừa rồi nhưng cô không trả lời, chỉ một mực nói không muốn gặp người đàn ông kia.

1 giờ sáng, Trần Nam không thể chịu được tư thế ngồi trên ghế nữa, anh đi ra ngoài hành lang ngó đảo dác nhằm tìm kiếm ghế xếp hoặc chiếc chiếu nào đó để ngã lưng nhưng không có, đành quay vào trong. Anh đưa mắt nhìn chiếc giường, lúc này Thanh Tú nằm co ro một góc sát tường, anh đánh liều nằm xuống khoảng trống bên cạnh cô.

Anh thực ra không ngủ, sợ đụng phải người cô nên nằm sát mép giường, một chân thò xuống gác lên ghế, mắt nhắm nghiền nhìn lên trần nhà, trong đầu vấy quanh những lo lắng, suy tư.

Thanh Tú ngủ không được yên, cô thấy mình đang vùng vẫy gào thét dưới thân của một tên đàn ông bần thiêu, gã nhe răng ra cười khiến cô tõm đến tận cổ họng.

"Bố mày sẽ cho mày biết mùi vị của sung sướng, nằm yên nào".

"Không, không..."

Cô giãy dụa, nhưng toàn thân không còn chút sức lực vì trước đó đã bị đánh cho tã to, chiếc đầm trắng tinh khôi cũng bị xé toạc ra rồi, khắp da thịt đầy rầy vết bầm tím.

Đầu cô bị gã khốn túm tóc giữ chặt, hất ngời lên, cởi quần ra. Cô nhún cơ hội đó, dùng chút sức lực cuối cùng vùng chân đạp vào hạ bộ hắn.

"Á, con chó cái, mày dám".

Toàn thân cô đau buốt nhưng cũng ráng gồng mình lên bỏ chạy, đôi chân liêu xiêu đạp lên mặt đất lạnh buốt tận xương tủy.

"Con đi...đứng lại cho tao".

Nghe tiếng bước chân sau lưng, chân cô run lên cầm cập, bằng cách nào cũng phải cố thoát được tình huống này, cô vừa chạy vừa hét trong đầu mình.

"Cố lên..., Thanh Tú ơi, phải cố lên, mạnh mẽ lên.."

Cô tiếp tục chạy, cổ họng đã khô đến mức đau rát, hơi thở qua lỗ mũi nặng như chì.

"Đứng lại cho tao..."

Cô nhắm mắt lại, lấy hết sức bình sinh mà chạy.. bỗng..

"Rầm.."

Đôi chân vấp phải cục đá, cô té lăn ra đường, vừa lúc đó, chiếc ô tô lao tới.

"Két.."

"Á...."

Một cảm giác đau đến tận cùng tâm can truyền tới.

"Trần Nam. Trần Nam".

Tiếng hét của cô làm cho Minh Thành ngồi bật dậy, anh vội vã đi đến bên giường. Thanh Tú mắt vẫn nhắm nghiền, đầu lắc liên tục, lúc này Trần Nam đang nằm bên cạnh nên lập tức ôm cô vào lòng vỗ về, đôi mắt thâm trầm của anh khẽ liếc Minh Thành một cái.

Mi mắt Minh Thành sụp xuống, dù anh có tốt với cô thế nào, có chăm sóc ra sao, người mà cô gọi tên, cũng chỉ là người đàn ông kia...

Sáng hôm sau...

"Minh Thành, tối qua anh nằm cạnh em hả?"

Minh Thành đang đứng pha sữa gần đó, nghe Thanh Tú hỏi vậy thì không biết phải trả lời thế nào, anh ngập ngừng giây lát, đương nhiên không thể nói sự thật, nếu không anh không dám chắc cô sẽ có biểu hiện gì, đành gạt đầu.

"Nhưng anh có cái giường xếp kia rồi mà".

Thanh Tú đưa tay chỉ về góc phòng.

"Ồ.. thì.. nửa đêm muỗi chích quá anh lên nằm ké với em xíu mà.."

Minh Thành cố mở miệng cười, để đánh trống lảng anh cầm ly sữa đến trước mặt Thanh Tú.

"Em uống đi kéo nguội này".

Thanh Tú nhận lấy, vừa uống cô vừa ngẫm nghĩ, thực ra cảm giác quen thuộc đó không phải Minh Thành, nhưng ai lại có thể vào đây nằm với cô được?

Sau một tuần nằm viện, sức khỏe của Thanh Tú đã dần bình phục, chỉ còn cánh tay là còn đau và chưa hoạt động được, cũng trong tuần đó Minh Thành xin nghỉ làm để lo cho cô. Còn Trần Nam, anh chỉ đến vào buổi tối lúc cô đã ngủ, đến rạng sáng là nhanh chóng rời đi.

Sáng nay, trong lúc Minh Thành đi mua thức ăn, Thanh Tú nằm mãi cũng chán nên đứng dậy đi bộ ngoài hành lang, cô đưa mắt nhìn xuống sân bệnh viện, những tia nắng ấm áp đập lên những giọt sương đọng trên tán lá khiến chúng thật long lanh, phía xa xa là bóng người qua lại bận rộn, cô dõi mắt nhìn như tìm kiếm một dáng hình nào đó, lồng ngực nén tiếng thở dài.

Một nữ bệnh nhân tiến đến đứng cạnh Thanh Tú, người này nhập viện cùng ngày với cô và ở ngay phòng bệnh đối diện.

"Trông cô đã khá hơn rồi nhỉ, khi nào được ra viện?"

"Ngày mai...". Thanh Tú mỉm cười trả lời.

"Người hằng đêm đến đây là gì của cô thế?"

Cô gái này không giấu được tò mò bởi đêm nào cô cũng thấy một người đàn ông tuấn tú đến, nhưng trời chưa sáng đã vội vã rời đi. Cô không hiểu chỉ một cô gái sao lại có đến hai người đàn ông cùng chăm sóc?

Mắt Thanh Tú hiện lên tia nhìn ngạc nhiên, một tuần qua chỉ có Minh Thành ở cùng cô chứ làm gì có người nào.

"Cô nói ai?"

"Thì tôi nói cái người đàn ông cao lớn, đẹp trai ấy, đêm nào anh ta cũng đến".

Vừa lúc đó Minh Thành quay lại, anh cũng phần nào nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người, anh đưa mắt dò xét thái độ của Thanh Tú, nhưng khuôn mặt cô bình thản không có biểu hiện gì cả.

"Anh mua cháo cá lóc em thích đây..."

Minh Thành giờ hộp đựng thức ăn lên, kéo Thanh Tú vào phòng.

"Minh Thành, mai em được xuất viện, anh đưa em về nhé".

"Ừ, đương nhiên rồi".

Minh Thành tươi cười xoa đầu cô, xem ra tâm trạng cô đã khá hơn rất nhiều, có điều... tại sao không nghe cô nói gì về Trần Nam, hay cô quên mất người đàn ông kia rồi?

Trần Nam nghe Phương Hùng nói Thanh Tú sắp xuất viện liền yêu cầu Hoàng Hải đi thuê một căn hộ sạch sẽ, thoáng mát gần công ty. Sáng ngày hôm sau anh đích thân đến bệnh viện đón Thanh Tú, mặc dù đã nghe bác sĩ tâm lý nói qua rằng tinh thần cô đã ổn định, trong lòng anh vẫn cảm thấy bất an, không biết cô sẽ phản ứng như thế nào khi gặp anh, có còn hoảng hốt sợ hãi như trước đó nữa hay không?

Bước ra khỏi bãi đỗ xe của bệnh viện, Trần Nam hướng đây lâu nơi Thanh Tú đang điều trị mà bước đến, khi đi qua một góc rẽ của sân bệnh viện, đã thấy bóng dáng của Minh Thành bước đến. Hiểu được mục đích của người trước mặt đến đây làm gì, Minh Thành cất tiếng đồng đặc.

"Tôi sẽ là người đưa cô ấy về".

Trần Nam nhét hai tay vào túi quần, khẽ nâng khuôn mặt cao ngạo lên.

"Tại sao?"

"Cô ấy không muốn gặp anh, lẽ nào anh không hiểu điều đó?"

Một tia nắng rọi thẳng vào mặt khiến Trần Nam nheo mắt lại, cả thân người anh rục rờ dưới ánh mặt trời, hai người đàn ông nhìn nhau, sự tranh giành hiện rõ trong ánh mắt.

"Anh không biết cô ấy đang gặp phải vấn đề về tâm lý nên mới như vậy sao?"

Minh Thành tiến tới một bước, mắt anh đỏ ngầu, đưa tay tóm lấy cổ áo của Trần Nam, đồng thời nghiêng răng.

"Vậy ai là người đã khiến cô ấy trở nên như vậy, hả?"

Từng lời nói mạnh mẽ của Minh Thành rơi vào tai Trần Nam, mặt đối mặt, Trần Nam đọc được sự khiêu chiến trong đôi mắt kia, quai hàm anh bạnh ra, đưa tay lên cổ áo gỡ tay Minh Thành xuống, cất tiếng nhàn nhạt.

"Anh muốn gì?"

Muốn gì ư? Minh Thành lúc này đương nhiên muốn Trần Nam biến đi càng nhanh càng tốt. Ngay từ đầu anh đã đem lòng yêu mến Thanh Tú, nhưng rồi chính Trần Nam đã "cướp" mất cô, anh là người đàn ông kiên nhẫn và bao dung, biết Thanh Tú có tình cảm với người đàn ông kia, anh đã chôn giấu nỗi lòng của mình, chỉ mong cô thực sự được vui vẻ, hạnh phúc với lựa chọn của mình. Nhưng rồi thế nào? Trần Nam đã đối xử với cô thế nào, năm lần bảy lượt khiến cô buồn, tổn thương, lần này là như vậy, liệu những lần sau nữa sẽ ra nông nổi gì?

"Trần Nam, anh không xứng đáng với tình cảm của Thanh Tú".

Minh Thành gần lên, từ ngày cô ấy bước chân vào công ty đã dính đến hết rắc rối này đến rắc rối khác, chung quy cũng tại người đàn ông này. Đã biết bản thân mình có hôn ước, lại còn những nhằng cột đưa tình cảm với cô ấy, Minh Thành quả thực không còn một chút tôn trọng nào dành cho vị giám đốc này nữa.

Trần Nam nhếch miệng.

"Xứng hay không, liên can gì tới anh".

"Bụp".

Câu nói vừa dứt, mặt Trần Nam đã bị Minh Thành đập cho một cái, cảm giác đau buốt cùng bị sỉ nhục truyền đến. Anh đưa lên chùi máu miệng, đôi mắt càng u lỉnh, máu nóng dồn đến mặt, mắt long lên đỏ ngầu, lập tức đập trả lại một cái.

"Hôm nay muốn đưa cô ấy đi, thì bước qua khỏi xác tôi". Minh Thành rít giọng.

"Được, để xem ai bước qua xác ai?" Trần Nam cất tiếng đáp trả.

"Bụp... bụp.."

"... Chát.."

"Bụp..."

Hai người đàn ông lao vào nhau, bao tức giận, dồn nén bộc phát qua những cú đấm, đá vô cùng mạnh, không ai muốn nhường tay với ai.

Trần Nam võ công cao cường, Minh Thành cũng không hề thua kém, hai người tung cước, ra chiêu vô cùng điêu luyện, bất phân thắng bại. Chẳng mấy chốc quần áo đẹp đẽ trên người đã nhăn nhúm, mặt người nào cũng bầm tím vì ăn đấm của nhau.

Ngọc Mai chạy tới, thấy cảnh tượng Trần Nam đang đè Minh Thành ra mà đánh thì há hốc miệng, cô thất thanh gào lên.

"Đừng, đừng đánh nữa..."

Không hỏi cũng đoán được hai người họ đánh nhau vì ai, Ngọc Mai vừa bực tức trong lòng vừa lo sợ chuyện không hay xảy ra.

"Giám đốc, Minh Thành... làm ơn đi..."

Nhưng hai người hoàn toàn để lời cô ngoài tai, Minh Thành đập vào bụng Trần Nam một cái rồi vùng dậy, nắm lấy đầu anh, dùng khuỷu tay giáng liên tiếp lên vai anh hai cái. Ngọc Mai sợ hãi đến nỗi hai chân run lên bần bật, mắt mở to nhìn hai người họ mặt mũi đỏ gay như gà chọi, ra sức hạ gục đối phương. Cô chạy lại, nắm lấy cánh tay của Minh Thành.

"Đừng, xin dừng tay lại.."

"Tránh ra".

Minh Thành hất mạnh tay một cái khiến Ngọc Mai ngã nhào ra nền gạch xi măng, ma sát quá lớn khiến cho đầu gối và khuỷu tay cô trầy xước đến rướm máu, nhưng anh không quan tâm, quyết sống chết với Trần Nam.

Ngọc Mai nhìn Minh Thành đôi mắt đỏ ngầu, đẩy mạnh cô không chút lưu tình thì xót xa đến đỏ cả chớp mắt.

"Tại sao? Tại sao anh trở nên như vậy, cô ta có xứng đáng hay không?"

Tâm trí cô gào lên, hai tay đưa lên ôm mặt khóc, tiếng đấm đá ầm ỹ của hai người kia vẫn vang bên tai, không có dấu hiệu là sẽ dừng lại.

Tác giả: Minh chính thức đăng truyện này ở Wattpad, những trang khác đều là sao chép khi chưa có sự đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

9 giờ sáng..

Giấy tờ xuất viện đã có nhưng Thanh Tú còn chưa thấy Minh Thành đâu, cô sốt ruột gọi điện cho anh. Một hồi... rồi hai hồi chuông cũng không thấy

người bắt máy, cô đặt điện thoại lên bàn rồi bắt đầu thu xếp đồ đạc.

Tay trái không thuận nên loay hoay mãi cũng chưa làm được việc gì cho nên hờn, Thanh Tú đánh liều đưa cánh tay phải lên cầm cái khăn định gấp lại.

"Ui.. da".

Cô đánh rơi nó xuống sàn, mặt nhăn nhó vì đau, xem ra lần này ra viện không biết cô phải tự sinh hoạt thế nào với cái tay đau này, trong khi đó bác sĩ nói ít nhất một tháng chăm chỉ tập vật lý trị liệu mới hồi phục được, nghĩ tới đây cô thở dài bất lực.

Người đàn ông bước đến, anh nhặt cái khăn lên rồi nhìn cô bằng ánh mắt thăm dò.

"Tay còn đau, em có làm gì?"

Thanh Tú cứ vậy mở to mắt nhìn anh, giây phút đó khiến Trần Nam muốn nín thở vì không biết phản ứng của cô sẽ thế nào. Nhưng anh lại không biết chính bộ dạng thảm hại vừa đánh nhau xong của mình khiến cô đơ ra như vậy.

"Anh đến đây làm gì?"

Thanh Tú cất tiếng lạnh nhạt, biểu hiện này của cô khiến Trần Nam có phần nhẹ nhõm, vì ít ra cô đã nhận ra anh.

"Đón em".

Thanh Tú không buồn nhìn anh, cô tiến lại chiếc giường ngồi phịch xuống, tay vờ vờ vạt áo.

"Không cần, tôi về với Minh Thành".

Nhắc đến Minh Thành, mặt Trần Nam tối đen.

"Anh ta giờ còn không lết nổi chứ nói đến chuyện đưa em về".

Thanh Tú bật dậy, cô lò mò nhận ra tại sao mặt mũi anh đầy vết bầm tím, quần áo nhàu nhĩ xộc xệch như vậy.

"Anh đánh anh ấy?"

Trần Nam im lặng, sự im lặng đó đối với Thanh Tú như một lời xác nhận. Cô chạy lại bàn cầm điện thoại lên, phải hỏi cho rõ Minh Thành có bị sao hay không, nhưng bàn tay vừa chạm vào màn hình, đã bị người đàn ông kia nhanh hơn giật mất, anh rống vào mặt cô.

"Thân mình không lo, lo cho tên khốn đó làm gì?"

Minh Thành là người tốt, tại sao Trần Nam lại đánh anh ta, xem ra người đàn ông này càng lúc càng quá đáng, không xem ai ra cái gì cả. Cô mím chặt môi, chỉ hận không thể cho anh một cái tát.

"Tôi lo cho anh ta đó, việc gì đến anh?"

Nói rồi cô quay mặt bỏ đi, trong lòng đinh ninh sẽ tự mình xuống công bệnh viện mà bắt taxi về, nhưng vừa chạy đến cửa, vai đã bị một bàn tay to lớn tóm lại.

"Chạy đi đâu?"

Trần Nam tức điên xiết chặt đến mức cô không nhúc nhích nổi, vì cái tật bỏ chạy đi lung tung khi chưa biết rõ sự việc của cô mà đã gây ra hậu quả tệ hại như thế, từ bây giờ anh nhất định không thể để cô lặp lại lần nữa.

"Buông ra..."

"Muốn tôi buông thì đừng có nháo".

"Tôi tự mình về được". Thanh Tú hét lên.

"Phòng này bệnh nhân được xuất viện sao không về mà ồn ào gì đó?"

Một cô hộ lý đi qua, nghe tiếng cãi cọ thì đi lại nhắc nhở.

Trần Nam lập tức buông vai cô, còn Thanh Tú, cô hậm hực đi vào phòng.

Chiếc xe từ từ lăn bánh khỏi bệnh viện, không còn cách nào chống cự được Trần Nam, Thanh Tú đành phải để anh đưa về, nhưng trong lòng chồng chất bao sự bức tức, nặng nề...

Nghĩ lại chuyện đã qua trong đợt công tác vừa rồi, cô không khỏi rung mình sợ hãi, đêm đó nếu không bị xe tông, chắc chắn cô đã bị gã đàn ông đó cưỡng hiếp, có thể nói là trong cái họa cũng có cái may. Còn người đàn ông ngồi bên cạnh, từ đêm nhìn thấy hai người họ trên giường, cô biết mình chỉ là một kẻ ngốc, lòng ngực cho đến tận bây giờ vẫn còn bị thất lại khi hình ảnh ấy cứ lần quần trong đầu.

Mãi mê suy nghĩ mà Thanh Tú không nhận ra rằng chiếc xe đã rẽ sang hướng khác thay vì về nhà cô, đến lúc giật mình phát giác thì nó đang chạy xuống tầng hầm của một khu chung cư cao cấp.

"Anh đưa tôi đi đâu đây?"

"Về nhà".

Trần Nam cúi dây an toàn bước xuống xe, không quên đi vòng sang bên cạnh mở cửa cho cô.

Cô không biết được là Trần Nam đã âm thầm sai Hoàng Hải dọn hết đồ của cô sang căn hộ này khi vừa khi nghe tin cô sắp xuất viện, ban đầu anh muốn đưa cô về nhà mình nhưng anh biết với tính cách bướng bỉnh đó cô sẽ không đời nào chịu ở, căn nhà cô đang thuê thì quá xa công ty và nó cũng rất xuống cấp rồi.

"Xuống xe đi".

Thanh Tú không bước xuống, cô nhìn anh chằm chằm.

"Tôi muốn về nhà của tôi".

Trần Nam đứng hơi nghiêng người, nửa khuôn mặt đầy vết bầm, nhưng vẫn nở một nụ cười cao ngạo.

"Nhà đó họ lấy lại rồi".

Lấy lại? Rõ ràng cô đã ở đó bình yên cả năm nay, lại đóng tiền nhà đầy đủ, việc gì bị lấy lại.

"Anh đang giờ trò gì?"

Trần Nam không trả lời, anh đứng dựa người vào xe, các ngón tay gõ gõ lên cửa kính.

"Thực ra khu chung cư này là của bạn tôi, anh ấy cho thuê với giá rất rẻ, em nên sống ở một nơi an toàn như thế này, lại gần công ty".

Khóe môi Thanh Tú nhếch lên, thực ra đó là một nụ cười chua xót, là anh quan tâm đến cô? Anh càng như vậy càng khiến trái tim cô đau đớn, giữa hai người rốt cuộc là mối quan hệ gì, cô còn nhận được sự thương hại như vậy đến bao giờ?

"Trần Nam, anh thôi đi có được không?"

Mắt Trần Nam tối sầm.

"Ý em là gì?"

"Người cần anh lo hiện giờ không phải là tôi đâu".

Mà đó chính là Ái Lệ, vợ sắp cưới của anh, người đó mới có quyền nhận sự quan tâm từ anh, còn cô...

"Thanh Tú, thực ra giữa tôi và cô ấy chưa xảy ra việc như em nghĩ đâu".

Giây phút đang mê man trong biển khát tình, bỗng nghe câu nói "Trần Nam, anh đương nhiên là người em yêu nhất" khiến người đàn ông bừng tỉnh, bởi trong tiềm thức của anh về Thanh Tú, cô sẽ không bao giờ trả lời như vậy.

Nhưng xảy ra hay chưa xảy ra lúc này đối với Thanh Tú chẳng còn ý nghĩa gì nữa, vì cô biết không sớm thì muộn họ cũng sẽ là của nhau mà thôi. Cô không nhìn anh, cất giọng lạnh lẽo.

"Vấn đề là tôi chán anh đến tận cổ, muốn anh biến khỏi mắt tôi càng nhanh càng tốt".

Vừa dứt câu, cô đã cảm thấy một luồng khí phẫn nộ ở đâu xộc tới, eo cô đã bị bàn tay của Trần Nam kéo ra khỏi xe, một động tác vác cô lên vai mà bước đi. Cô bức tức trong lòng muốn đâm vào lưng anh mấy cái, mới nhận ra cánh tay phải của mình đang bị cố định bởi một sợi dây, cố gắng nhúc nhích chỉ thêm đau buốt.

"Thả xuống, thả.. tôi xuống".

Lời nói của cô cũng như gió thoảng mây bay, chẳng có tác dụng gì với Trần Nam, anh đã rất nhanh đi vào thang máy lên lầu 3, trước cửa phòng số 2, nhanh chóng mở cửa bước vào.

Anh đặt cô xuống, đẩy mắt đỏ ngầu.

"Em cứ ở đây mà thưởng thức cảm giác chán tôi cho đến già đi".

Nói rồi anh xoay người ra ngoài, cánh cửa nhanh chóng được khóa lại.

Thanh Tú trợn mắt chạy lại đập cửa, nhưng không được, cô nhận ra mình đã bị người đàn ông kia giam lỏng rồi, cô điên tiết đá chân vào cánh cửa.

"Trần Nam, anh là một tên chết giẫm, đáng ghét... đáng chết..".

Chửi rủa một hồi cũng không thấy ai kia trả lời, Thanh Tú đoán anh đã đi rồi, cô ngồi thờ người ra ghế. Mỗi một lúc sau mới đi dạo một vòng xem xét căn nhà, khỏi phải nói độ rộng rãi sang trọng của nó, phòng khách, phòng đọc sách, phòng ngủ, nhà bếp đầy đủ tiện nghi, lại ở lầu 3 như vậy thì không thể có giá rẻ như anh nói.

Cô bước chân vào phòng ngủ, kiến trúc đơn giản với gam trắng chủ đạo trông vô cùng sạch sẽ và tinh tế, càng bất ngờ hơn khi trong tủ đã có sẵn quần áo của cô, giày dép cũng không thiếu một đôi nào.

Bước chân xuống nhà bếp, miệng Thanh Tú phải há ra khi thấy đồ ăn đã có sẵn trên bàn, cùng với dòng chữ "khi nào đói thì cho vào lò hâm nóng lại". Nét chữ cứng rắn này chắc chắn chỉ có thể là của một người...

Trong quán cà phê...

"Ái Lệ, nghe nói cậu sắp kết hôn hả?"

Một người bạn tò mò nhìn Ái Lệ.

"Ừ, mấy bồ chuẩn bị tiền mừng hậu hĩnh vào".

Ái Lệ mỉm cười, khoe mắt ánh lên tia nhìn đắc ý.

"Ái Lệ nhà ta giàu như thế còn cần tiền mừng ư?"

Một người bạn trêu chọc.

"Dù sao cũng chúc mừng cậu, lấy được một người điển trai, tài giỏi như Trần Nam, bọn mình ghen tị với cậu quá".

Câu chuyện xoay quanh vấn đề kết hôn của Ái Lệ cứ diễn ra sôi nổi như vậy, không ai biết trong một góc bàn khác, ánh mắt của người đàn ông buồn vô hạn.

Khi mọi người đã rời đi hết, Ái Lệ cũng cầm giỏ định bước đi thì trước mặt cô xuất hiện một bóng người.

"Luu Đăng...".

"Em sắp kết hôn?"

Ánh nắng hắt qua khuôn mặt thư sinh nhưng cũng không kém phần tuấn tú của người đàn ông, đôi mắt đen láy của anh nhìn Ái Lệ đầy bất mãn.

"Vâng, đúng vậy?"

Luu Đăng nhếch mép cười, mười năm theo đuổi cô, cuối cùng nghe được tin "tốt lành" từ chính cái miệng này.

"Trần Nam có yêu em không?"

Câu hỏi của Luu Đăng làm Ái Lệ bối rối vài giây, nhưng rất nhanh cô đã nhướn cặp lông mày sắc sảo lên.

"Trước sau gì anh ấy cũng sẽ yêu em".

Luu Đăng mở miệng cười chua chát.

"Vâng, chúc em hạnh phúc".

Một ngày dài trôi qua, Thanh Tú hết ăn, ngủ rồi xem ti vi, chẳng mấy chốc cô đã buồn chán, muốn gọi điện ai đó cũng không được vì điện thoại đã bị Trần Nam tịch thu từ trong bệnh viện. Cô bây giờ thấy mình chẳng khác nào bị cô lập với thế giới bên ngoài, thờ dài ngao ngán.

"Lẽ nào anh ta định giam mình ở đây cho đến già như đã nói?"

Bóng tối đã tràn về, Thanh Tú đưa tay bật đèn trong nhà rồi chuẩn bị đi tắm. Lúc nằm viện, vì sợ nước đọng vào vết thương nên cô chỉ được y tá lau người, cảm giác bứt rứt trong người khiến cô chỉ muốn tắm rửa cho mát mẻ.

Khi cô vào nhà tắm, ngoài cửa có người bước vào..

Thanh Tú đứng trong nhà tắm rất lâu nhưng loay hoay mãi chưa cởi được đồ, cô thực sự gặp khó khăn với cánh tay đau kia. Bỗng từ phía sau một bàn tay đặt lên vai, cô giật thót người quay lại.

Bất gặp ánh mắt người đàn ông âm trầm nhìn, cô lấy tay che lên nửa người đang xộc xệch của mình, miệng lắp bắp.

"Anh... anh... sao lại vào đây?"

"Để tôi giúp em".

Trần Nam lúc này đã cởi áo vest ra, trên người là chiếc áo sơ mi trắng vô cùng ưu nhã, bộ dạng đã không còn thảm như lúc sáng, có lẽ anh mới vừa ở công ty về.

"Không, anh đừng u, tôi tự làm được". Thanh Tú hoảng hốt nhìn anh.

Trần Nam đẩy cô vào góc tường, một tay giữ vai, tay còn lại cởi vài chiếc cúc còn sót lại trên áo cô.

"Tự làm được? Em đã đứng trong đây 15 phút rồi còn chưa cởi được áo, để em tự tắm chắc đến sáng cũng chưa xong".

Thấy cả người Thanh Tú gồng lên, anh trấn an.

"Thấy cũng thấy rồi, cởi cũng cởi rồi, em còn mắc cỡ cái gì?"

Hai má Thanh Tú càng đỏ hơn, tưởng chừng nóng muốn phồng da, nhưng cô thực sự không còn lựa chọn nào khác, đành cắn răng đứng im.

Cuối cùng quần áo trên người cũng được trút xuống, giây phút Trần Nam dùng vòi nước ấm xối lên lưng, Thanh Tú bỗng chốc rùng mình.

"Lạnh ư?"

Trần Nam nhìn vào nhiệt độ của máy nước trên tường xem có phải là thấp quá hay không.

"Không lạnh, nhưng anh nhanh nhanh đi..."

Cảm giác bị anh nhìn như thế này khiến cô chỉ muốn độn thổ.

"Một tuần chưa tắm, giờ bảo nhanh là thế nào?"

Vừa nói anh vừa đưa tay xoa tấm lưng mềm mại kia, khéo léo để tránh dây nước vào cánh tay đau, thực ra trong người anh lúc này đang nóng như lửa đốt khi nhìn thấy cô trong trạng thái eva, nhưng phải cố tỏ ra vẻ bơ như không có chuyện gì.

Thanh Tú đứng bất động khi anh nhẹ nhàng chà xát trên người mình, một xúc cảm ở đầu truyền tới khiến tay chân cô mềm nhũn, nhìn anh cúi xuống ân cần kì cọ bàn chân cho mình mà Thanh Tú cảm thấy trong lòng như có mũi dao nhọn đâm thủng.

"Anh đừng tốt như vậy nữa có được không?"

"Gội đầu chứ?"

Cô đang nghĩ vấn đề thì bị câu hỏi của anh làm cho giật mình, cô đưa mắt nhìn anh.

"Ừm".

Anh lấy chân đẩy một chiếc ghế nhỏ tới, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

"Nhắm mắt lại, cúi đầu nào".

Thanh Tú không thể ngờ được một người cao quý như anh lại có ngày kiên nhẫn mà tắm cho mình, động tác lại vô cùng thành thực và tỉ mỉ. Rồi mai đây, anh cũng sẽ làm những việc này cho Ai Lệ chứ? Tim cô bỗng quặn lên khi nghĩ đến điều đó, một giọt nước mắt ở đầu chảy ra, hòa cùng dòng nước ấm kia.

Sau khi được tắm và gội đầu sạch sẽ, Thanh Tú cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm trong người, cô còn được Trần Nam cẩn thận sấy tóc cho.

"Anh đưa điện thoại cho tôi đi".

" Lại định gọi cho cái tên Minh Thành đó chứ gì?"

Trần Nam tay vẫn cầm máy sấy, mặt anh tối đen, Thanh Tú ngồi dưới ghế liếc anh.

" Tôi gọi cho mẹ".

Người đàn ông tắt máy sấy, anh rút điện thoại từ trong túi mình ra đưa cho cô.

" Gọi bằng điện thoại này đi, cái của em hết pin rồi".

Nói rồi anh mở cửa sau đi ra ngoài ban công.

Thanh Tú trò chuyện với mẹ, cô đương nhiên giấu việc mình bị tai nạn vì sợ bà lo lắng, khoảng mười phút sau thì tắt máy.

Vừa lúc tắt thì điện thoại có tin nhắn đến, cô vô tình ấn trúng phím mở, đến lúc nhìn vào màn hình thì nội dung đã hiển thị lên, câu nói ngọt ngào đập ngay vào mắt.

" 4 giờ chiều mai đón em đi thử đồ cưới. Vợ yêu của anh, Ái Lệ".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Sáng hôm sau...

Thanh Tú đang còn say giấc thì bị bàn tay ai đó lay nhẹ vai, cô vẫn còn ngái ngủ nên lấy chân trườn luôn qua đầu rồi tiếp tục chìm vào giấc mộng. Chưa được một giây, chiếc chăn bị tụt lên.

" Dậy tập vận động, có muốn cánh tay bị tàn phế không?"

Giọng nói chói tai của ai kia khiến cô một giây bừng tỉnh, hốt hoảng ngồi bật dậy.

" Anh... tôi qua chẳng phải đi rồi sao?"

Trần Nam đứng đó, đáng vẻ thoải mái trong chiếc áo thun mặc nhà và quần kaki. Nhìn về mặt ngơ ngác của cô, anh cau mày, đúng là tối qua anh ra ngoài có việc nhưng đã trở về và ngủ phòng bên cạnh, vậy mà Thanh Tú không hề hay biết gì, đủ hiểu cái độ mê ngủ của cô thế nào.

" Em đó, có ngày bị người ta khiêng đi chôn cũng không biết".

Nói rồi anh bỏ đi xuống bếp, Thanh Tú uể oải vươn vai rồi đi vào nhà vệ sinh, cô nhanh chóng đánh răng rửa mặt, trong lúc đó có âm thanh chiền xào dưới bếp vọng lại, cô lấy khăn lau khô mặt rồi hướng nhà bếp mà khe khẽ đi xuống.

Nhìn thấy bóng lưng anh đang bận rộn, cô đứng nép ở một góc tường, thẩn thờ nhìn.

Trần Nam đây sao? Vị giám đốc hăng ngày cao ngạo hét ra lửa cũng biết vào bếp sao? Chẳng phải việc này là của di Tư, anh làm sao biết làm những việc này? Hình ảnh dung dị ấy bỗng chốc khiến Thanh Tú xúc động, cô bỗng nhận ra người như anh ắt hẳn sẽ là một người chồng tốt, nếu ai được làm vợ anh, quả thực sẽ rất hạnh phúc...mi mắt cô rĩ xuống, nhưng tiếc thay, người đó không phải là cô...

Trần Nam làm xong thì rửa tay rồi tháo tạp dề treo lên một góc, khi mang thức ăn ra chiếc bàn gần đó, ánh mắt anh chợt dừng trên khuôn mặt ỉu xiu kia.

" Sao vậy, ngủ chưa đủ giấc nên vẫn còn mệt ư?"

Thanh Tú nhìn anh, gượng cười.

" Không... không mệt".

" Vậy ra đây ăn sáng".

Nói rồi anh kéo ghế ra, tay khéo léo sắp xếp thức ăn trên bàn.

Thanh Tú ngồi xuống, bữa sáng chỉ đơn giản với trứng ốp la, ít xà lách, dưa leo và bánh mì nhưng cũng được anh bày biện đẹp mắt, mùi vị cũng không

tôi, nhưng không hiểu sao, thức ăn vào cổ họng cứ nghẹn lại.

"Trần Nam, anh bắt đầu ăn sáng rồi à?"

Cô đã từng nghe dì Tư nói anh không có thói quen ăn sáng, chỉ uống mỗi li cà phê sữa rồi đi làm. Người đàn ông đang nhai thức ăn trong miệng, anh ngược lên nhìn cô đầy ngạc nhiên.

"Em điều tra tôi?"

Thanh Tú bị ánh mắt của anh làm cho mất tự nhiên, cô vội cúi xuống giả vờ gấp miếng rau.

"Không, vô tình biết được thôi".

Trần Nam nhếch miệng cười nhạt, cô luôn miệng nói anh không là gì, chán ghét anh nhưng thực ra từng thói quen, sở thích ăn uống của anh cô đều để ý đến, mà ở đâu cô biết được những điều ấy, chắc chắn là từ dì Tư.

"Sau này nên ăn sáng đầy đủ, nếu không sẽ rất hại cho dạ dày".

Trần Nam nhìn khuôn miệng nhỏ nhắn của cô đang nhấc nhỏ mình, bỗng nghe như có làn nước mát chảy qua, làm nở rộ một bông hoa vui sướng, anh nhìn cô trìu mến.

"Để xem tay nghề nấu nướng của em có thay đổi được thói quen của tôi không đã".

Hai má Thanh Tú ửng hồng... nhưng rồi một cổ buồn phiền lại kéo đến, cô làm sao mà có cái điểm phúc đó chứ.

Bữa sáng trôi qua khá nhanh, sau đó hai người ra ban công, không khí buổi sáng khá dễ chịu, mặt trời đã lấp ló những tia nắng ấm đầu tiên. Thanh Tú ngồi ở trên ghế, Trần Nam ngồi đối diện cô, bắt đầu tập cho cô những động tác hồi phục chức năng đầu tiên.

"Hai tuần đầu tôi sẽ tập cho em, nhưng sau đó em phải tự mình làm".

Anh cầm cánh tay cô lên, chậm rãi, nhẹ nhàng co lại rồi duỗi ra.

Thanh Tú đau, cơ hồ chỉ cần chạm nhẹ đã cảm thấy đau, nhưng cô cắn răng chịu đựng, nếu việc đơn giản này mà không vượt qua được, thì cánh tay này biết bao giờ mới có thể vận động.

"Đau không?"

Cô lắc đầu, không biết là mồ hôi đã rịn đầy ra trán.

Trần Nam dừng lại, đặt cánh tay cô xuống.

"Sao vậy?" Cô ngạc nhiên hỏi.

"Đừng cố sức, nguyên tắc của những bài tập này là từ ít đến nhiều, từ dễ đến khó, không phải một sớm một chiều là được, phải kiên trì".

Thanh Tú nghe giọng anh trầm ấm bên tai mà ngỡ ngàng, người đàn ông này, cái gì anh cũng giỏi, cái gì anh cũng biết, chỉ cần cô cau mày nhẹ cũng biết cô đau...

Nói rồi anh đứng lên đi vào nhà mang ra cho cô li nước, nghỉ vài phút, sau đó hai người lại tiếp tục.

Thanh Tú ngồi đọc sách, bỗng thấy Trần Nam tây trang trắng tắp từ phòng ngủ bước ra, không biết anh đã mang đồ đạc đến đây từ khi nào, đáng diệu này, có lẽ chuẩn bị đến công ty. Cô vội vã đặt sách xuống ghế sofa, đứng lên đưa cánh tay về phía trước xòe ra.

"Điện thoại của tôi đâu?"

Bước chân người đàn ông dừng lại, khắp người anh tỏa ra mùi bạc hà dễ chịu, nheo mắt hỏi.

"Gọi cho hấn?"

Giọng nói chế giễu của anh khiến Thanh Tú phát rồ, trong đầu anh rớt cuộc lúc nào cũng nghĩ đến "hấn, hấn" là sao.

"Anh đánh người ta chưa đủ hay sao mà còn đâm chọc nữa hả?"

Nghĩ tới chuyện này cô lại bực mình, mang tai đỏ lên.

Trần Nam tiến sát lại người cô, đôi mắt nâu trầm của anh chiếu lên người cô một tia nhìn lạnh lẽo làm cô sợ hãi lùi lại một bước.

"Em lúc nào cũng chỉ biết nghĩ đến tên khốn đó, nếu tôi nói là hắn gây sự đánh tôi trước thì sao hả?"

Thanh Tú chấn động ít giây, cô mở to hai mắt, Minh Thành dám... đánh Trần Nam ư? Hai người bọn họ xảy ra chuyện gì, tại sao lại đánh nhau như vậy?

Cô còn đứng bất động thì người đàn ông đã đưa chiếc điện thoại ra đặt vào tay cô, sau đó anh ra khỏi nhà, cửa đương nhiên cũng bị khóa lại.

Thanh Tú không cam lòng khi cứ bị nhốt như vậy, nhưng điện thoại đã được trả lại, cũng an ủi phần nào. Cô trượt màn hình, phát hiện hơn mười cuộc gọi nhỡ của Minh Thành, vội vàng gọi lại cho anh.

"Minh..."

Chưa kịp gọi tên anh thì đã bị anh làm cho một tràng, giọng điệu mười phần là lo lắng.

"Vừa xuất viện em lại chuyển đi đâu vậy?"

Minh Thành sau khi thua trong trận đánh nhau với Trần Nam đã bị "bầm dập" ít nhiều nhưng cũng không đến nỗi phải nằm viện. Năm lần bảy lượt chạy đến nhà Thanh Tú thì nghe người khác nói cô đã chuyển đi rồi, điện thoại mãi cũng không được, anh lo đến mức mất ăn mất ngủ với cô.

"Em đang ở một khu chung cư, em nghe nói... anh.., anh có bị sao không?"

"Anh không sao cả, mà e ở khu chung cư nào, anh đến..."

Thanh Tú biết trong lúc này không thể để Minh Thành đến đây, thứ nhất không có chìa khóa mở cửa, thứ hai, Trần Nam mà biết được nhất định sẽ không để yên cho anh, cô không muốn vì mình mà khiến anh đã bị liên lụy nữa.

"Minh Thành.. lúc khác đi".

"Em đang ở cùng anh ta?"

Thanh Tú im lặng, cô không biết phải trả lời anh thế nào.

"Anh ta đã gây cho em chuyện gì, bây giờ em lại..."

Minh Thành thở dài trong điện thoại.

"Minh Thành, thực ra là tại em, anh ấy không có lỗi gì cả".

"Thôi được rồi".

Minh Thành cúp máy đột ngột, Thanh Tú từ từ đặt điện thoại xuống, cô lặng lẽ đi ra ban công, cảm giác thật nặng trĩu.

Buổi trưa, trong lúc hâm nóng lại thức ăn thì bỗng cảm thấy đau bụng, Thanh Tú đi vào nhà vệ sinh mới phát hiện mình đang đến kì "đèn đỏ". Trờ về phòng lục tung cái tủ ra cũng không thấy đồ cần dùng, cô nhìn đồng hồ đã hơn 12 giờ trưa, giờ này chắc Trần Nam đã ăn trưa và đang chợp mắt cũng nên. Cô không dám gọi cho anh, nhưng nghĩ mãi không còn cách nào khác, đành mở máy ra nhắn tin.

"Anh về mở cửa được không? Tôi muốn ra ngoài mua ít đồ".

Gửi xong, cô thấp thỏm nhìn điện thoại. Không biết anh có nhận được không hay ngủ trưa mất rồi, năm phút sau bỗng có âm báo tin nhắn đến.

"Đồ gì?"

Thanh Tú cầm điện thoại đi qua đi lại, má bỗng chốc đỏ lên, biết nói như thế nào đây? Da mặt cô đâu có dày như vậy, nhưng không nói rõ thì để gì anh ta cho cô ra ngoài.

"Tôi đến thẳng rồi".

Nặng nề cũng được một câu lịch sự và đầy đủ ý nghĩa, cô đi lại bàn ăn uống qua loa. Vừa xong thì có tiếng lách cách phía trước, cô chạy ra thì đã thấy người đàn ông thư thái bước vào, anh nhét vào tay cô một túi nhỏ màu đen.

Cô mở ra, sừng sốt trong giây lát.

"Sao anh lại...?"

Cô còn đứng đó lắp bắp thì Trần Nam đã xoay người chuẩn bị bước ra, cô chỉ kịp thốt lên một câu "cảm ơn" thì cánh cửa đã đóng lại, ai kia không biết có nghe thấy không.

"Đi đâu mà vội đến như vậy, một câu cũng không buồn nói".

Cô đứng như trời trồng, anh như thế nào lại đi mua cho cô cái thứ này, thật không thể tưởng tượng được bộ dáng của anh lúc đó, anh có ngại không nhỉ? Không biết anh thì thế nào chứ còn cô, mới nghĩ đến thôi cũng thấy xấu hổ đến đỏ mặt tía tai... nhưng không hiểu sao, cánh môi cô không tự chủ được mà cong lên một nụ cười, vội vàng đi vào nhà vệ sinh.

Gần 4 giờ chiều, khi đang nghiên cứu mấy tài liệu về tài chính kinh doanh thì nghe thấy tiếng mở cửa, nghĩ rằng Trần Nam về nên cô vẫn tiếp tục chăm chú đọc. Một lúc sau lại không thấy bóng dáng ai kia đi vào, cô đặt sách xuống bàn quay lại, nhìn thấy người phía sau mà giật nảy người..

" Cậu... cậu... sao vào được đây?"

Ngọc Mai bước đến, quàng nhẹ giỏ xách lên bàn, nhìn cô mỉm cười.

" Vậy mới tài chứ.."

Nói rồi cô ngồi xuống ghế đối diện với Thanh Tú, hai tay đưa ra xoa xoa chiếc ghế bọc da êm ái, mắt đảo khắp căn phòng, miệng suýt xoa.

" Chà không ngờ cậu chuyển tới một nơi sang trọng thế này".

Nhìn thấy Thanh Tú cứ chăm chăm nhìn mình, Ngọc Mai cười xòa, cô đưa chiếc chìa khóa ra trước mặt.

" Giám đốc đưa cho mình, nói mình đến đây chơi với cậu cho đỡ buồn".

Thanh Tú lúc này mới hiểu rõ sự tình, cô lườm Ngọc Mai một cái.

" Vậy sao không nói sớm, làm mình hết hồn "

Ngọc Mai đứng dậy đi một vòng để ngắm nghía căn nhà, cô thừa hiểu là Trần Nam mua hoặc thuê cho Thanh Tú chứ cô ấy làm gì có tiền mà ở một nơi đất đỏ như vậy, không ngờ cô lại được vị giám đốc cao cao tại thượng kia ưu ái như thế.

Thanh Tú đi xuống nhà bếp rót nước cho Ngọc Mai, vừa đưa lên đã nghe giọng cô oang oang.

" Lúc đưa chìa khóa, mình thấy giám đốc đưa Ái Lệ đi đâu đó, hai người rất tình cảm à nha".

Thanh Tú đưa mắt nhìn lên đồng hồ, 4 giờ...

Cô nhớ lại tin nhắn đã đọc được tối qua, vậy là bây giờ anh ấy đi thử đồ cưới ư? Anh sẽ như thế nào, chắc hẳn rất vui vẻ phải không? Cô tưởng tượng ra được khuôn mặt của Ái Lệ sẽ mãn nguyện thế nào, cô còn thấy nụ cười khiến bao người điều đứng của anh ra sao. Nghĩ đến đây, toàn thân cô cứng đờ.

" Thanh Tú, cậu sao vậy?"

Bị tiếng gọi của Ngọc Mai làm cho bừng tỉnh, Thanh Tú cười chống chế đưa li nước về phía cô ấy.

" Uống nước đi".

" Mình thấy sắc mặt cậu nhợt nhạt lắm". Ngọc Mai nhìn với ánh mắt đầy dò xét.

" Không có gì đâu, mình đang khó ở trong người".

Ngọc Mai sau đó nói huyền thuyên đủ thứ chuyện trên đời, nhưng chẳng lọt vào tai Thanh Tú câu nào, bởi tâm trí cô đang quẩn quanh với hình ảnh ai kia. Ngọc Mai ra về cũng đã gần 7 giờ tối, Thanh Tú không ăn cơm, cô buồn chán lên giường nằm.

Tiếng đồng hồ tích tắc trên tường càng kéo dài không gian tĩnh lặng, 8, 9, 10 rồi 11 giờ đêm Thanh Tú cũng chưa ngủ được.

Có lẽ hôm nay Trần Nam không về đây...

Cô tung chăn ra ban công ngồi, nhìn lên bầu trời đêm đầy sao lấp lánh, hôm nay gần đến ngày rằm nên mặt trăng cũng đã lên, cô nhớ lại lần ở ngôi biệt thự của anh, trăng cũng rất sáng, ánh vàng dịu dịu của nó tỏa lan khắp khu vườn một cảnh đẹp nên thơ, mờ ảo. Đêm đó anh đã nói với cô rằng " tôi sẽ rất nhanh khiến cho em chuyển từ thích sang yêu tôi", lời nói của anh ngấm ngấm lại thật độc địa, vì hình như nó trở thành sự thật rồi.

Người đàn ông ấy, giá như anh đừng quá tốt với cô, giá như anh tàn nhẫn hơn.. thì cô đã không nặng lòng như vậy.

Gần 12 giờ đêm, cô lững thững trở về phòng, vừa đặt lưng xuống giường thì nghe âm phía ngoài cửa. Đi thử đồ cưới từ chiều đến tận nửa đêm sao? Cô nhắm mắt lại giả vờ ngủ, không muốn để anh biết mình còn thức, nói đúng hơn là không muốn đối diện với ai kia.

Năm, mười phút trôi qua vẫn không nghe tiếng bước chân, cũng không thấy điện phía ngoài được bật lên, cô bỗng thấy bất an trong lòng, vội ngồi dậy đi ra ngoài phòng khách bật điện. Nhìn quanh một vòng mới phát hiện người đàn ông nằm dài trên ghế sofa, mắt anh nhắm nhắm khi bị ánh điện hắt vào, khuôn mặt vô cùng đỏ.

Thanh Tú bước đến, nhanh chóng ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người anh, không biết đã đi uống ở đâu đến say bí tỉ thế này, cũng may có thể an toàn về được, nếu không...

"Sao anh nằm đây, đi vào phòng đi".

Trần Nam tóc tai rũ rượi đưa tay tháo cà vạt vứt sang một bên, mắt thâm trầm nhìn cô.

"Chưa ngủ nữa à?"

Cô lắc đầu, nhìn đôi mắt đỏ ngầu của anh có chút sợ hãi. Cô chưa từng chứng kiến anh say như vậy lần nào, hơn nữa bộ dạng đầy chán chường này là lần đầu tiên, cô ấp úng.

"Để... tôi đi pha cho anh li nước chanh.."

Cô xoay người, chưa kịp bước chân đi thì cánh tay đã bị người đàn ông kéo lại, rất mạnh... rất nhanh khiến cô ngã nhào lên người anh, cũng may đó là tay trái, nếu vừa rồi mà anh dùng lực như vậy với cánh tay phải thì có lẽ tiêu đời rồi.

Cô nằm sấp trên người anh, mặt đối mặt, cảm nhận được hơi thở vô cùng nặng nề của anh, còn ánh mắt kia.. nhìn cô đầy phiền muộn. Không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng anh rất khác lạ...

"Trần Nam, anh làm cái gì vậy, buông ra đi".

Cô vùng vẫy để ngồi dậy nhưng không được, vòng tay anh ôm quá chặt, sau đó anh xoay người cô lại, một động tác nhắc bóng cô lên bệ vào phòng ngủ.

"Tôi.. thật sự rất nhớ em".

Lời nói ảm áp trong đêm vang nhẹ bên tai khiến Thanh Tú bỗng chốc thổn thức. Nhớ ư? Lời nói này của anh là thật lòng hay là men rượu xui khiến?

Cô không biết được trên thế gian này có tồn tại một loại cảm giác, không phải chỉ xa nhau mới nhớ, mà có lúc ở cạnh nhau, nhìn nhau mỗi ngày... mà vẫn như xa cách nghìn trùng...

Người đàn ông đặt cô xuống giường, hôn điên cuồng lên mắt lên môi cô, ngấu ngiến như thể chỉ sợ để vụt mất.

"Anh điên rồi.."

Thanh Tú hét lên, không nhận ra giọng mình đã lạc đi, nụ hôn của anh ngọt ngào, nhưng nó chẳng khác gì liều thuốc độc, giết chết cô từ từ...từng ngày, từng giờ.

Trần Nam nhìn cô, ánh mắt mang theo mấy tầng cảm xúc chất chứa, cơ hồ như muốn vỡ tung bao dồn nén trong lòng.

"Đúng, tôi điên, sắp điên đến chết rồi".

Giọng nói đầy thống khổ, anh gục đầu vào vai cô, không hề có hành động nào khác, chỉ là cánh tay mỗi lúc một xiết chặt cô vào lòng. Cả người Thanh Tú run lên, nước mắt bỗng nhiên trào ra...

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Đêm hôm đó là một đêm rất dài đối với hai người, Trần Nam tuy say nhưng không ngủ được, anh ôm chặt Thanh Tú vào lòng khiến cô có lúc không thở được. Trong một phút nào đó, cô xoay người lại vòng tay qua người anh, cái đầu nhỏ nhắn rúc vào bờ ngực ấm áp kia. Cô biết mình làm như vậy là sai, nhưng không thể ngăn cản bản năng muốn được bình yên mà dựa vào anh, tự nhủ lòng mình coi như vay mượn chút giây phút hạnh phúc tạm bợ, ngày mai khi trời sáng, hai người lại trở về hai đường thẳng song song...

Người đàn ông hôn lên tóc cô, không ai nói câu nào, màn đêm yên tĩnh rơi vào khoảng lặng giữa hai người...

Hai tuần sau đó, Trần Nam không về ngôi biệt thự của mình, ngoài lúc ở công ty, anh hầu như dành thời gian bên cạnh Thanh Tú, chăm sóc cô, làm việc nhà như một nội trợ chính hiệu. Một buổi sáng chủ nhật, cô ngồi ngoài ban công tập co duỗi tay, cứ như vậy nhìn ngắm anh, biết rằng không bao lâu nữa hình ảnh ấy sẽ không còn, đáy mắt hiện lên một tầng nước mỏng.

"Trần Nam."

"Hử?"

Người đàn ông đang lau nhà, nghe giọng nói trong veo gọi tên mình thì quay đầu lại, phát hiện ánh mắt trời chiếu sáng vào khuôn mặt ai kia thật ảm áp.

Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, cô muốn hỏi gì đó nhưng lại thôi, vội lảng sang chuyện khác.

"Công việc ở công ty thế nào?"

Anh dừng tay lại, tiến về phía cô, mặt lấm tấm mồ hôi.

"Vẫn bình thường, bản thảo sản phẩm mới i4 cũng sắp hoàn thành rồi".

Trần Nam đứng bên cạnh, khuôn mặt anh khá hài lòng khi thấy Thanh Tú đã có thể tự vận động được, xem ra những lúc anh không có ở đây, cô đã rất chăm chỉ luyện tập.

"Ở nhà rất chán, nếu có việc gì làm được thì anh mang về đây".

Anh đưa mắt nhìn, đương nhiên không muốn cô làm gì cả, nhưng nghĩ lại cũng cảm thông cho sự tù túng này, khẽ mỉm cười.

"Được, vậy lúc nào rảnh mở máy tính soạn thảo ít tài liệu đi".

Thời gian cứ vậy trôi qua, nhưng đối với Thanh Tú cô cảm thấy rất nhanh, có lẽ khi con người không muốn đối mặt với một việc nào đó, sẽ ước gì thời gian trôi chậm lại. Chỉ tiếc trời không bao giờ chiều lòng người, ngày mà cánh tay cô đã lành lặn hoàn toàn cũng là lúc ngày cưới của người đàn ông càng đến gần, cô hằng ngày sống cùng anh, nhìn ngắm anh, nhưng giữa hai người có một cái hố rất sâu, anh đứng bên kia, cô muốn bước sang, nhưng không thể nào qua được.

Một buổi chiều cuối tuần, khi hai người ngồi ngoài ban công thảo luận về sản phẩm mới, điện thoại của anh reo vang.

"A lô, có chuyện gì Hoàng Hải?"

Trần Nam đưa mắt nhìn Thanh Tú đầy ý tứ, sau đó anh tránh đi chỗ khác nói chuyện, rất lâu.

"....."

"Tôi biết rồi, cảm ơn cậu".

Sau khi cúp máy, anh quay lại cất tiếng ôn hòa.

"Ra ngoài chứ?"

Một thoáng rười rượi trong nhà, nay nghe nói được ra ngoài Thanh Tú tất nhiên rất vui vẻ, cô không từ chối, nở một nụ cười tươi.

"Được, để thay đồ đã.."

Nắng chiều xuyên qua những tán lá, chiếu xuống bãi cỏ xanh một màu vàng lốm đốm, trên con đường lát gạch đỏ thẫm trong công viên, lác đác vài người qua lại. Thanh Tú mặc một chiếc váy xếp li màu xanh lam, gió thỉnh thoảng đưa đẩy khiến nó bay bay, hình ảnh ấy thật êm đềm trong mắt người đàn ông. Hai người đi song song, từng bước chân chậm rãi, nhẹ nhàng, thỉnh thoảng giẫm lên vài chiếc lá khô nghe xào xạc...

Thanh Tú hít thật sâu khí trời vào lồng ngực, cô vừa đi vừa nhìn những bông cúc vàng rực rỡ, đối diện với công viên là phố phường tấp nập, xa xa các bảng hiệu quảng cáo, cửa hàng đều được trang hoàng những cánh hoa mai, hoa đào. Cô mới giật mình nhận ra rằng mùa xuân đã đến từ lúc nào, chỉ vài ngày nữa là tết rồi.

Vừa lúc ấy điện thoại đổ chuông dồn dập.

"Alô, mẹ.." Bước chân cô dừng lại, áp điện thoại vào tai.

"Tú, 28 tết rồi, sao con còn chưa về, lẽ nào năm nay để mẹ ăn tết một mình?"

28 tết rồi ư? Nhanh như vậy sao, ở trong nhà mãi khiến đầu óc cô mụ mị luôn rồi.

"Chắc con không về đâu". Cô mỉm cười tinh ranh.

"Sao vậy, chê cái miền quê nghèo này rồi chứ gì?"

Giọng bà Nhân buồn bã, được mỗi cô con gái, đi làm xa bà chỉ mong đến tết để đoàn tụ, cô lại nói một câu vô tình như vậy làm mất bà trĩu nặng.

"Thôi cô ở trên đó luôn đi".

Nghe giọng bà giận dữ, Thanh Tú cười xòa.

"Trêu mẹ thôi, sáng 30 con về".

"Tổ cha cô, dám gạt bà già này".

Mắng thì mắng thế chứ miệng bà Nhân kéo ra một nụ cười rất hiền hậu.

Cúp máy, Thanh Tú mới nhận ra người đàn ông đang nhìn mình chăm chăm, trong lúc còn không hiểu sao anh nhìn mình như vậy thì bàn tay cô bị ai kia nắm chặt, cô muốn rút ra cũng không được, đành để yên như vậy mà cảm nhận hơi ấm của anh truyền qua.

Trần Nam sau đó đưa cô đến một nhà hàng hải sản, anh gọi rất nhiều món, có cả món cua hấp như lần trước.

"Anh chẳng phải bị dị ứng với cua biển sao?"

Người đàn ông đang khéo léo dùng chiếc kim nhỏ để tách thịt cua ra khỏi vỏ, nghe cô hỏi vậy anh không trả lời, chỉ mỉm cười đầy sâu xa, sau đó đưa phần cua về phía cô.

"Ăn đi, những thứ này rất nhiều canxi".

Mười lăm phút sau, Thanh Tú đi vào nhà vệ sinh rửa tay, cô nhìn mình trong gương giấy lát mới nhận ra sau hơn một tháng không ra ngoài, làn da đã trắng và mỏng đến nỗi nhìn thấy cả đường gân máu trên má, còn có chút xanh xao.

Cô khóa vòi nước lại, vừa định quay người bước đi đã chạm phải một thân hình nóng bỏng trước mặt, cô ngước lên, không ai khác chính là Ái Lệ, cô ta đứng khoanh tay, điệu bộ rất ngênh ngang.

"Thanh Tú, không ngờ da mặt cô dày như vậy, cho đến lúc này rồi vẫn đeo bám người đàn ông của tôi".

Giọng nói khiêu khích của người đối diện không khiến Thanh Tú tức giận, cô nhìn thẳng vào khuôn mặt được trang điểm kỹ lưỡng kia, nở một nụ cười nhạt.

"Đeo bám? Câu nói này dành cho cô mới đúng đó, Châu Ái Lệ".

Câu nói nhẹ nhàng nhưng cũng đầy châm biếm khiến máu Ái Lệ nóng lên, cô tròn mắt.

"Cô nói như vậy là ý gì?"

Ý gì ư, lần gặp người mặc đồ đen che kín mặt trong nhà hàng, cô đã nghĩ ngay đến Ái Lệ, sau đó lại gặp cô ta ở Cầu Rồng, và cuối cùng là giây phút cô ta uốn éo trên giường, có thể khẳng định chắc chắn Ái Lệ theo Trần Nam ra Đà Nẵng. Mà một người vợ sắp cưới tại sao phải âm thầm làm những việc như vậy? Câu trả lời duy nhất có thể là không tin vào người đàn ông của mình.

"Đừng nghĩ hóa trang như thế tôi sẽ không nhận ra".

Nghe câu nói ấy đáy mắt Ái Lệ xẹt qua tia sợ hãi, giống như bị bắt gian, nhưng cô nhanh chóng khôi phục vẻ lúng túng đó, khéo môi cong lên.

"Hóa trang? Cô nói gì tôi không hiểu".

Thanh Tú thật nực cười với Ái Lệ, cô không muốn đôi co tranh chấp gì cả, người đàn ông đó nếu đã ấn định là chồng sắp cưới của Ái Lệ, thì việc gì cô ta cứ phải năm lần bảy lượt dẫn dắt cô làm gì.

"Ái Lệ, tôi chỉ muốn nói một điều rằng, nếu cô yêu Trần Nam thật lòng, hãy suy nghĩ cho anh ấy, hãy tin tưởng, chăm sóc và lo lắng cho anh ấy, đừng vì cái tôi của mình quá lớn mà vụt mất người đàn ông kia".

Nói rồi Thanh Tú bỏ đi, cô không biết lời nói của mình được Ái Lệ hiểu bao nhiêu, nhưng chắc với tính cách của cô ta, ắt hẳn đang rất tức giận.

Mà Ái Lệ tức giận thật, nghĩ lại cảnh cả sắp cắn câu trên giường rồi mà Trần Nam còn vùng dậy hất văng cô ra, cảm giác bị sỉ nhục cho đến bây giờ vẫn chưa nguôi trong lòng. Mặt cô đỏ lên, trước khi Thanh Tú ra khỏi cửa, cô còn kịp quăng ra một tràng.

"Không lâu nữa anh ấy cũng thuộc về tôi, Thanh Tú, cô cuối cùng cũng chỉ là một kẻ thua cuộc mà thôi.."

Thanh Tú bước đi, câu nói vẫn văng vẳng bên tai, cô cười chua xót, trong cuộc sống này, ai giàu sang, quyền thế thì luôn thắng cuộc, trong tình yêu cũng vậy ư? Có lẽ... cô thua thật rồi.

Ngày hôm sau cũng là 29 tết, Thanh Tú dậy rất sớm, cô xuống bếp muốn chuẩn bị bữa sáng, hơn một tháng nay để Trần Nam nấu nướng, cô cũng có

chút áy náy trong người, vừa lục tủ lạnh lấy thức ăn ra đã bị giọng nói từ phía sau làm cho giật mình.

"Dậy sớm vậy?"

Cô xoay người lại, nhìn thấy anh tươi tắn trong chiếc áo thun xanh và quần sooc đến gối, mặt mũi tỉnh táo như đã dậy từ rất lâu rồi.

"Tôi muốn nấu chút đồ ăn sáng, hơn nữa... lát đi mua sắm ít đồ để mai mang về quê".

"Ừm.."

Trần Nam trả lời nhàn nhạt rồi đi lên nhà, dường như anh cũng không mấy quan tâm đến việc này. Bữa sáng trôi qua trong im lặng, nhìn thấy Thanh Tú ăn rất ít, anh cất tiếng.

"Tôi nuôi em hơn một tháng mà chẳng thấy lên được lạng nào, ngược lại còn gầy hơn là thế nào?"

Anh không biết hay cố tình không biết, trong suốt thời gian được anh vỗ béo đó, Thanh Tú quan tâm với việc ăn, ngủ ở nhà nhưng trong lòng thì buồn chán vô hạn, cô sợ một ngày phải chính thức xa anh, mà ngày đó, thực sự đến rồi.

Cô im lặng..

Những ngày gần tết đường phố vô cùng nhộn nhịp, hai bên đường bày bán đủ loại hoa sắc sỡ, Trần Nam đưa cô đến một khu mua sắm, ở đây người rất đông, hai người phải chen chúc từng tí một mới đến được những gian hàng cần mua.

Trong lúc đang xem xét các loại bánh mứt, nhớ ra điều gì cô hỏi anh.

"Ở nhà anh, đã có những thứ này chưa?"

Trần Nam thông dong nhét hai tay vào túi quần, mắt đảo qua một vòng.

"Em không phải lo, chắc dì Tư đã chuẩn bị cả rồi".

Cô lại tiếp tục bận rộn chọn lựa, người đàn ông vẫn kiên nhẫn đi theo bên cạnh, túi to túi nhỏ cô mua được, anh đều một tay xách hết.

Buổi chiều, Thanh Tú dành thời gian dọn dẹp lại căn hộ, cô đã có thể làm được hầu hết mọi việc, trừ những việc nặng nhọc thì Trần Nam sẽ giúp cô, bởi cánh tay vẫn cần một thời gian dài nữa mới trở về được như xưa.

Lúc đó điện thoại của anh reo vang.

"A lô.."

Nhìn thấy số trên màn hình, Trần Nam ra ban công nghe.

"Trần Nam, sáng mừng 1 tết gia đình em tập trung, có cả họ hàng từ bên Mĩ về, ba em muốn anh đến để ra mắt mọi người.. nhân tiện định ngày tổ chức đám cưới nữa.. ba em nói trong vòng mười ngày sau tết, anh phải chọn lấy một ngày..."

Người đàn ông không ngờ được Thanh Tú đứng gần đó và đã nghe thấy tất cả, lồng ngực cô bỗng đập mạnh liên hồi, cô nhìn bóng lưng anh, len lén xem phản ứng của anh như thế nào.

Trần Nam im lặng giây lát, sau đó trả lời bằng giọng rất trầm.

"Được, anh sẽ đến".

Trước khi anh cúp máy, Thanh Tú vội vã đi vào nhà để không bị bắt gặp... khoảng thời gian còn lại trong ngày, tâm trạng cô rất nặng nề, đếm từng phút trôi qua, bởi sau ngày mai khi về quê, quay lại cái thành phố này, người đàn ông đã ở một nơi khác, của một người khác rồi.

Đêm khuya gió mát, hai người lặng lẽ đứng ngoài ban công, cô khẽ nhìn anh, hình như anh.. cũng đang rất muộn phiền, đôi mắt thăm thẳm nhìn về khoảng trời đen vô định.

"Ngày mai để tôi kêu Hoàng Hải đưa em về".

Thanh Tú vịn vào vạt áo.

"Tôi tự đón xe về".

Trần Nam im lặng, ánh đèn của những căn hộ gần đó hắt lên mặt anh một tia sáng mờ ảo, mi mắt anh rũ nhẹ.

"Vậy tùy em".

Trước nay anh đã quyết việc gì thì cô chỉ còn cách phải làm theo, đây hình như là lần đầu tiên anh để cô tự làm theo ý mình, có lẽ từ bây giờ sẽ là như vậy, đáng lẽ ngay từ đầu cô đừng nhận quá nhiều sự ưu ái của anh, thì nay đã không phải hụt hẫng như vậy.

"Trần Nam, dù sao tay tôi cũng lành rồi, ngày mai anh dọn đồ về lại nhà đi, chúng ta.. một nam một nữ sống cùng nhau thế này sẽ gây ra nhiều tai tiếng, hơn nữa anh cũng sắp..."

Lời nói vì bị cổ họng đông cứng mà dừng lại, Trần Nam quay sang nhìn cô, ánh mắt thâm thúy chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn như đang suy tư gì đó, rất lâu anh mới trả lời.

"Ừ.."

Sáng hôm sau...

Khi Thanh Tú ăn sáng và sắp xếp xong hành lý thì Trần Nam ra ngoài vẫn chưa về, cô lặng lẽ ra khỏi nhà và bắt taxi đến bến xe. Ngày cuối năm, đường phố vô cùng nhộn nhịp, người người nhà nhà đi mua sắm, trang hoàng nhà cửa để đón tết, đâu đâu cũng thấy hoa mai, hoa cúc khoe sắc vàng rực rỡ, bỗng cảm thấy mình thật lạc lõng giữa nơi chốn ồn ào này.

Điện thoại trong túi reo liên hồi, cô nhìn vào màn hình, thấy số của người đàn ông kia thì không nghe, bỏ lại vào túi. Cô vào bên mua vé xong thì xách hành lý đi tìm xe, rất nhanh đã tìm được chuyến xe về quê mình, mười phút nữa mới khởi hành nên trên xe người cũng chưa đông đúc lắm. Cô đặt hành lý vào chỗ ngồi rồi quay xuống đi mua chai nước suối, mắt theo quán tính nhìn xung quanh một vòng như tìm kiếm bóng dáng ai đó, nhưng đập vào mắt toàn những người xa lạ...

Khi Thanh Tú quay lại thì xe đang bắt đầu khởi động, những người cùng chuyến đi lục tục kéo nhau lên, người nhân viên trên xe thúc giục.

"Nhanh.. lên nhanh cho kịp giờ".

Thanh Tú sắp bước lên thì bị vài người xô đẩy muốn chao đảo. Vừa lúc đó có một cánh tay giữ cô lại, bàn tay này rất to, rất ấm, nó chỉ có thể là của một người...

Cô xoay người lại, chưa kịp nhìn đã bị người đàn ông ôm vào lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào ngực anh, nếu không cô đã thấy ánh mắt kia chứa đầy tâm tư phức tạp. Giây phút này cô chỉ cảm nhận được nhịp tim gấp gáp trong lồng ngực kia, không biết rằng này giờ anh chạy khắp cái bến xe này để tìm cô.

Hơi ấm nhàn nhạt tỏa ra từ lồng ngực vững chãi nhanh chóng truyền qua làm Thanh Tú nhất thời run nhẹ, cô hít thở mùi hương ấy mà cổ họng muốn nghẹn lại.

"Sao không nghe máy, không muốn nói chuyện với tôi ư?"

Giọng nói trầm ấm vang bên tai, hai người cứ đứng như vậy, vòng tay không muốn rời. Cô không trả lời, có nhiều điều muốn nói, nhưng không thể nói được, chỉ ước sao khoảnh khắc này kéo dài lâu hơn, bởi chút giây phút hạnh phúc tạm bợ này, sắp chính thức kết thúc rồi.

"Này cô kia, có đi không, xe sắp chạy rồi". Người nhân viên thò đầu ra hỏi thúc.

Trần Nam xiết nhẹ cô một cái rồi buông ra, đẩy mắt đầy ôn nhu.

"Ăn tết vui về".

Nghe giọng nói ấm áp ấy, cô gượng mỉm cười, cố gắng kìm nén cảm xúc đang ứa đến.

"Anh cũng vậy".

Nói rồi cô xoay người bước lên, mắt đã bị phủ bởi một lớp sương mù. Chiếc xe từ từ lăn bánh, cô nhìn qua cửa kiếng, anh vẫn đứng đó, dáng hình cao lớn hướng về phía này, ánh mắt dõi theo chiếc xe xa dần.

Người đàn ông không biết được, bên trong tấm cửa kiếng kia là một gương mặt, đang mỗi lúc một nhòe đi vì nước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Thanh Tú về đến nhà, cây mai vàng trước ngõ đã đâm bao nhiêu lộc non xanh mướt, từng búp hoa căng tràn chỉ chờ bung ra khoe sắc. Miền quê tuy nghèo khó nhưng hầu như nhà nào cũng có một gốc mai, năm mới đến đồng loạt nở rộ vàng góc sân, không khí tết cũng nhờ đó mà ấm cúng, rộn rã hơn.

" Mẹ.."

Thấy bà Nhân đang loay hoay ngoài giàn mướp thì cô cất tiếng gọi, đã mấy tháng rồi không được nhìn thấy bóng dáng gầy gò thân thương này. Bà Nhân nghe thấy giọng nói triu mến kia thì quãng luôn quả mướp vừa hái, chạy vội ra hiên nhà.

" Mẹ tưởng đến chiều con mới về.."

Khuôn mặt lấm tấm mồ hôi của bà giãn ra một nụ cười khắc khổ,

sau giây phút mừng mừng tủi tủi, hai mẹ con dắt nhau vào nhà, căn nhà xây cũ kỹ vẫn như xưa, mái tôn còn có thêm vài lỗ thủng.

Thanh Tú đặt hành lý xuống, đến bên bàn thờ thấp nhang cho bố cô, nhìn khuôn mặt hiền hòa đang mỉm cười trong ảnh, cô bỗng chốc nặng lòng. Bà Nhân đứng bên cạnh, đọc ra được tâm tình của cô con gái, cất tiếng xòa tan không khí buồn bã.

" Thôi con xuống nhà nghỉ ngơi đi, muốn ăn gì mẹ đi chợ nấu?"

Cô nắm đôi tay nhăn nheo của bà.

" Thôi, con có mua ít đồ trên thành phố về, mẹ khỏi đi chợ mắc công".

Chiều 30 tết, cô đã phụ dọn dẹp nhà cửa cùng bà Nhân xong xuôi, ngôi nhà tuy cũ nhưng rất gọn gàng sạch sẽ, xung quanh lại trồng nhiều cây ăn quả nên không khí rất dễ chịu, trong lành, đúng chất yên bình của miền quê.

" Mẹ, tiền nợ thế nào rồi?"

Thanh Tú vừa lục bánh kẹo trong giỏ đưa ra khay, vừa cất tiếng.

" Chỉ hai tháng là xong cả gốc lẫn lời".

Thanh Tú thở phào nhẹ nhõm, cô tính toán trong đầu sau khi xong các khoản nợ nần, sẽ để dành tiền tu sửa lại ngôi nhà này, chỉ ít cũng cho mẹ cô một chỗ ở sáng sủa hơn.

Bữa cơm chiều 30 tết đậm bạc chỉ có hai mẹ con, không khí hơi trùng xuống. Thanh Tú biết mẹ cô có lẽ sẽ rất buồn bởi mới tết năm vừa rồi cả gia đình còn quây quần, bây giờ đã vắng bóng người đàn ông trụ cột trong gia đình.

" Mẹ, mẹ ăn nhiều chút đi".

Thanh Tú gấp thức ăn bỏ vào chén bà Nhân, cô biết xưa giờ tính bà sống kham khổ tiết kiệm, ăn không dám ăn, mặc không dám mặc.

" Con đó, lo cho bản thân đi, mẹ già rồi".

" Mẹ nói gì ngược đời, con còn trẻ khỏe, mẹ càng ngày càng yếu mới phải chăm lo cho sức khỏe nhiều".

" Công việc của con có tốt không? Lần này về mẹ thấy thần sắc con không được tốt".

Bà Nhân nhìn cô lo lắng.

" Công việc tốt mẹ à".

Cô cười, gấp thêm thức ăn cho bà, trong lòng có nhiều tâm sự nhưng lại không muốn bà buồn phiền, đành giữ cho riêng mình.

12 giờ đêm, hai mẹ con đã chuẩn bị xong mâm lễ cúng giao thừa, Thanh Tú đứng cạnh bà Nhân, nghe bà lầm rầm khấn khứa, cô chẳng hiểu gì nhưng cũng phải có ra vẻ nghiêm trang thành kính, sau khi xong nghi thức cô bật ti vi. Khắp các kênh đều truyền hình đều đang trực tiếp các màn bắn pháo bông, giờ này nếu ở thành phố đường xá ắt hẳn sẽ rất đông, chẳng bù cho ở đây, mọi người chỉ cúng bái xong là tắt đèn đi ngủ cả, đương nhiên sẽ không có cảnh pháo hoa rực rỡ.

Bỗng nhiên cô nghĩ đến người đàn ông kia, không biết giờ này anh đang làm gì? Có phải đang cùng đón giao thừa với Ái Lệ chăng?

Cô đi về phòng, gắng mần lên rồi chui vào giường, vừa nằm xuống thì điện thoại có tin nhắn đến, cô vội hộp trượt màn hình.

" Chúc mừng năm mới!"

Đôi mắt đang sáng bỗng nhiên rũ nhẹ xuống, cô tắt điện thoại, không trả lời tin nhắn của Minh Thành.

Sáng mùng 1 tết...

" Con thay đồ rồi đi lễ chùa với mẹ"

Thanh Tú đang pha bình trà, định sẽ nhâm nhi cùng ít bánh mứt thì nghe tiếng bà Nhân vọng ra từ phòng ngủ, cô đẩy nắp lại rồi bê lên bàn trên phòng khách, lúc trở vào đã thấy bà chỉnh tề trong bộ áo dài màu mận chín được cắt may theo kiểu truyền thống cổ xưa.

Ngôi chùa nhỏ nằm nép mình bên vách núi, mặc dù cũng được trang hoàng đủ sắc hoa trước sân nhưng không gian vô cùng tĩnh mịch, khác hẳn với cảnh người người nô nức đi hái lộc ở những ngôi chùa lớn khác.

Thanh Tú hôm nay ăn mặc giản dị, chiếc áo sơ mi kẻ sọc trắng đen rộng rãi kết hợp với quần bò ôm sát, cô nhìn quanh một lượt. Người đến đây khá ít, nhưng cô cũng không xa lạ gì với cảnh này bởi năm nào đầu xuân gia đình cô cũng đến, mẹ cô vẫn nhắc mãi về chuyện tình yêu của bà với bố cô chính là bắt đầu từ nơi này.

Sau khi khấn khứa ở chánh điện, bà Nhân kéo Thanh Tú đến một gian nhỏ bên cạnh gọi là nơi xin xăm, quẻ.

" Vào xem một quẻ đi Tú".

Thanh Tú là người hiện đại, cô ít khi tin vào những việc này, nên đương nhiên từ chối.

" Con không xem đâu, mẹ thích thì vào đi".

Bà Nhân cốc lên trán cô một cái rõ đau.

" Tiên sư nhà cô, mẹ già rồi quẻ quyết gì nữa, con cũng hơn hai mươi rồi, xem đường tình duyên thế nào".

Nghe nói đến hai chữ tình duyên, bỗng cô nhớ đến ai kia, giờ này chắc chắn anh đang ở bên nhà Ái Lệ, còn có khách khứa họ hàng, vui vẻ náo nhiệt.

Đang suy nghĩ thì bà Nhân đã kéo tay cô vào từ lúc nào, bà kính cẩn chấp tay chào sư thầy, thấy Thanh Tú cứ ngây người ra thì bà huých nhẹ vào người cô một cái, cô giật mình đưa tay làm theo bà Nhân.

" Chào thầy".

Sư thầy mặt mũi tròn đầy phúc hậu ngồi bên cạnh một cái bàn đen cổ, cũng chấp tay đáp lễ hai mẹ con rồi ôn tồn cất tiếng.

" Hai vị muốn xem gì?"

" Dạ, con gái tôi... muốn xem về tình duyên".

Vị sư thầy nhìn Thanh Tú, đưa tay chỉ về cái ghế đối diện mình.

" Con ngồi đi".

Đã lỡ vào rồi, Thanh Tú chỉ còn cách máy móc làm theo, cô tự nhủ thôi thì cứ coi như cho vui, miễn sao đừng suy nghĩ để tâm quá là được.

Sư thầy đưa đến trước mặt Thanh Tú một cái ống bằng tre, bên trong có nhiều que gỗ có khắc số và chữ tàu chữ Hán gì đó bằng mực đen.

" Rút lấy một cái".

Cô làm theo như vậy, lấy một que rồi kính cẩn đưa về phía trước. Thầy nhận lấy, nhìn quẻ rồi suy tư rất lâu, bà Nhân đứng bên cạnh con gái hồi hộp chờ đợi.

" Con có thể cho ta biết tuổi của con được không?"

" Dạ, con tuổi... bính tý".

Sư thầy xòe bàn tay phải ra rồi bấm bấm ngón tay, miệng nhẩm nhẩm gì đó, Thanh Tú bỗng chốc căng thẳng vì chờ đợi, cuối cùng thầy mới chậm rãi.

" Con đang rất yêu một người, vô cùng giàu sang, tài giỏi..."

Bà Nhân đứng bên cạnh bỗng mở to mắt ngạc nhiên, không biết có đúng như vậy không, sao bà chưa từng nghe con gái nói qua.

Vàng trán rộng của sư thầy khẽ chau lại.

"...nhưng con không có duyên với người đàn ông này".

Tim Thanh Tú đập mạnh một cái, tưởng chừng sắp rơi ra khỏi lồng ngực, vị tu hành này sao lại nói đúng như vậy, cô và anh ở hai thế giới khác nhau... hơn nữa hôm nay là ngày anh ra mắt họ hàng nhà Ái Lệ, vài ngày nữa họ thành vợ chồng rồi.

Mi mắt cô sụp xuống, nỗi buồn lại tăng tăng lớp lớp ập đến khiến cho đôi con ngươi trong veo chuyển sang một lớp mây mù, sau một hồi suy nghĩ cô lại lấy can đảm hỏi một câu, không biết là để níu kéo điều gì.

"Thưa thầy, vậy... người đó có... yêu con không?"

Tay cô nắm chặt vạt áo, mồ hôi đã ướt đầm, thốt ra câu này, bỗng thấy đáy lòng mình quặn thắt. Anh có yêu cô không, đáng lẽ cô phải là người rõ nhất, tại sao lại đi hỏi một người khác như vậy.

Ánh mắt của sư thầy chiếu lên mặt cô một tia hiền từ.

"Cái đó ta không nói được..."

Bà Nhân nhìn sang, bắt gặp khuôn mặt u buồn của con gái thì lòng dạ cũng trĩu nặng theo.

"Người đàn ông đó tuổi gì?" Sư thầy hỏi.

"Anh ấy hơn con sáu tuổi".

Ngẫm nghĩ giây lát, vị sư thầy tiếp tục.

"... Tuổi của con rất khác với người đàn ông đó, nếu con cố chấp ở bên cạnh anh ta, anh ta sẽ gặp rất nhiều bất trắc... trong sự nghiệp, thậm chí là... tính mạng".

Thanh Tú nghe như có tiếng sấm bên tai, mắt cô không chớp nổi khi nghe những lời nói kia. Cô và anh, quả thực... kiếp này không có con đường nào dành cho hai người rồi...

Thanh Tú ra về, trong lòng âm ỉ như có bão, cô không nhận ra rằng mình thật mâu thuẫn, lúc bước vào thì tự nhủ xem cho vui, sẽ không để tâm đến mấy việc quê, bố đó, nhưng lúc đi ra toàn bộ tâm trí đều bị những lời kia làm cho chán động, "*không có duyên... bất trắc... sự nghiệp... tính mạng...*"

Về đến nhà đã gần 10 giờ trưa, bà Nhân thay đồ rồi xuống bếp lục đục nấu nướng, con gái ở nhà không được mấy ngày nên bà cẩn thận chuẩn bị những thức ăn cô yêu thích.

"Tú ơi, xuống nhặt rau giúp mẹ".

Mãi một lúc sau vẫn chưa thấy cô xuất hiện, bà Nhân đi lên phòng ngủ, bước chân vừa đến cửa đã nghe tiếng khóc rầm rức trong kia. Từ ngày sinh cô ra đã hai mươi ba năm, chỉ duy nhất cô khóc ngày chồng bà mất. Khi còn nhỏ bao lần té đau trầy xước, lớn lên một chút đi học bị chúng bạn chê cười, trọc ghẹo cô cũng chỉ bí xí cái mặt ra chứ chưa từng nhỏ giọt nước mắt nào.

Bà Nhân thờ dài, xem ra cô quá nặng lòng với người đàn ông mà vị sư kia nói rồi... Bà đẩy cửa bước vào, tiếng khóc lập tức im bật, bắt gặp Thanh Tú ngồi trên giường, mặt mũi tèm nhem, đang vội lau nước mắt.

"Mẹ.."

Bà ngồi xuống bên cạnh, đưa tay vén tóc cô, đứa con gái này đã biết yêu rồi, lại còn yêu rất nhiều.

"Nói mẹ nghe, người đó là ai?"

Thanh Tú nhìn người mẹ khắc khổ, mắt cô còn đỏ hoe, nói trong âm thanh nghẹn nghẹn.

"Anh ấy là giám đốc của con".

Bà Nhân không ngạc nhiên lắm với câu trả lời của cô, bởi lúc sáng bà đã nghe thấy hai từ "giàu sang, tài giỏi" về người đó rồi, bà định mở miệng trách cô tại sao lại mơ mộng đến một người như thế, nhưng lại cảm thương cho số kiếp phụ nữ, khi yêu có mấy ai đủ sáng suốt để chọn lựa, nên đành im lặng.

"Chỉ vài ngày nữa, anh ấy kết hôn với người khác rồi mẹ ạ".

Câu nói kia vì không kìm nén được mà nước mắt lại bắt đầu chảy ra, nghĩ đến cảnh anh sẽ tay trong tay với Ái Lệ trong ngày cưới mà cô tan nát cõi lòng, số phận của cô sao lại trắc trở như vậy. Bà Nhân ôm cô, vỗ lên đôi vai gầy.

"Con hãy quên cậu ta đi, từ từ thời gian sẽ chữa lành tất cả".

Xe của Trần Nam đỗ trước sân nhà họ Châu, hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng đống thùng đơn giản nhưng rất lịch sự và nam tính. Thấy anh bước xuống

xe, Ái Lệ vội vàng chạy ra bám vào cánh tay anh, khuôn mặt được trang điểm hoàn hảo nở một nụ cười tươi.

" Anh đến rồi, cả nhà em đang đợi".

Người đàn ông không trả lời, anh đi thẳng vào trong ngôi biệt thự to lớn như một lâu đài. Phòng khách rộng rãi sang trọng nhà Ái Lệ được bày biện vô cùng đẹp mắt. Ông Châu đang ngồi trò chuyện với các bậc trưởng bối, thấy anh đến liền nở một nụ cười hài lòng, ông đứng lên đi về phía anh.

" Chào bác"

Anh gật đầu cất tiếng chào.

" Vào đi".

Ông Châu đơn đã mời, ông tuy là người có chức quyền trong xã hội, làm việc rất nghiêm khắc nhưng lối sống khá giản dị và cởi mở.

" Chồng sắp cưới của Ái Lệ đây sao? Chà, nhìn phong độ quá".

" Nó chứ còn ai, lâu quá rồi không gặp nay nó đã ra dáng như thế này rồi".

Vài vị cao niên trong dòng họ xì xào với nhau, họ đều là người đã qua Mi định cư rất lâu, trong mắt họ khi đó Trần Nam là một thằng bé khôi ngô lạnh lợi, nay trở về thấy anh đã thực sự trưởng thành, lại điển trai và toát ra khí chất hơn người.

" Nào giới thiệu với mọi người trong gia đình, đây là Trần Nam".

Ông Châu vỗ nhẹ vai Trần Nam, tự hào giới thiệu.

Trên chiếc bàn to dài đặt giữa phòng khách, một số chú bác, cô di đều ngồi ở đó, họ nhìn người đàn ông với ánh mắt ôn hòa lẫn phần khò, bởi mọi người đều đã nghe qua vị hôn phu của cháu gái là một người tuấn tú, tài giỏi. Mọi người đều biết khi ông Trần mất, lúc đó công ty cũng chỉ ở phạm vi nhỏ, từ lúc anh tiếp quản và điều hành, bằng chính năng lực của mình đã mở rộng và đưa nó vươn đến dẫn đầu cả nước về mặt hàng điện tử, điều mà ít người trẻ tuổi nào làm được.

" Xin chào".

Anh lịch sự chào tất cả, khuôn mặt vẫn giữ vẻ điềm đạm, lịch thiệp.

" Ái Lệ, chị thật có mắt nhìn, ôi anh ấy đẹp trai quá, ước gì..."

Một cô em họ đứng gần đó thì thầm vào tai Ái Lệ khiến khóe miệng cô giãn ra hết cỡ, nhưng rồi cô nhìn cô em kia bằng ánh mắt đầy đe dọa.

" Đây, anh ấy là anh rể của em đó, đừng có lém phếng..."

Cô em xịu mặt, môi trề ra.

" Em đùa thôi mà, chị làm gì ghê vậy".

" Thôi nào mọi người, chúng ta cùng ngồi vào bàn rót rượu khai xuân chào đón năm mới".

Ông Châu cất tiếng, mọi người đứng, ngồi gần đó đều tiến lại bàn, thức ăn nhanh chóng được mang lên. Ái Lệ yểu điệu kéo Trần Nam lại ngồi gần chỗ ông bà Châu, như một lời khẳng định về thân phận cũng như vị trí của anh sắp tới.

" Nào, chúng ta cùng nâng li chúc cho năm mới thắng lợi, tấn tài tấn lộc..."

Tiếng chúc mừng, cụng li vang lên. Trần Nam nho nhã đáp lại khi được mọi người mời rượu, có một người bác khen anh tuổi trẻ tài cao, anh cũng chỉ nở một nụ cười nhẹ.

Ái Lệ thì khỏi phải nói, hôm nay cô vui đến mức miệng lúc nào cũng ngoác ra cười, mắt hiện rõ sự đắc ý, dính sát vào Trần Nam không rời.

Một tiếng trôi qua, khi tiệc tùng đã tàn, người làm đã dọn hết đồ ăn thức uống xuống và đưa lên bàn vài bình trà nóng khói nghi ngút, cũng là lúc ông Châu cất lời.

" Mọi người trong gia đình, nhân tiện hôm nay cũng thông báo một chuyện quan trọng, mọi người đều đã biết hai cháu Trần Nam và Ái Lệ đã có hôn ước từ nhỏ. Nay đã khôn lớn, cũng đến lúc tổ chức đám cưới cho bọn trẻ".

Ông Châu là người hiểu chuyện, việc này đáng lý phải là ông bà Trần tuyên bố, bởi dù sao Ái Lệ cũng là thân con gái. Nhưng ngặt nỗi bố của Trần Nam đã mất, bà Dung lại có ý để ông quyết định, dù sao hai gia đình là chỗ thân thiết nên ông cũng chẳng câu nệ, hơn nữa trong lòng ông đã xem Trần Nam là con rể từ lâu rồi.

Ông quay sang Trần Nam

"...Tiện thể lần này có các bác, các cô chủ từ Mĩ về lưu lại đây mười ngày, ta cho con tự quyền quyết định ngày nào con muốn, sẽ lập tức tiến hành hôn lễ..."

Không khí trong nhà chợt yên ắng, mọi con mắt đều đổ dồn về người đàn ông trong chiếc áo sơ mi trắng kia, khuôn mặt anh vẫn trầm tĩnh, một lúc sau khóe miệng mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Húmg* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Mùng hai tết, Thanh Tú theo mẹ đi chúc tết các gia đình trong xóm. Ngày còn trẻ ba mẹ cô đi tha phương đến đây lập nghiệp nên không có họ hàng thân thích nào sống ở gần. Cô còn gặp lại những bạn học cũ, ở miền quê nghèo này tuổi như cô chúng đã lập gia đình, tay bồng tay bế cả rồi.

"Tú, bao giờ mới lấy chồng?"

Hương, cô bạn ở gần nhà một thời chăn trâu bắt ốc cùng nay đã một mặt con, đưa li nước ra trước mặt Thanh Tú, đơn đã hỏi chuyện.

Thanh Tú nhận li nước, khẽ cười.

"Mình hà, ế rồi".

"Xì, có mà cậu kén chọn quá thì có, người xinh đẹp như cậu thiếu gì anh để mắt đến".

Cô gượng cười, nhiều anh để ý đến thì có ích gì chứ, vì cơ bản trong mắt cô chỉ có một người, dù biết rằng người ấy đã thuộc về người khác, vẫn không sao quên được.

Đúng lúc đó điện thoại cô réo ỳnh ỏi, nhìn dãy số quen thuộc của Trần Nam cô buồn phiền cất lại vào túi, biết nói gì đây, cô với anh.. quyết tâm không dây dưa nữa.

Cô lại tiếp tục nói chuyện với Hương, hai người lâu ngày không gặp nên có vô số chuyện để nói, chồng của Hương cũng rất hiền lành, thấy có bạn đến chơi với vợ mình thì tranh phần giữ con cho hai người tâm sự.

"Tú, có người đến nhà tìm con".

Thanh Tú đang treo trên cành ổi trong vườn nhà Hương thì bà Nhân xuất hiện, bà đứng dưới gốc cây nhìn lên gọi, tay cầm chiếc nón lá quạt quạt.

"Đó thấy chưa, có người tìm rồi kia, vậy mà chối không có anh nào".

Cô bạn Hương vừa cầm chén muối ớt trong nhà ra, cô cười to liếc xéo lên Thanh Tú một cái.

"Ai vậy mẹ?"

"Mẹ không biết, một người đàn ông đi xe ô tô". Bà Nhân trả lời.

Tim Thanh Tú đánh "bịch" một cái, tự nhiên cô nghĩ tới ai kia, nhưng lại tự chửi mình vớ vẩn điên rồ, anh làm sao có thể biết cái vùng quê hẻo lánh này, cô từ từ treo xuống khỏi cây.

"Thôi về đi, bữa sau gặp lại, cầm mấy trái ổi này về ăn nè". Hương cất tiếng.

Bà Nhân đi trước, Thanh Tú lèo đèo theo sau, từ đây về nhà cô chỉ cách một khu đất trống, từ xa xa cô đã nhìn thấy chiếc xe hơi quen thuộc, và người đứng cạnh xe cũng chẳng xa lạ gì. Người đàn ông thấy cô về, vội vàng chạy đến.

"Tú..". Anh nở một nụ cười tươi.

"Mình Thành, sao anh biết nhà em?"

Bà Nhân nhìn kĩ Minh Thành hơn một chút, người đàn ông này tương tá cân đối, mặt mũi khôi ngô sáng sủa, bỗng nhiên bà nghĩ đến người đàn ông mà Thanh Tú để tâm, bà nhìn sang cô hỏi khẽ.

"Người này?"

Thanh Tú lắc đầu, cô nhảy mất ra hiệu cho bà đừng hỏi nữa, bà cũng giữ phép lịch sự, cười hiền hậu nói với Minh Thành.

" Vào nhà chơi đi cháu".

" Dạ". Minh Thành mừng rỡ đáp lại.

Vào nhà, Thanh Tú ngồi với anh trên phòng khách, còn bà Nhân thì âm thầm ra vườn hái mớ lá chanh rồi bắt con gà làm thịt. Minh Thành lặng lẽ quan sát ngôi nhà, trong lòng dấy lên một cảm giác khó tả, một vùng quê nghèo khó, một ngôi nhà tồi tàn như vậy tại sao có thể sinh ra một cô gái xinh đẹp, tốt bụng và tài giỏi như vậy?

" Tết vui chứ, có đi đâu chơi không?"

Minh Thành cắn hạt dưa, cất tiếng hỏi.

" Anh còn chưa nói tại sao anh biết nhà em?"

Thanh Tú giả vờ nghiêm nét mặt, cô ngồi khoanh tay trên bàn.

Mắt Minh Thành hiện lên ý cười, Thanh Tú thông minh vậy mà có lúc cũng ngốc, cô quên anh là ai rồi sao? Trưởng phòng nhân sự, địa chỉ nhà của nhân viên trong công ty này, người nào mà anh không nắm rõ.

" Anh vô tình xuống đây thăm nhà bà con, nhớ lại em cũng ở đâu đây nên hỏi thăm người ta".

Minh Thành nói dối không chớp mắt khiến Thanh Tú cũng tưởng là thật, cô rót cho anh li nước trà.

" Sao anh không đưa Ngọc Mai đi cùng?"

Nhắc đến người này mắt Minh Thành bỗng nhiên sầm xuống, dù không vui nhưng anh cũng không muốn nói gì về cô ấy, chỉ trả lời qua loa rằng cô ấy bận không đi được.

" Tú, con mời bạn ở lại ăn cơm".

Hai người đang trò chuyện thì bà Nhân bước lên, bà quay sang Minh Thành.

" Đã đến rồi thì dùng bữa cơm với gia đình nhé cháu".

Anh đương nhiên mừng như bắt được vàng, phát hiện ra người miền quê rất hiếu khách và xởi lởi, cảm giác của anh cũng vì vậy mà thoải mái, phấn chấn hơn.

" Dạ vâng".

Hai người sau đó xuống bếp phụ nấu nướng với mẹ Thanh Tú, tuy bà không chịu và cứ đuổi hai đứa lên nhà chơi nhưng với sự cương quyết của Minh Thành, bà đành thuận theo ý anh. Bằng đôi mắt từng trải của mình bà cũng nhận ra đây là một chàng trai tốt, không ngại việc gì, từng lời nói cử chỉ của anh đối với Thanh Tú vô cùng ôn nhu và tình cảm.

Minh Thành ở lại ăn cơm trưa, sau đó Thanh Tú dắt anh đi thăm quan vườn tược, vì sinh ra và lớn lên ở thành phố nên Minh Thành cũng cảm thấy khá thú vị với chốn quê bình yên này, một người đàn ông như anh lại ao ước có ngày được như vậy mà sống cùng cô gái đang đứng bên cạnh, ắt hẳn rất ấm áp và hạnh phúc.

Hai người ngồi xuống gốc cây mận, gió đưa hương hoa nhẹ nhàng ngay đầu mũi, Thanh Tú ngược nhìn lên bầu trời trong xanh, nắng xuyên qua những tán lá hắt lên mặt cô những vầng sáng dịu nhẹ, cô nhìn những chú ong đang hút mật trên những bông hoa trên cành cây cao, khẽ mỉm cười. Minh Thành ngồi bên cạnh, anh dựa lưng vào gốc cây, nhìn ngắm khuôn mặt kia đang cười mà thấy tâm trạng nặng nề, anh chỉ mong sao phút giây này kéo dài mãi mãi.

Thanh Tú có điện thoại, lại là dãy số quen thuộc của ai kia, cô không trả lời, nhét lại vào túi.

" Ai gọi vậy, sao em không nghe". Minh Thành nheo mắt hỏi.

Thanh Tú cười miễn cưỡng.

" Người ta gọi lộn số".

Một tiếng sau, Thanh Tú tiễn Minh Thành ra về, anh lễ phép chào bà Nhân rồi mở cửa xe bước vào.

" Tạm biệt em, hẹn vài ngày nữa gặp lại".

" Vâng".

Thanh Tú đưa tay vẫy chào Minh Thành, chiếc xe lăn bánh từ từ khuất bóng khỏi con đường làng đất đỏ, để lại một lớp bụi mù mịt phía sau.

Cô quay vào nhà, bà Nhân đang ngồi khâu vá quần áo trên ghế, bà đặt sang một bên rồi cất tiếng.

"Mẹ thấy cậu trai này rất tốt với con".

Tốt, đúng vậy Minh Thành rất tốt nên nhiều lúc chính cô cảm thấy áy náy trong lòng. Cô không trả lời, ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó, rót nước uống, rồi bà Nhân vẫn tiếp tục bên tai.

"Sao con không thử mở lòng với cậu ta?" Bà nhìn cô dò xét.

"Thôi mẹ đừng nói đến những chuyện này nữa".

Thanh Tú gất nhẹ, trong lòng cô đầy rẫy muộn phiền, càng nói đến những chuyện này cô càng cảm thấy khó chịu trong người.

"Thôi được rồi, mẹ không nói nữa, giờ mẹ đi sang nhà bà Năm, lát mẹ về".

"Vâng".

Thanh Tú trả lời ỉu xiu rồi bật ti vi lên xem, mấy ngày nay kênh nào cũng chiếu chương trình về mùa xuân, sắc sỡ, náo nhiệt. Bỗng cảm thấy mùa xuân năm nay đối với mình thật tẻ nhạt, buồn chán. Cô nghĩ đến Trần Nam, giờ này anh đang làm gì, nhưng rồi lại gõ vào đầu mình một cái, tự nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo, không được tơ tưởng đến người đàn ông đó nữa, anh bây giờ đã là của người khác. Cô và anh... mãi mãi cũng chỉ như vậy, phải cố quên anh đi, chôn vùi tất cả kỉ niệm vào dĩ vãng.

Đang thần thờ suy nghĩ thì nghe như có tiếng xe ô tô chạy vào trong sân nhà mình, Thanh Tú hơi nhướng người lên để nhìn qua cửa sổ, cô bỗng chốc bàng hoàng khi nhận ra đó là chiếc xe BMW i8 của ai kia, anh.. như thế nào lại tìm đến tận đây, mới hôm qua còn đến ra mắt gia đình nhà Ái Lệ, hôm nay lại đến đây tìm cô, sai... người đàn ông này sai quá sai rồi.

Cô nhảy vội xuống khỏi ghế, chạy nhanh vào trong phòng đóng cửa lại, sợ hãi đến mức khi đưa tay lên lồng ngực, cảm nhận tim đập mạnh loạn xạ thiếu điều muốn rớt ra ngoài.

"Minh sẽ trốn ở đây, anh ấy nhất định không thể biết đây là nhà mình được".

Thanh Tú lúc này không còn chút can đảm nào để đối diện với anh, mặc dù bản năng thì ngược lại, muốn nhìn thấy anh, muốn.. bên cạnh anh, nhưng còn có ích gì nữa, quá muộn rồi.

Trần Nam bước xuống xe, anh gỡ chiếc kính râm giắt lên áo sơ mi, đôi chân rất nhanh tiến vào nhà.

"Có ai ở nhà không?"

Anh nhìn xung quanh, cất tiếng gọi, nhưng đáp lại chỉ là sự im lìm, rõ ràng anh đã hỏi thăm rất kĩ vài người và được chỉ ngôi nhà này nhưng tại sao không có ai ở nhà, trong khi cửa nẻo lại để mở tang hoang thế này.

"Có ai không?"

Nghe giọng nói trầm ấm phía ngoài mà Thanh Tú muốn nín thở, không hiểu là loại cảm giác gì đây, nửa như mong chờ, nửa như chạy trốn.

Cô đứng nép trong phòng, không dám thở mạnh khi có tiếng chân bước đến gần, nhưng âm thanh ấy không dừng lại mà có vẻ đi mỗi lúc một xa. Thanh Tú thở mạnh một cái, chắc không nghe ai trả lời nên Trần Nam đi rồi, cô lặng lẽ ngồi xuống mép giường, một cảm giác trống trải, mất mát ủa đến.

"Không sao, rồi sẽ qua nhanh thôi, mình cũng sẽ quên được thôi".

Cô tự an ủi mình.

"Thanh Tú, em ở trong đó phải không?"

Cô suýt nhảy dựng lên khi nghe giọng nói anh ngay phía ngoài, cùng với đó là tiếng đập cửa. Cô không biết rằng lúc đầu Trần Nam cũng nghĩ mình đi nhầm nhưng khi đi ra sau nhà và phát hiện bộ đồ của cô đang phơi ngoài đây, anh chắc như đinh đóng cột cô đang ở trong căn phòng này.

"Thanh Tú, mở cửa cho tôi".

Tiếng đập cửa tiếp tục vang lên dồn dập, càng nghe tiếng anh cô càng bấn loạn trong lòng, cô phải như thế nào đây? Tiếp tục dây dưa với người đã có chủ ư? Không được, ngàn vạn lần không được, cô không cho phép mình ngày càng trượt dài trên con đường không lối thoát này.

"Tại sao không mở?"

Trần Nam đứng bên ngoài rống lên, nhưng không có bất kì âm thanh nào hồi đáp, mắt anh tối lại, cuối cùng giơ chân lên đập mạnh cánh cửa.

"Rầm.."

Thanh Tú đang ngồi co ro, hoảng hồn khi cánh cửa bị đập tung, người đàn ông liền xông vào, anh đứng trước mặt cô, nhìn thẳng vào khuôn mặt đang biến sắc.

" Tại sao?"

Anh cất tiếng chất vấn, nhưng Thanh Tú không trả lời, cô cúi gầm mặt.

Trần Nam kéo cằm cô buộc khuôn mặt nhỏ nhắn phải ngước lên nhìn anh.

" Em muốn chạy khỏi tôi? Một tác cũng không được.."

Vừa lúc đó bà Nhân về, bà thắc mắc tại sao xe ô tô của Minh Thành đi rồi, giờ ở đâu lại xuất hiện một chiếc khác, còn đẹp và sang trọng hơn nữa... bước chân bà vừa đến phòng ngủ thì thấy một người đàn ông đang nắm cằm con gái mình.

" Cậu là ai?"

Câu nói kia khiến cả hai nhìn ra cửa, trong giây phút đó bà Nhân được nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Trần Nam, bà tự nhiên cũng thất thần. Người đàn ông này, sao lại đẹp đến như vậy, đường nét hoàn hảo, chiếc cằm cương nghị, đôi mắt nâu sâu thẳm cuốn hút, cả người anh ta toát ra khí chất cao sang, nho nhã. Đến lúc này thì bà đã biết đây là ai, và hiểu tại sao con gái mình lại yêu anh ta đến như vậy.

" Chào bác, cháu là Trần Nam".

Người đàn ông buông cằm Thanh Tú ra, anh cũng đoán được người phụ nữ này là ai, bởi Thanh Tú giống bà như tạc, anh bình tĩnh cất tiếng chào, âm thanh không phải kiểu xu nịnh cũng không phải là xa cách, tạo cho người đối diện cảm giác về một người đàn ông đã trưởng thành, nghiêm túc.

" Cậu là giám đốc của con gái tôi?"

" Vâng".

" Mời cậu ra phòng khách, tôi có chút chuyện muốn nói".

Giọng bà Nhân có vẻ nghiêm khắc.

Khi Trần Nam theo bà Nhân ra phòng khách rồi Thanh Tú vẫn ngồi bất động trên giường, sau đó cô buồn bã bỏ ra sau nhà, chẳng thiết gì đến việc muốn biết mẹ cô và Trần Nam nói gì.

Cô lững thững đi đến tận cuối vườn, ngồi xuống dưới gốc cây khế già, trước mặt là một cái ao nuôi cá, gió thổi làm mặt nước lăn tăn. Cô ngồi bó gối, nhặt mấy cục đá nhỏ ném ra xa, mặt nước " lôm tõm" xao động, sau đó lại trở về phẳng lặng.

Cô hận bản thân mình tại sao lại động tâm với người đàn ông đó, rồi lại hận chính anh đã đối tốt với mình, nếu không thì bây giờ đã không đau khổ như vậy. Thanh Tú không biết rằng mình đã ngồi hơn nửa tiếng như vậy, ánh nắng chiều đã chiếu lên mặt nước lung linh như dát vàng, người đàn ông bước đến từ lúc nào cô cũng không biết, đến khi anh ngồi xuống bên cạnh cô mới giật mình.

Vẫn là anh đó, thân hình cao lớn vững chãi, khuôn mặt trầm tĩnh như mặt nước kia, đáy mắt thăm thẳm như một vực sâu không đáy. Nhìn bộ dạng anh cũng không khác gì cô, buồn phiền và mệt mỏi.

Hai người ngồi nhìn về cuối trời, từng đàn chim riu rít bay về tổ ấm, tán lá trên đầu lao xao rì rào. Rất lâu sau Trần Nam mới đưa mắt nhìn cô âm trầm, cất tiếng nặng nề.

" Thanh Tú, đừng thích tôi nữa".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Thanh Tú ngồi bất động, nghe như có một lực nào đó giáng vào người rất mạnh, đừng thích anh nữa... phải rồi, cô không có tư cách gì để thích anh cả. Lời nói này coi như chấm dứt tất cả những gì đã có giữa hai người, có lẽ anh đã suy nghĩ thật thấu đáo nên mới nói như vậy, cũng là cảnh báo cô đừng mơ tưởng điên rồ.

Trần Nam ngấm nhìn khuôn mặt đang cứng đờ kia, lại tiếp tục.

" Cảm giác được em thích thật khiến tôi quá khổ sở".

Đúng rồi cô mang đến cho anh bao rắc rối, đến lúc kết thúc được rồi, khóe mắt bỗng đỏ hoe, cô quay sang anh, định nói " xin lỗi, tôi sẽ biến mất để anh không còn cảm thấy rắc rối nữa" thì bất gặp một đôi mắt ấm áp nhìn mình, khóe môi người đàn ông khẽ nhếch lên.

" Cho nên em đừng thích nữa... mà hãy yêu tôi đi".

Tâm trí Thanh Tú còn đang chần chừ bởi câu nói kia thì Trần Nam đã ôm cô, bàn tay anh siết chặt đến mức muốn cô tan vào người mình, cô còn đang mơ hồ, bỗng nghĩ đến điều gì liền đẩy anh ra.

" Anh điên rồi ư?"

Cô hoang mang nhìn anh, nhưng khuôn mặt anh vẫn tĩnh lặng, ánh mắt được bao phủ bởi mấy tầng ôn nhu.

" Đừng tôi điên, mà người trên thế gian này khiến tôi điên chỉ có em, cho nên em phải chịu trách nhiệm với cái điên đó".

Thanh Tú như không tin nổi vào tai mình, lý lẽ gì đây? Nhưng ánh mắt anh hoàn toàn là nghiêm túc, không có ý cợt nhả. Muốn cô chịu trách nhiệm, e rằng không có được cái điểm phúc đó, cô mỉm cười chua xót.

" Anh đừng cố chấp, hãy quên em đi".

Cô không biết bản thân đã mâu thuẫn đến đỉnh điểm, muốn ở bên anh, muốn được yêu thương, nhưng lại ra sức xua đuổi. Cô sợ, anh sẽ phải đối mặt với gia đình Ái Lệ như thế nào, cô sợ... ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh như lời sư thầy đã nói, cô đứng bật dậy.

Trần Nam cũng đứng lên, anh nắm lấy bàn tay cô.

" Trừ khi có loại thuốc nào giúp xóa đi hết ký ức tôi mới quên em được".

Thanh Tú rút tay lại, cô lắc đầu, chân lùi lại một bước.

" Không được đâu, còn Ái Lệ thì sao?"

Trần Nam đã nhanh chóng nắm được cánh tay cô, anh dùng lực rất mạnh giữ lại.

" Tôi sẽ không cưới cô ta, được chứ?"

Người đàn ông nhìn cô, đáy mắt đầy cương quyết, dòng nước óng ánh chiếu khắp khuôn mặt anh sáng bừng trong buổi chiều xuân. Mắt Thanh Tú mở to không chớp, anh không cưới Ái Lệ, anh dám chống lại cái hôn ước kia ư, hậu quả như thế nào, sẽ rất là khó lường, tại sao anh suy nghĩ nông cạn như vậy.

" Anh.. anh nghĩ sẽ vượt qua được rào cản kia ư?"

Khóe miệng Thanh Tú còn lấp ló, Trần Nam đã cúi xuống đặt lên đó một nụ hôn, cô cảm nhận được bao ngọt ngào, âu yếm đang truyền qua mình, cả người nhất thời run rẩy, anh... tại sao lại như vậy? Trái tim cô nhảy mừng, nhưng tâm trí thì đầy sợ hãi, cô muốn trốn tránh nụ hôn của anh, nhưng không được, anh ghì chặt cô rất mạnh, cơ hồ là sợ cô sẽ chạy mất, đôi môi càng lúc càng mãnh liệt tiến vào trong, cô đứng bất động, cả người như có làn nước ấm chảy qua, êm đềm, ấm áp...

Rất lâu sau người đàn ông mới rời môi cô, bàn tay vén nhẹ mái tóc đang bay trong gió.

" Chỉ cần có em, mọi rào cản đều chẳng là gì..."

"...Bởi vì... Thanh Tú, anh yêu em".

Giữa buổi chiều tà, lời thì thầm được cơn gió đưa đẩy thật êm tai, vòng tay ôm chặt một lần nữa. Khuôn mặt Thanh Tú rúc vào ngực anh, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Cô biết mình quá ích kỷ trong tình yêu này, nhưng phải làm sao, con tim cô nó không nghe lời, chỉ biết nhớ anh, thần thức vì anh. Cô quàng tay sau lưng anh, lần đầu tiên được bình yên dựa dẫm vào anh.

Tại gia đình nhà họ Châu..

Từ ngày hôm qua đến giờ Ái Lệ chẳng thiết ăn uống gì, cô nhốt mình trong phòng, bà Châu sai người làm mang thức ăn vào cô cũng thẳng tay ném " loảng xoảng".

" Cút, cút ra ngoài hết".

Ông Châu ngồi trong thư phòng đọc văn kiện, đến khi nghe người làm chạy xuống báo Ái Lệ đã ba bữa không động đến một hột cơm, chỉ nằm khóc trong phòng thì ông sốt ruột đứng dậy đi lên lầu.

" Ăn chút gì đi con, cứ như vậy làm sao sống được".

Bà Châu ngồi bên cạnh giường vỗ về con gái, đôi mắt Ái Lệ đã sưng lên vì khóc nhiều, cô hất tay bà Châu ra.

" Kệ con đi".

Ông Châu vừa bước vào, thấy thái độ ngang tàng của cô, tức giận đập bàn cái rầm, giọng gằn lên.

" Tự mình gây ra chuyện, bây giờ làm loạn là thế nào?"

Bà Châu nhìn thấy chồng mình mắt đã đỏ ngầu thì chạy lại nắm lấy cánh tay ông, xoa dịu.

" Thôi ông à, con nó đã như vậy, đừng mắng nó nữa".

Ông Châu kéo ghế ngồi xuống, nghĩ đến chuyện này máu ông vẫn sôi sùng sục. Đường đường là bộ trưởng kinh tế, có mỗi cô con gái, lại trước mặt anh em họ hàng bị Trần Nam thẳng thừng tuyên bố hủy hôn, nguyên nhân lại đến từ đứa con gái ngu ngốc kia khiến ông cứng cả họng.

" Ta hỏi, trước sau gì nó cũng cưới con, tại sao lên lút làm ra cái chuyện đòi bại đó?" Ông Châu cất tiếng gằn dữ.

Ái Lệ cắn chặt môi, cô không ngờ mình đã làm khéo léo, cẩn thận như vậy vẫn bị Trần Nam sai Hoàng Hải điều tra ra, lại còn thu thập đầy đủ chứng cứ để buộc tội cô trước mặt tất cả mọi người trong gia đình, khiến cô chối quanh chối quẩn cũng không được.

Cái gì mà không tin tưởng anh, lên lút theo dõi ra Đà Nẵng, thông đồng mua chuộc nhân viên nhà hàng bỏ thuốc kích dục và thuốc gây ảo giác vào rượu, cái gì mà anh không chấp nhận một người vợ như vậy... ngụy biện, tất cả cũng vì anh không yêu cô nên mới lấy cái lí do đó ra để đường đường chính chính mà hủy hôn.

" Bởi vì từ khi đứa con gái kia xuất hiện, anh ta không yêu con nữa".

Ái Lệ hét lên, từ trước đến nay Trần Nam không hề đối xử tệ với cô, chỉ từ khi con hồ li kia xuất hiện anh mới tuyệt tình như vậy.

Ông Châu nhìn cô.

" Đàn ông thành đạt như nó ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt là điều dễ hiểu, quan trọng là nó vẫn coi trọng hôn ước và sẽ lấy con làm vợ, con lại mù quáng đến mức đó, nếu là ta ta cũng không chấp nhận".

" Ba không hiểu được đâu".

Ái Lệ rống lên, chỉ có cô mới hiểu cảm giác bị sỉ nhục, bị coi thường thế nào, mang tiếng là vị hôn thê nhưng cô có được Trần Nam đối xử bằng một góc của Thanh Tú chưa? Hay trong lòng anh chỉ có cô ta, mọi quan tâm yêu mến đều dành cho cô ta?

" Đứng ta già rồi nên không hiểu, không hiểu các người trẻ tuổi bây giờ lại loạn như thế, có thể bày ra những cái trò động địa như vậy, làm cái mặt lão già này không biết đề đi đâu cho đỡ nhục".

Ái Lệ cúi gầm mặt.

Bà Châu đứng im lặng, giờ mới dám cất tiếng.

" Ông xem có thể nào cứu vãn tình hình được hay không?"

Vàng trán ông Châu cau lại.

" Không cưới nó thì cưới người khác, nó xinh đẹp như vậy, chưa kể có bao nhiêu người giàu sang quyền cao chức trọng đề mắt đến, nó gật đầu một cái thì có biết bao nhiêu người".

Ái Lệ nghe vậy thì lao từ trên giường xuống, cô quỳ xuống đất nắm cánh tay ông Châu lắc mạnh.

" Ba, con không lấy ai hết, con yêu Trần Nam, con chỉ cưới anh ấy thôi".

Thấy ông Châu vẫn im lặng như tờ, cô lại tiếp tục van xin.

" Ba, ba có cách can thiệp để ép anh ấy mà".

Ái Lệ nói trong nước mắt, khuôn mặt xinh đẹp giờ tiều tụy, nhìn thấy cô như vậy, ông Châu lắc đầu thở dài. Trần Nam mà ông yêu quý cũng không phải dạng dễ đùa cợt, sự việc ở Đà Nẵng đã xảy ra hơn một tháng thế nhưng đến tận hôm qua, khi có đông đủ mọi người mới đem ra phanh phui, làm như vậy cốt là để đưa mọi chuyện vào thế đã rồi, gia đình ông không có cách nào âm thầm lật lọng được. Ông biết trong ván cờ này, ông không thể nào xoay chuyển được tình thế.

"Con nghĩ ta là ai, tự mình gây ra thì tự gánh lấy".

Nói rồi ông Châu đứng dậy rời khỏi phòng.

"Ba, con mà ba cũng không thương nữa sao? Huhu"

Cô cố níu chân ông nhưng không có ích gì, ông lạnh lùng dứt khoát rời đi. Bà Châu dìu Ái Lệ lên giường, bà nhìn con gái mà lòng dạ xót xa, chếp miệng thờ dài.

"Con nghỉ ngơi đi, để mẹ lựa lời khuyên ba con xem ông ấy có cách nào hay không?"

Cách nào, ba cô đã nói như vậy nghĩa là ông không nhúng tay vào, xưa nay chẳng lẽ cô không hiểu tính ông, quân tử đại trượng phu, nói một là một hai là hai.

Lúc bà Châu khép cửa đi xuống lầu, Ái Lệ vẫn ngồi bất động ở đó, cô khóc không ngừng, từ khuôn mặt cho đến đôi mắt đều sưng mọng, đỏ lừ. Cô nhớ lại những ngày tháng bên cạnh Trần Nam, anh tuy luôn lạnh lùng ít nói nhưng chẳng bao giờ xua đuổi cô, hai người cứ vậy lớn lên cùng nhau, hai mươi mấy năm trời...

Những năm tháng học cấp ba, cô tuy thua anh hai lớp nhưng vẫn đi về cùng nhau, trong trường có biết bao nữ sinh ghen tị, ao ước được như cô. Rồi tốt nghiệp cấp ba, cũng vì cái suy nghĩ muốn ở cạnh anh đó mà cô từ bỏ ước mơ vào học viện âm nhạc, để thi vào trường kinh tế để sau này kề vai sát cánh với anh trong sự nghiệp của nhà họ Trần. Tại sao, tại sao tất cả những gì cô làm đều như bong bóng mưa, vỡ tan tành nhanh chóng? Cô xinh đẹp như vậy, giàu có như vậy rốt cuộc là không bằng một đứa nhà quê kia, tất cả... là tại con ả tâm thương họ Đặng kia.

Bỗng một suy nghĩ lóe lên trong đầu Ái Lệ, cô đưa tay lên lau nước mắt, nhìn quanh phòng một lượt, thấy con dao gọt trái cây để ở góc phòng, cô cầm lên, khuôn mặt ngầy ngời nhìn lưỡi dao sắc bén, sau đó một động tác đâm thẳng vào một quả táo trên bàn.

"Mày, tại mày.. tất cả là do mày, con chó chết".

Cô gằn giọng, đôi mắt đỏ ngầu long lên sòng sọc, quả táo bị đâm nát bét đến không còn hình dạng, vừa đâm Ái Lệ vừa nghiêng răng, mắt ánh lên tia nhìn độc ác.

"Đặng Thanh Tú, mày phải trả giá.. phải trả giá cho việc cướp chồng của tao".

Trần Nam dắt Thanh Tú vào nhà, cô vui vẻ đi bên cạnh anh, không nhận ra cánh môi đã bị anh hôn đến đỏ lên, bà Nhân lúc này đang nấu cơm chiều, vì anh đã giải thích tất cả trước đó nên bà rất an lòng, nhìn đôi trẻ bên nhau bà nở một nụ cười hiền hòa.

Tối đó sau khi cơm nước và xem ti vi, Thanh Tú đang đứng chải đầu trong phòng thì thấy Trần Nam xách vào một chiếc va li, cô ngạc nhiên hỏi.

"Gi thế?"

"Quần áo của anh".

"Quần áo của anh?"

Thanh Tú mở tròn mắt hỏi lại, lẽ nào anh định ở đây dài ngày hay sao mà mang nhiều đồ như vậy.

"Ừ, em không thích anh ở đây sao?"

Nghe giọng nói đầy tình ý của anh, Thanh Tú phút chốc bối rối.

"Không... nhưng mà không có chỗ ngủ cho anh đâu".

Người đàn ông nghiêng đầu, miệng cười ranh mãnh, nheo mắt nhìn cô.

"Thì anh ngủ với em, chẳng phải chúng ta từng ngủ cùng nhau nhiều lần rồi sao?"

Nhìn khuôn mặt nham nhở của Trần Nam hai má Thanh Tú đỏ bừng, cái này mà để mẹ cô nghe được có nước bà cắn nhẫn cho cả tháng, "nam nữ thụ bất thân" là bài ca muôn thủa bà rót vào tai cô.

Cô nghiêm túc nhìn anh.

"Trần Nam, để em xem da mặt anh làm bằng gì?"

Thanh Tú nhón chân lên để đối diện với anh, nhưng mà đầu gối cô quá thấp, có gắng hết cỡ cũng chỉ đứng tới cái cổ kia, Trần Nam phì cười, anh một tay ôm cái eo mảnh khảnh, tay còn lại véo lên chóp mũi cô.

"Làm bằng gì không quan trọng, miễn nó đủ đầy để tán đổ em".

Mặt Thanh Tú càng đỏ hơn, cô bó tay với cái lí lẽ của anh, biết mình không thể nói lại người đàn ông này, cho nên cô hạ người xuống, mắt nhìn vào lồng ngực đang phập phồng của anh.

"Thôi không thèm nói chuyện với anh nữa, nhường phòng này cho anh, em sang ngủ với mẹ".

Nói rồi cô đi thật nhanh, cảm giác vui vẻ hạnh phúc đến bất ngờ khiến cô vẫn chưa thích ứng được, nhưng chưa ra khỏi cửa đã bị bàn tay ai kia kéo lại, cô rơi vào ngực anh, cảm giác được hơi ấm và nhịp đập dồn dập trong trái tim kia.

"Ngủ ngon, em yêu".

Trần Nam cất tiếng trầm ấm, anh hôn nhẹ lên tóc cô, luyến tiếc xiết nhẹ vòng tay một lúc mới buông ra.

"Ngủ ngon..."

Cô mỉm cười đáp lại rồi chạy về phòng bà Nhân, nằm lên giường vui mặt vào gối, đêm đó là một đêm mất ngủ vì... hạnh phúc, cô thỉnh thoảng quay người vào vách tường cười một mình.

Trần Nam ở lại ba ngày, được trải nghiệm cuộc sống miền quê thực thụ, mà anh cũng là người dễ thích nghi, mau chóng biết lội ao bắt cá, biết đi cầu khi đến chợ làng với Thanh Tú, không hề câu nệ bất cứ việc gì. Bà Nhân đương nhiên rất vui, một cái tết trôi qua thật ấm cúng đối với cả ba người.

"Mẹ, mẹ ở lại giữ gìn sức khỏe".

Một buổi sáng đầu tuần, cũng là kết thúc kì nghỉ tết, mẹ con bịn rịn chia tay nhau, dù Thanh Tú cố cười nhưng trong đáy mắt không giấu được nỗi buồn, cô đã cố gắng thuyết phục mẹ lên sống cùng với mình nhưng bà không chịu.

Trần Nam đã mang hết hành lí ra xe, anh quay lại trấn an.

"Con sẽ thường xuyên đưa Thanh Tú về thăm bác".

Bà Nhân mỉm cười gật đầu, có người đàn ông này bà cũng phần nào yên tâm hơn khi cô sống một mình nơi đất khách quê người.

"Thôi hai đứa đi đi". Bà đưa tay xua xua.

Thanh Tú được bàn tay của Trần Nam nắm chặt, cô quay lại nhìn bà Nhân lần nữa rồi theo anh đi ra xe. Anh âu yếm nhìn cô, trên đỉnh đầu hai người, nắng ấm soi rọi khắp nơi làm sáng bừng cả cánh đồng trước mặt, nhưng không ai biết được, mây đen bão tố đang chuẩn bị ập ụp kéo đến.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Trần Nam sau khi đưa Thanh Tú về khu chung cư thì lái xe về biệt thự của mình, bà Dung đã ngồi đợi sẵn anh từ sáng sớm, không nói ra cũng biết bà đang tức giận đến nhường nào. Vừa vào phòng khách đã thấy nét mặt bà hầm hầm nhìn mình, như thể chỉ muốn bám vằm anh ra ngay tức khắc.

"Mẹ". Trần Nam cất tiếng chào.

"Anh còn coi tôi là mẹ nữa ư?"

Trần Nam bước lại bàn ngồi đối diện với bà, khuôn mặt anh vẫn trầm tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra.

"Mẹ muốn nói với con điều gì?"

Trần Nam đầu kém thông minh đến nỗi không biết bà đến là vì chuyện anh hủy hôn với Ái Lệ, nhưng vấn đề đó anh đã giải quyết rõ ràng với nhà họ Châu rồi.

Nhìn thấy khuôn mặt anh lạnh lẽo ngồi đó thì mắt bà Dung tối sầm lại

bà muốn mắng, muốn chửi, thậm chí muốn cào cấu đứa con trai này ra cho hả giận, nhưng... bây giờ sự việc đã không thể cứu vãn được, bà đưa ánh mắt đầy bất mãn về phía anh.

"Trần Nam, trước khi bỏ con mắt, con đã hứa với ông ấy điều gì, đến một lời hứa cho người đã khuất con cũng không thực hiện được ư?"

Khuôn mặt bà Dung hiện rõ vẻ thất vọng, vợ chồng bà đã mang ơn bên gia đình bên đó như thế nào, bao nhiêu tiền bạc cũng không thể đền đáp được, chỉ hi vọng một điều duy nhất là cái hôn sự kia.. ai ngờ con trai bà lại lật ngược một cú như vậy.

Trần Nam im lặng, từ đáy lòng anh cũng rất khổ tâm với việc đó, nhưng biết như thế nào, anh thật sự yêu Thanh Tú và chỉ muốn bên cạnh cô ấy, nếu không giải quyết dứt khoát với Ái Lệ, có phải anh là thằng đàn ông tồi cùng lúc làm cả hai người con gái đau khổ. Anh không yêu Ái Lệ nhưng cũng không muốn làm cô ấy mất mặt, đã từng đưa ra đề nghị để cô ấy là người hủy hôn, muốn đổ tội lỗi gì lên người anh cũng được, anh sẽ là người chịu tai tiếng. Thế nhưng Ái Lệ quá cố chấp, anh không còn cách nào khác, đành phải phui phủ những việc xấu cô ấy đã làm.

" Sống với một người mà con không có tình yêu, mẹ nghĩ suốt quãng đời còn lại sẽ như thế nào?"

" Tại sao con không thể yêu nó, giỏi giang, xinh đẹp, con còn muốn gì? Không những vậy, trở thành con rể của nhà ấy, chỗ đứng của con trên thương trường vô cùng vững mạnh".

Giỏi giang, xinh đẹp, chỗ đứng vững mạnh... đối với bà chẳng lẽ bấy nhiêu là đủ để làm nên một cuộc hôn nhân hạnh phúc?

" Con đã quyết định, mẹ đừng nói nữa".

Bà Dung căng mắt lên nhìn Trần Nam, đứa con duy nhất và cũng là đứa từ nhỏ đến lớn vâng lời bà vô hạn..

" Mẹ nuôi con bao nhiêu năm, cuối cùng chỉ biết nghĩ đến bản thân mình".

Lời trách móc của bà Dung khiến người đàn ông cứng đờ, không ai biết được trong lòng anh có mấy phần chua xót dâng lên, anh chỉ biết nghĩ đến bản thân mình ư? Từ nhỏ, anh đã chịu sự rèn luyện hà khắc của bà, vẫn biết điều đó là tốt nhưng đối với một đứa trẻ như anh, cũng muốn nhận được sự yêu thương chăm sóc từ người mẹ, nhưng bà có dành cho anh không? Hay bà chỉ biết đòi hỏi anh phải như thế này, như thế nọ, có bao giờ bà lắng tai nghe những suy nghĩ, những cảm nhận của anh.

Hai mươi tám năm anh luôn làm theo ý bà, bởi như bà từng nói anh sau này sẽ gánh vác trách nhiệm rất lớn với gia đình, thậm chí từ bỏ ước mơ của bản thân để tiếp quản cái công ty Trần Minh khi nó chỉ là một công ty nhỏ chưa có tiếng tăm gì, để rồi ra sức nỗ lực vực nó lên như ngày hôm nay, tất cả những gì anh làm, đều là vì bản thân mình ư?

Trần Nam cười chua chát.

" Vâng, con chỉ biết đến bản thân mình, xin lỗi đã làm mẹ thất vọng".

Nói rồi anh đứng dậy bước đi, bà Dung vẫn chưa thỏa ý, bật dậy chặn đường trước mặt anh.

" Con... con rốt cuộc là bị cái con nhà quê kia làm cho lú lẫn rồi".

Trần Nam gắt gỏng.

" Sau này mẹ đừng dùng những từ như vậy để nói về cô ấy".

Mặt bà Dung tối đen, bà cũng không hiểu sao con trai mình lại sống chết để yêu, để bênh vực đứa con gái kia.

" Mẹ nói cho con biết, cho dù hủy hôn với Ái Lệ, con cũng phải lấy một người môn đăng hộ đối, mẹ tuyệt nhiên không bao giờ chấp nhận đứa con gái đó làm dâu nhà họ Trần này".

Dứt câu, bà Dung lập tức rời khỏi ngôi biệt thự, trong lòng bà chất chồng bức tức, còn Trần Nam, anh cũng không để chịu gì với câu nói vừa rồi, lặng lẽ ngồi xuống ghế, đáy mắt âm u nhìn theo bóng bà khuất sau cánh cửa.

Thanh Tú đang nấu đồ ăn sáng, bóng lưng nhỏ nhắn của cô nghiêng bên này lấy lọ muối, với tay bên kia bốc mấy củ hành trông vô cùng bận rộn. Có tiếng lách cách ngoài cửa, cô vẫn tiếp tục công việc của mình, chẳng mấy chốc sau lưng đã truyền đến hơi ấm quen thuộc, người đàn ông ôm cô từ phía sau, chiếc cầm cương nghị của anh tựa lên vai cô, câu nói trầm ấm phảng phất ngay bên tai.

" Không giật mình sao?"

Thanh Tú mỉm cười, chỉ có anh là có chìa khóa vào nhà, hơn nữa mùi hương trên người anh, cô không thể nào không nhận ra, cô tắt bếp quay lại nhìn anh.

" Em bị anh làm cho giật mình riết thành quen rồi".

Trần Nam ôm chặt cô hơn, chiếc cầm cọ nhẹ lên mái đầu thoang thoảng hương thơm trong lành.

" Thật không, hồi nào?"

Thanh Tú rúc vào ngực anh, chẳng phải làm việc với anh mấy tháng trời đều bị anh làm cho thót tim thiếu điều muốn rớt ra ngoài mấy lần sao. Nhưng cô không trả lời, buông anh ra rồi nâng tầm mắt lên.

"Đồ ăn sáng có rồi, ăn cùng em rồi đến công ty".

Trần Nam mặc dù mệt mỏi vì thức trắng đêm qua nhưng khi nhìn thấy nụ cười của cô, lại nghe những lời nói ân cần khiến anh dễ chịu trong người, khẽ gật đầu.

"Được".

Anh cơ bản đến đây sớm là vì muốn đưa Thanh Tú đi ăn sáng rồi đi làm, nhưng không ngờ cô đã chu đáo nấu món phở bò anh thích, anh phần khởi muốn giúp cô dọn thức ăn ra bàn nhưng cô kéo tay anh đến chiếc bàn anh gần đó.

"Anh mặc đồ chỉnh tề rồi, đừng đụng vào kéo bần".

Trần Nam ngồi xuống, nhìn cô loay hoay gần đó, đáy mắt anh hiện ý cười.

"Em chiều anh như vậy, không sợ làm hư anh sao?"

Thanh Tú cuối cùng cũng làm xong, cô mang ra bàn hai tô phở nghi ngút khói, khẽ lườm anh một cái.

"Anh chẳng phải hư lắm rồi sao?"

Trần Nam đưa đôi đũa cho cô, anh nhìn chăm chăm người đối diện, nét mặt ranh ma hiện lên.

"Ừ, chính em nói đó, anh sẽ cho em biết một người "hư" chân chính là như thế nào.."

Câu nói đầy mờ ám của Trần Nam khiến hai má Thanh Tú đỏ lên như cà chua chín, cái khoản này cô chưa bao giờ đầu khẩu nổi với anh, cô nhìn vào tô phở để tránh ánh mắt đầy nhiệt kia, đánh trống lảng.

"Thôi, ăn đi, sắp trễ giờ rồi...."

Trần Nam nhìn điệu bộ bối rối của cô thì mỉm cười, thức ăn vào miệng dường như cũng thơm ngon hơn.

Tại công ty...

Thanh Tú chăm chú vào màn hình máy tính, hơn một tháng không đi làm, dường như Trần Nam cũng thu xếp ổn thỏa mọi việc, không thấy có nhiều tài liệu tồn đọng. Mắt cô mơ màng nhớ lại, trong thời gian đó nhất định anh rất bận, cũng như rất mệt mỏi, thế nhưng chiều nào cũng về chung cư nấu ăn, chăm sóc lúc cánh tay cô còn đau. Cô bất giác nở một nụ cười nhẹ, trong lòng thật âm ỉ khi nghĩ đến ai kia.

Còn đang chìm đắm trong suy nghĩ thì Ngọc Mai chạy xộc vào, đáy mắt đỏ hoe.

"Tú..."

Giọng điệu Ngọc Mai khẩn trương khác lạ, khuôn mặt cũng vô cùng nặng nề.

Thanh Tú đứng lên, vội vã hỏi.

"Chuyện gì vậy Mai?"

"Mình..."

"Cốc... cốc".

Tiếng gõ cửa cắt ngang lời của Ngọc Mai, Thanh Tú hướng tầm mắt ra ngoài nơi phát ra âm thanh kia.

"Mời vào.."

Cô nhìn Ngọc Mai.

"Đội mình một lát.."

Ngọc Mai ủ rũ đứng nép sang một bên. Trưởng phòng thiết kế đẩy cửa bước vào, anh mang đến một tập tài liệu đưa cho Thanh Tú.

"Trợ lý Tú, bản thiết kế sản phẩm i4 đã hoàn thành".

Đây là sản phẩm chip định vị chiến lược của Trần Minh trong năm nay, thiết kế mới mẻ, tính năng ưu việt, hứa hẹn sẽ mang đến một lợi nhuận khổng lồ, Thanh Tú là người hiểu rõ hơn ai hết Trần Nam đã đặt nhiều tâm huyết vào sản phẩm này thế nào.

"Sao anh không trình cho giám đốc?"

"Giám đốc nói tôi đưa cho cô".

Hóa ra là vậy, cảm giác được tin tưởng khiến khóe môi Thanh Tú giãn ra một nụ cười nhẹ.

"Được rồi, cảm ơn anh".

Cô nhận lấy túi tài liệu, để lên bàn, tầm mắt Ngọc Mai cũng rơi lên đó. Khi vị trưởng phòng vừa khép cửa lại, Ngọc Mai đã chạy lại vỗ lấy cánh tay của Thanh Tú.

"Tú... cậu nhất định phải giúp mình".

"Chuyện gì, cậu ngồi xuống ghế từ từ nói mình nghe".

"Mình... lúc trước tết mình đã xảy ra sơ xuất trong vấn đề thống kê, vừa rồi có đợt thanh tra vừa bị phanh phui ra..."

"Sơ xuất thế nào?" Thanh Tú lo lắng hỏi.

"Mình đã làm thâm hụt năm trăm triệu... Tú, nhưng mình thực sự không cố ý... thật đó, cậu phải giúp mình".

Ngọc Mai vừa nói vừa thút thít, nước mắt chảy đầy hai má.

Thanh Tú ngây người giây lát, năm trăm triệu ư?

Ngọc Mai nhìn Thanh Tú đầy dò xét.

"Bây giờ mình bị chuyển xuống xưởng làm rồi, Tú... cậu có thể nói với giám đốc một tiếng giúp mình không?"

Thanh Tú biết làm ở xưởng công việc sẽ nặng nhọc vất vả thế nào, tiền lương đương nhiên cũng ít, cô thờ dãi, như vậy làm sao Ngọc Mai gồng gánh được trong khi ông Hoàng thì bệnh, em gái cô ấy thì đang đi học. Nghĩ một lúc, Thanh Tú vỗ vào mu bàn tay Ngọc Mai trấn an.

"Được rồi, để mình thử".

Giờ cơm trưa...

Cơm đã đưa lên trước mặt nhưng cả hai không ai muốn động đũa, tâm trạng Thanh Tú vô cùng nặng nề, trước ánh mắt chờ đợi của Ngọc Mai, cô đắn đo mãi mới mở miệng.

"Mai... cậu cố gắng làm ở xưởng một thời gian đi".

Gương mặt Ngọc Mai hiện rõ sự thất vọng, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, mắt ngân ngấn nước, là Thanh Tú không muốn giúp cô ư? Bây giờ cô phải làm như thế nào? Tiền nhà, tiền sinh hoạt, tiền thuốc cho ba cô?

Trong lòng Thanh Tú cũng không hề dễ chịu gì, nhưng cô đã năn nỉ Trần Nam hết sức rồi, anh chỉ phán cho cô một câu "em đừng đặt quá nhiều tình cảm trong công việc", cô biết tính anh nghiêm khắc trong công việc khó lòng mà lay chuyển được, hơn nữa anh còn nói đáng lẽ phải bắt Ngọc Mai đền bù số tiền hao hụt, nhưng vì nghĩ đến hoàn cảnh của cô ấy nên mới điều xuống xưởng, nếu là người khác thì bị đuổi việc lâu rồi...

"Cậu đừng buồn nữa, giám đốc nói một thời gian nữa nếu cậu làm tốt anh ấy sẽ suy nghĩ lại, có thể cho cậu về vị trí cũ".

Ngọc Mai không nhìn Thanh Tú, đôi mắt âm u phóng ra ngoài đường tấp nập trước mặt.

"Thời gian nữa, bao giờ mới đến lúc đó?"

Lúc đó chắc cả nhà cô chết đói mất rồi...

Tan ca chiều, Thanh Tú vừa ra khỏi công ty đã thấy xe của Trần Nam đợi sẵn, anh bước xuống nở một nụ cười rồi mở cửa cho cô dưới bao con mắt tò mò của nhân viên.

"Này chẳng phải giám đốc sắp kết hôn với trưởng phòng Lê sao?"

"Nghe nói đám cưới bị hủy rồi".

"Thật không vậy, có khi nào là vì cô trợ lý Tú kia không?"

" Có thể lắm chứ, vì mình thấy giám đốc đối xử với cô ấy rất đặc biệt".

" Cô ta cũng ghê gớm thật, mới vào làm có mấy tháng đã cướp được một người xuất chúng như vậy, cô Ái Lệ đó, nghĩ cũng thật thảm".

Tiếng xì xào to nhỏ khắp nơi, Thanh Tú không phải không nghe thấy, cô làm như mình bị điếc, bước lên xe, tâm trạng như mang phải một tảng đá lớn.

" Trần Nam, bữa sau đừng đợi em nữa, từ đây về chung cư có vài bước em đi bộ được mà".

Người đàn ông cho xe chạy đi, mắt vẫn nhìn về phía trước.

" Em để tâm tới những lời bàn tán kia?"

Không ngờ anh cũng nghe được, đúng là như thế, công sở là nơi ồn ào lắm thị phi, giám đốc là người bị họ chú ý nhất, đương nhiên những người liên quan đến cũng chịu chung số phận. Theo như những lời vừa rồi thì Thanh Tú trở thành một tên tội đồ đi " cướp" chồng người khác trong mắt những nhân viên ở đây, cô cúi gầm mặt, tay nắm chặt vạt áo.

Trần Nam nhìn cô, anh đưa tay sang nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn kia, cất tiếng trầm ấm.

" Em đừng suy nghĩ nhiều".

Thôi thì như lời anh nói, bỏ đi mà sống vậy, Thanh Tú nghĩ thầm.

" Ủa, sao anh không rẽ xe?"

Thanh Tú nhận ra Trần Nam không đưa mình về nhà.

" Đi với anh, hôm nay bạn anh khai trương cửa hàng trang sức, có rất nhiều bạn bè... muốn giới thiệu em một chút".

" Sao anh không nói sớm, em mặc đồ công sở như vậy có thích hợp không?"

Trần Nam nhếch môi cười nhẹ.

" Em mặc gì chẳng đẹp, thậm chí không.."

Thanh Tú phát hoảng với anh, chẳng phải câu tiếp theo sẽ là " không mặc gì cũng đẹp"ư? Cô điên tiết nhéo cánh tay anh một cái rõ đau, nhưng ai kia da thịt như sắt, không nghe kêu đau mà còn cười cười cợt nhả nhìn thấy ghét.

Nhưng một niềm vui đầu đó len nhẹ vào lòng Thanh Tú, cô mỉm cười, có vẻ như anh đang từ từ công khai mối quan hệ giữa hai người...

Xe vừa tấp vào trước cửa hàng, Thanh Tú nhớ ra điều gì đó, cô vừa tháo dây an toàn vừa nói với Trần Nam.

" Em qua bên kia đường mua cái card điện thoại chút".

" Để anh đi cùng em".

" Không cần, em đi một lát rồi quay lại ngay".

Thanh Tú đưa tay chỉ chỉ qua cửa hàng đi động phía bên kia đường, cô ước tính đi qua đi lại có vài bước chân.

Nói rồi cô băng qua đường, Trần Nam xuống xe, anh khoan thai đứng dựa người vào chiếc xe, mắt dõi theo bóng dáng mảnh mai kia.

Sau khi trả tiền, Thanh Tú định mở điện thoại ra nạp thì lại phát hiện điện thoại không có trong giỏ, tự rửa thầm mình hậu đậu, có lẽ đã để quên ở phòng làm việc, cô nhét chiếc card mỏng manh vào trong túi rồi chuẩn bị quay lại cửa hàng trang sức.

Đèn dành cho người đi bộ chuyển sang màu xanh, cô không muốn Trần Nam phải chờ lâu nên tranh thủ đi thật nhanh. Khi chỉ còn vài bước nữa là đặt chân lên vỉa hè thì bất ngờ có một chiếc xe ô tô vượt đèn đỏ lao thẳng về phía này, khi Thanh Tú nhận ra cũng là lúc chiếc xe đã rất gần, phút giây đó đầu óc cô trống rỗng, chỉ nghe thấy một tiếng hét lớn.

" Thanh Tú, cẩn thận".

Cùng với đó là một bàn tay đẩy mạnh cô ra xa...

Thanh Tú té sổng xoài trên mặt đất, bên tai cô có tiếng va chạm.

" Rầm..."

Tiếng người la thất thanh...

" Có người bị tai nạn...

Một giây sau...

" Rầm..."

Chiếc xe ô tô bỏ chạy không ngờ vì vượt đèn đỏ nên bị một chiếc khác đâm phải.

Đôi chân Thanh Tú đau buốt, cô nghe tiếng người, tiếng xe ong ong bên đầu, hoàn hồn mới biết bản thân thoát chết trong gang tấc, nhưng...

" Máu chảy nhiều quá, người này chắc không xong rồi".

Tiếng nói lao xao của người xung quanh khiến cô bưng tỉnh, cách đó không xa... đập vào mắt... là một người đàn ông...máu.. máu.. rất nhiều.

" Trần Nam."

Cô hét lên, không tin vào mắt mình, đôi chân muốn đứng lên chạy về phía anh nhưng nó run lên dữ dội, không tài nào bước nổi, cô bò lại gần anh, quỳ lên đưa tay ôm lấy anh, đầu anh máu vẫn chảy không ngừng.

" Trần Nam."

Người đàn ông nằm trên vũng máu, mắt hé lên tia nhìn yếu ớt khi thấy cô, khóe môi cong nhẹ, cất giọng đầy mệt nhọc, đứt quãng.

" Em.. có.. sao.. không?"

Thanh Tú hoảng loạn cùng cực, anh đã lao ra cứu cô đến nỗi không màng đến bản thân mình, đến giờ phút này còn lo cho cô, nước mắt chảy không ngừng, cô gào lên, ôm anh thật chặt.

" Trần Nam...em đây, em không sao..".

Khắp khuôn mặt Trần Nam đầy máu nhưng cũng không che đi cái nhìn triu mến, khi thấy cô bình yên vô sự, anh gắng gượng nở một nụ cười rồi từ từ nhắm mắt lại, cánh tay buông thõng vô lực.

" Trần Nam... anh đừng nhắm mắt.. tỉnh lại đi Trần Nam.. em xin anh.."

" Trần Nam..."

Giữa phố xá tấp nập và tiếng còi xe inh ỏi, Thanh Tú quỳ đó, không ngừng gào thét gọi anh, nhưng hoàn toàn vô ích...

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Minh Thành lái xe rời khỏi công ty, mới đi một đoạn đã thấy phía trước nhốn nháo, anh hơi nhướn người nhìn cho kỹ, trong đám đông kia nhận ra một bóng lưng nhỏ nhắn vô cùng quen thuộc, anh vội vã phanh thắng, mở dây an toàn.

" Chuyện gì vậy anh Thành?"

Ngọc Mai cũng đi cùng anh, cô cất tiếng hỏi nhưng Minh Thành không đáp lại, anh đã bước xuống xe thẳng tiến về phía trước, cô cũng nhận ra Thanh Tú đang quỳ giữa đường ôm ai đó, cô lật đật mở cửa xe chạy theo anh.

Trước mặt hai người là cảnh tượng rất hỗn loạn, giao thông vì vậy mà cũng kẹt cứng, Minh Thành chạy nhanh đến chỗ Thanh Tú, vừa lúc bắt gặp người đàn ông trong vòng tay cô chính là Trần Nam, khắp đầu anh chỉ toàn một màu đỏ của máu.

" Tú, Tú... chuyện gì vậy?"

Thanh Tú nghe giọng của Minh Thành thì ngẩng đầu lên, lúc đó anh nhìn thấy một đôi mắt ngập đầy nước cùng hoang mang, sợ hãi tội độ.

" Tai... nạn... là..tai..". Thanh Tú lắp bắp nói không nên lời, nước mắt vẫn chảy như mưa.

" Bình tĩnh.. em bình tĩnh, để anh gọi xe cứu thương".

" Ôi chuyện gì thế này".

Ngọc Mai hét lên khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, nhìn thấy máu tay chân cô cũng bủn rủn đứng không nổi.

Minh Thành gọi xe cứu thương mà mắt thì liên tục đảo xuống nhìn Thanh Tú, anh lấy bàn tay còn lại vỗ vỗ lên vai cô an ủi.

" Bình tĩnh, đừng hoảng sợ... xe cứu thương đến ngay".

Thanh Tú cố hít một hơi thật sâu, nếu không cố gắng gượng có lẽ cô đã lăn đùng ra ngất xỉu này giờ rồi, bởi vì cô sợ nhất là... máu, nhưng hiện giờ điều cô sợ nhất là tính mạng của anh, dẫu lòng phải kiên cường, phải mạnh mẽ hơn.

Cô không khóc nữa, bỗng nghĩ đến Phương Hùng, cô phải nhờ sự giúp đỡ của anh, lần trước khi cô gặp tai nạn cũng chính nhờ anh thu xếp ổn thỏa nên cánh tay này mới được chữa trị tốt như vậy. Nghĩ là làm, Thanh Tú đưa tay tìm điện thoại, lại sức nhớ đã để nó ở công ty.

" *Làm sao, bây giờ phải làm sao?*"

Cô rồi hết cả lên, giờ phút nguy kịch cái cần đến thì lại không có, bỗng cô nghĩ ra điều gì, liền moi túi của Trần Nam ra với hi vọng sẽ tìm được số của Phương Hùng bằng điện thoại của anh, nhưng cô lại không mở màn hình được vì không biết mật khẩu.

Lúc này xe cấp cứu đã đến, các y tá bác sĩ đưa Trần Nam lên xe, người đã gây ra tai nạn cho anh cũng thảm hại không kém, cả hai cùng được đưa lên.

Lúc đó nhìn thấy Ngọc Mai đứng bên cạnh, Thanh Tú nghĩ ra cách khác.

" Mai... cậu quay lại công ty lấy giúp mình điện thoại, trong phòng...ở trên bàn".

Thanh Tú nhét vào tay Ngọc Mai chùm chìa khóa rồi chạy lên xe cứu thương, tiếng còi hú giữa đường phố nghe thật thê lương, âm ảm.

" Minh Thành, anh chờ em về công ty.."

Ngọc Mai cất tiếng khi thấy Minh Thành đang bước vào xe.

" Đón taxi đi, anh phải đến bệnh viện xem sao, khi nào em lấy được điện thoại rồi thì vào viện sau".

" Nhưng..."

Ngọc Mai chưa nói hết câu Minh Thành đã cho xe lao đi, bám ngay sau đuôi chiếc xe cứu thương kia, mắt Ngọc Mai tối đi vài phần, người bị thương chính là tình địch của anh, tại sao lại sốt sắng, khẩn trương như vậy? Phải chăng là vì lo lắng cho Thanh Tú, sợ cô ấy sẽ sốc, sẽ... rất bức bối trong người nhưng rồi Ngọc Mai cũng đón taxi quay lại công ty, ngồi trong xe cô nghĩ ngợi gì đó, tay vẫn về chùm chìa khóa.

Bệnh viện quốc tế A... phòng cấp cứu vip.

Thông tin không biết ở đâu mà rất nhanh, khi Trần Nam vừa được đẩy vào phòng cấp cứu thì đồng loạt Ái Lệ, Phương Hùng, Hoàng Hải cùng một bác sĩ nữa xuất hiện, sắc mặt ai nấy cũng vô cùng khó coi, nhất là Ái Lệ, mặt cô ta tím tái, cánh môi run rẩy nói không nên lời, thậm chí Hoàng Hải còn phải diu cô.

Thanh Tú lúc này đang đứng ngoài hành lang cùng Minh Thành, khuôn mặt cô trắng bệch, đờ đẫn nhìn mọi người trước mặt.

" Trông cậy vào anh".

Cô nghe Phương Hùng nói gì đó với vị bác sĩ kia, sau đó ông ta đẩy cửa phòng cấp cứu bước vào, Phương Hùng cũng vào ngay sau đó, xem ra không cần cô gọi điện, anh đã biết mà có mặt kịp thời rồi.

" Trần Nam ơi Trần Nam..."

" Tại sao lại như vậy... anh mà có mệnh hệ nào..."

Ái Lệ đứng gần đó khóc rống lên, cô bò cả ra sàn nhà mà kêu la thảm thiết, mắt mũi sưng húp cả lên.

" Thanh Tú, rốt cuộc là chuyện như thế nào".

Hoàng Hải bây giờ mới tiến lại chỗ Thanh Tú, thú thực anh không nghĩ cô kìm nén giỏi như vậy, ngoài đôi mắt nặng trĩu cứ chăm chăm nhìn vào cửa phòng cấp cứu kia ra thì cô không có biểu hiện gì kích động như Ái Lệ.

" Là chiếc xe vượt đèn đỏ lao vào tôi, anh ấy..."

Giọng Thanh Tú nghẹn lại, nơi hốc mắt bắt đầu đỏ lên khi nghĩ đến giây phút đó, giây phút mà...có lẽ sẽ khiến cô ám ảnh cả đời.

" Anh ấy lao ra đẩy tôi vào lề đường, còn mình thì..."

Ái Lệ đang khóc ầm ĩ gần đó bị câu nói vừa rồi của Thanh Tú làm cho im bật, mắt cô ta trở to lên vì ngạc nhiên, rốt cuộc là Trần Nam coi thường mạng sống của mình chỉ vì con ả đê tiện kia ư? Lừa gạt phừng phực bốc lên, Ái Lệ phóng nhanh lại chỗ Thanh Tú.

"Người đáng chết là mày... tại sao mày không chết đi... hả?"

"Bốp".

Cô ta tát mạnh vào mặt Thanh Tú.

Minh Thành vội vàng chụp lấy cánh tay của Ái Lệ lôi ra, nhưng cô ta không bỏ cuộc, vừa nhao nhao người, vừa chửi rủa Thanh Tú thậm tệ.

"Con tiện nhân... sao xe không cáng chết mày đi..."

"Thứ người như mày có đáng sống không..?"

"Cô có thôi đi không?"

Minh Thành mất gần lên tia nhìn cảnh cáo, anh đẩy Ái Lệ vào góc tường gần đó vì cô ta cứ chực lao ra Thanh Tú.

Ái Lệ bị giữ chặt đến mức không thở được, vậy mà cô ta vẫn vùng vẫy, Minh Thành mím chặt môi, anh kiên tiết đưa tay lên bóp cổ cô ta. Cánh tay mỗi lúc một tăng thêm lực siết, Hoàng Hải nhìn thấy cô ta trợn ngược mắt thì chạy lại can ngăn.

"Dừng tay lại, giám đốc giờ đang nguy kịch, chúng ta cứ ầm ĩ thì giải quyết được việc gì".

Minh Thành nén cơn giận, buông bàn tay ra, Ái Lệ ngã bịch ra đất, ho lên sục sục, lần này cô ta có vẻ sợ, không dám la lối nữa.

"Tôi cảnh cáo cô, còn động đến cô ấy thì đừng trách".

Ha, một đứa con gái quê mùa vì cái thá gì lại được mấy tên đàn ông bênh vực như vậy, mù... mù hết cả mắt rồi, nghĩ vậy như nhìn thấy vẻ mặt hầm hầm của Minh Thành, Ái Lệ không dám nháo nữa.

Thanh Tú bàng hoàng đứng đó, nước mắt tuôn lã chã, Ái Lệ nói đúng, người phải chết là cô chứ không phải là Trần Nam, tại sao anh lại cứu cô, tại sao lại đưa thân mình ra mà hứng chịu... tại cô, tất cả tội lỗi là do cô.

"Chắc chắn camera có ghi lại, để tôi điều tra vụ này, đây có thể là cố ý..."

Lời nói của Hoàng Hải lạnh như đá khiến cho cả ba người ở đây sững sờ, người thay đổi nét mặt nhiều nhất chính là Ái Lệ.

Người tài xế gây tai nạn tuổi tầm bốn mươi, sau khi tông Trần Nam xong thì bỏ chạy, lúc đó đang là đèn đỏ, một chiếc xe tải băng qua đường đâm sầm vào anh ta, hiện giờ đang được cấp cứu dưới phòng thương, người nhà không thấy đâu, lúc đưa vào đây cùng với Trần Nam, chính Thanh Tú còn phải đi đóng tiền tạm ứng cho anh ta.

"Tài xế đó hiện giờ cũng rất nguy kịch.."

Chân mày Ái Lệ đang nhíu lại, nghe nói như vậy thì thờ phào nhẹ nhõm.

"Dù thế nào cũng phải làm cho ra lẽ..." Hoàng Hải buông một câu trầm thấp rồi bước đi.

Vừa lúc đó Phương Hùng đẩy cửa phòng cấp cứu bước ra, cả ba người đều lao đến chỗ anh.

"Trần Nam, anh ấy thế nào rồi?"

Thanh Tú là người cất tiếng đầu tiên, cô vô thức nắm lấy vạt áo blu của Phương Hùng.

"Nội tạng không vấn đề gì nhưng đầu chấn thương khá nghiêm trọng, sẽ tiến hành phẫu thuật, nhưng...". Phương Hùng ngập ngừng.

"Nhưng làm sao?" Cả ba người đồng thanh hỏi.

"Mất máu nhiều nhưng ngân hàng máu của bệnh viện giờ hết loại máu phù hợp".

"Mẹ kiếp, bệnh viện quốc tế mà làm ăn như cút ". Ái Lệ cất tiếng sỗ sàng.

Con người cô xưa nay đồng đánh không ai là không biết, nhưng nói chuyện kiêu chợ búa thế này là lần đầu tiên mọi người được mục sở thị, nhưng chỉ một giây hơi ngạc nhiên rồi không ai để ý nữa.

"Nhóm máu Trần Nam là O Rh-".

Lời của Phương Hùng làm tất cả đều như bị sét đánh ngang tai, ai cũng từng được học qua môn sinh, rằng nhóm máu O là chuyên cho nhưng chỉ nhận được máu cùng nhóm, chưa kể kháng nguyên Rh- là vô cùng hiếm, việc ngân hàng máu không có cũng là điều dễ hiểu.

Không khí ngoài hành lang trùng xuống một cách nặng nề.

" Thế bây giờ làm sao? Cứ để anh ấy chết như vậy sao?"

Ái Lệ nhăn nhó mặt mũi, cô ta hét toáng vào mặt Phương Hùng, bản thân là bác sĩ hình như Phương Hùng cũng miễn nhiễm với những thái độ như vậy, anh chỉ cất giọng từ tốn.

" Hiện giờ đang liên hệ với các bệnh viện khác, tôi không tin không có, nhưng như vậy thì chưa thể tiến hành phẫu thuật, đương nhiên nguy cơ..."

Phương Hùng thở dài, chấn thương kiểu này thực ra phải được phẫu thuật càng sớm càng tốt.

Nhóm máu O Rh- là cực kì hiếm..

Không ai là không biết...

" Chẳng may các bệnh viện khác cũng không có thì phải thế nào?"

Ái Lệ không tự chủ được mà gào lên, hành lang vì âm thanh ấy làm cho âm ỉ, náo nức.

" Phương Hùng, tôi sẽ tiếp máu cho anh ấy".

Mọi người còn đang lo lắng thì giật mình nhìn Thanh Tú, không ai để ý là này giờ cô vẫn bình tĩnh, nét mặt nhỏ nhắn khẽ đánh lại.

" Nhóm máu của em là O Rh-?"

Phương Hùng nhấn mạnh câu hỏi, anh không phải không tin lời cô, nhưng là quá bất ngờ và ngạc nhiên vì sự trùng hợp này.

" Đúng vậy".

Thanh Tú cũng không thể ngờ giữa anh và cô lại có một điểm tương đồng, ngày nhỏ khi cô bị bệnh cần phải xét nghiệm máu bác sĩ đã thông báo cho mẹ cô về nhóm máu của cô, ông còn căn dặn bà điều gì nữa mà sau đó bà vẫn luôn nhắc rằng " máu của con là Ô Ô Rò rò trừ gì đó, nên còn phải nên cẩn thận đừng để xảy ra tai nạn hay chuyện gì mà liên quan đến việc mất máu", lúc đó còn nhỏ nên cô chẳng để ý... lớn lên mới biết bản thân mang nhóm máu đặc biệt.

Tất cả mọi người như trút được tảng đá nặng, nhưng Phương Hùng lại băn khoăn.

" Lượng máu cần rất nhiều... mà cơ thể em."

Đúng, cơ thể Thanh Tú gầy, nhưng cô không sợ gì cả, cất giọng cứng rắn.

" Bao nhiêu cũng được, miễn cứu được anh ấy".

Phương Hùng chần chừ, anh còn đang lo lắng điều gì.

" Phương Hùng... xin anh, như thế nào cũng phải cứu được anh ấy..."

Thanh Tú nắm lấy vạt áo người đàn ông, ánh mắt khẩn cầu van xin.

" Thôi được rồi".

Phương Hùng gật đầu nặng nề, ngoài cách này thực ra anh cũng không suy nghĩ được cách khác. Để cẩn thận anh vẫn cho y tá lấy máu của cô xét nghiệm lại, khi xác định chắc chắn thì tiến hành lấy máu.

Ca phẫu thuật đã chuẩn bị sẵn sàng, Thanh Tú được đưa đến một phòng bệnh khác gần đó, lúc này Phương Hùng không có ở đây.

" Cô gái, cô chắc chắn hiến 500 ml máu chứ?"

Cô y tá quan sát tay Thanh Tú để tìm vein, cất tiếng hỏi.

" Vâng, tôi chắc chắn".

" Thanh Tú..."

Mình Thành đứng bên cạnh ngập ngừng, một người khỏe mạnh còn chưa hiến tới 400 ml, huống chi là một cô gái nhỏ nhắn, gầy guộc thế này. Nhưng Minh Thành không biết phải mở miệng làm sao, chẳng lẽ nói cô ấy " đừng"...

Thanh Tú hiểu suy nghĩ của Minh Thành, trấn an anh.

"Không sao đâu, ăn uống bồi bổ là được ấy mà".

"Nhưng..."

Thanh Tú quay sang cô y tá, kiên định nói cô ấy rút máu, thâm tâm lúc này chỉ mong Trần Nam vượt qua được nguy hiểm, cho dù rút sạch máu trong người cô cũng được, vì... so với việc anh đã chẳng màng gì đến bản thân mà cứu cô, việc làm này có đáng là gì.

Bịch máu càng lúc càng nhiều thì sắc mặt Thanh Tú càng xanh, chỉ lấy được 250 ml là cô y tá dừng.

"Sao vậy?"

"Tôi sợ cô không chịu nổi".

"Không, không... tôi chịu được, xin cô, phải mọi giá cứu được anh ấy".

"Thôi được rồi, đưa cánh tay kia ra đây".

Sự việc được Ái Lệ thu tất cả vào tầm mắt, trong đầu cô chợt lóe lên một câu hỏi.

"Thanh Tú, cô yêu người Trần Nam đến thế sao?"

Nghĩ rồi cô bỏ ra ngoài, trong lòng có trăm nỗi khó chịu, ray rứt.

Khi cô y tá rút cây kim ra thì cũng là lúc Thanh Tú choáng váng mặt mũi, nằm trên giường mà còn thấy mọi vật đảo lộn, cả người như là muốn té xuống đất.

Lúc này trong phòng mổ, cuộc giải phẫu cho Trần Nam đang được tiến hành.

"Thanh Tú, nhìn sắc mặt em tệ lắm".

Minh Thành bước lại giường, ôn tồn cất tiếng, Thanh Tú chỉ nở một nụ cười nhẹ, Minh Thành đi lại bàn lấy cho cô li sữa anh đã pha sẵn.

Thanh Tú không có tâm trạng nào để ăn uống, cô xua tay ý nói Minh Thành đem đi chỗ khác, nằm trên giường, đầu óc cô quay vòng vòng, chỉ suy nghĩ đến Trần Nam, thầm cầu nguyện cho anh được tai qua nạn khỏi.

"Em muốn lo cho anh ta, trước tiên bản thân mình phải khỏe..."

Minh Thành gay gắt, anh đặt li sữa xuống bàn rồi lời Thanh Tú dậy, cô cũng miễn cưỡng ngồi lên. Vừa lúc đó Ngọc Mai đã đứng ngoài cửa, tất nhiên những cử chỉ ân cần của Minh Thành dành cho Thanh Tú cô đã chứng kiến toàn bộ, bàn tay cô nắm thật chặt, một lúc sau mới thả lỏng, bước chân vào phòng rồi cất tiếng.

"Điện thoại cậu này".

"Cảm ơn, để vào giỏ giúp mình". Thanh Tú trả lời nặng nhọc.

Ngọc Mai làm theo lời Thanh Tú, sau đó cô giật lấy li sữa trên tay Minh Thành.

"Đề em".

Nói rồi cô quay sang Thanh Tú.

"Uống đi, gớm.. mới nhìn thấy giám đốc bị như thế đã nằm bẹp thế này".

"Mình mới lấy máu nên hơi choáng tí".

Ra thế, này giờ Ngọc Mai không ở đây nên không biết được chuyện này, cô cười xởi lời rồi đưa li sữa cho Thanh Tú.

Hai mươi, ba mươi... rồi bốn mươi phút trôi qua...

Lòng dạ Thanh Tú như có lửa đốt, cô muốn đến phòng phẫu thuật để đợi nhưng đương nhiên y tá không cho, đó là khu vực người nhà bệnh nhân không được đến, cô đành ngồi đợi ở hành lang gần đó, mắt liên tục hướng về phía ấy, nơi mà người đàn ông cô yêu thương đang chiến đấu, một trận đấu vô cùng cam go...

"Trần Nam, anh hãy cố gắng lên, em sẽ luôn bên cạnh anh..."

Có tiếng xì xào nói chuyện, Thanh Tú phóng tầm mắt đến các vị bác sĩ vừa bước ra, trong đó có cả Phương Hùng, cô lật đật chạy đến, suýt chút nữa té nhào vì chóng mặt, rất may Phương Hùng đã đỡ kịp.

"Trần Nam... anh ấy thế nào rồi?"

Thanh Tú nhìn Phương Hùng, nhưng anh lại không trả lời, ánh mắt nặng trĩu... phút giây đó tim cô như sắp ngừng đập.

"Sao? Sao anh không trả lời?"

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Người đàn ông đứng cạnh Phương Hùng, ông ta là bác sĩ phẫu thuật chính trong ca vừa rồi, chậm rãi cất tiếng.

"Ca mổ thành công, mạng sống coi như không bị đe dọa".

Thanh Tú nghe như trong lòng trút được cả tảng đá ngàn cân, cô nhoen miệng cười, mắt sáng lên niềm vui, nhưng chưa được một giây thì lời của vị bác sĩ như cây gậy to đập thẳng vào đầu cô..

"Hiện tại chưa thể tiên lượng được bao giờ bệnh nhân mới tỉnh..."

"Là sao bác sĩ?"

Thanh Tú mở to mắt, tay run run nắm lấy vạt áo ông, căng thẳng cộng với mất sức khiến khuôn mặt cô bạc thếp không một giọt máu.

Vị bác sĩ đảo mắt nhìn cô một lúc mới trả lời, âm giọng cũng rất nặng nề.

"Tồn thương ở vùng đầu rất khó nói trước được điều gì, sau phẫu thuật có bệnh nhân không tỉnh được, sống đời sống thực vật..., có bệnh nhân khi tỉnh được lại mất trí nhớ..."

"Hả...?"

Cô kinh hãi thốt lên, chân một lần nữa run lẩy bẩy đứng không vững, toàn thân chao đảo nghe như bị ai đó ném xuống vực.

Vị bác sĩ rời đi, còn lại Phương Hùng, anh dìu cô đến dãy ghế gần đó.

"Phương Hùng... anh nói đi, thế là thế nào?"

Thanh Tú lắp bắp hỏi, không nhận ra giọng mình đã lạc đi, hốc mắt bắt đầu đỏ lên, cô không thể nào nuốt trôi được những lời bác sĩ vừa nói, cái gì mà không tỉnh lại được, cái gì mà mất trí nhớ?

Phương Hùng nén tiếng thở dài, ánh mắt nhìn mông lung vô định, anh hiểu không ai dám chắc chắn sẽ để lại di chứng gì, tất cả còn phụ thuộc vào số kiếp Trần Nam có may mắn hay không.

"Đó chỉ là.. có thể chứ không phải tuyệt đối, em đừng bi quan".

Phương Hùng cất tiếng an ủi, miệng thì nói vậy chứ trong lòng anh cũng ứ đọng không kém.

Ái Lệ đứng gần đó, cô đương nhiên nghe thấy tất cả, cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, bàn tay run run vịn vào tường, răng cắn chặt vào môi muốn bật máu.

Trên hành lang vắng vẻ, có hai người con gái đều mang tâm trạng rối bời...

"Em vào thăm anh ấy được không?"

Không hẹn mà gặp, cả hai cùng cất tiếng, Phương Hùng nhìn Thanh Tú, rồi lại nhìn Ái Lệ, trong lòng bỗng nghĩ đến Trần Nam, không hiểu cảm giác được cả hai người con gái cùng yêu sẽ như thế nào? Hạnh phúc hay là khổ sở?

"Được, vào lần lượt từng người, cố giữ yên tĩnh một chút".

Thanh Tú đương nhiên rất nóng lòng và muốn vào với Trần Nam ngay lập tức, cô nhón chân vừa định cất bước thì đã bị bàn tay của Ái Lệ chụp lại.

" Thanh Tú... cho tôi vào trước.."

Cánh môi Thanh Tú hé ra định nói gì đó thì Ái Lệ lại tiếp tục, giọng hơi run run.

" Coi như tôi xin cô... một lần này thôi".

Phuong Hùng lấy làm ngạc nhiên trước thái độ của Ái Lệ, cô ta xưa nay vốn ngang tàng muốn gì được nấy, với tính cách đó mà vận vào tình huống này đáng lẽ phải làm ầm ĩ lên để được vào trước, sao lại hạ mình xuống như vậy.

Cả ba người đi đến phòng hồi sức đặc biệt, trong lúc chờ phía ngoài, Phuong Hùng không quên dặn dò Thanh Tú phải nghỉ ngơi ăn uống tắm rửa cho lại sức, nhưng lỗ tai cô lửng bưng như chẳng nghe thấy gì vì toàn bộ tâm trí bây giờ đều là lo lắng cho người đàn ông nằm trong phòng kia.

Ái Lệ bước vào căn phòng trắng đầy mùi thuốc khử trùng, cô khép cửa rồi đến bên giường. Nhìn người đàn ông nằm đó, đầu anh bị quấn băng trắng, cô quỳ xuống, mọi tâm tư bật ra tức tưởi.

" Trần Nam, tại sao lại như vậy, tại sao anh lại coi thường mạng sống mình như vậy?"

"... Cô ta xứng đáng để anh hi sinh như vậy không?"

Tìm Ái Lệ thất lại, bây giờ cô đã hiểu Trần Nam yêu Thanh Tú đến mức nào, yêu đến từ bỏ mọi danh vọng, yêu không cần mạng sống của mình nữa, cuối cùng dù cô có cố chấp cỡ nào cũng không thể níu kéo được anh. Cô không thể tin nổi người đàn ông như anh lẽ nào sẽ nằm ngủ vĩnh viễn như thế này, hay bao lâu nữa anh sẽ tỉnh dậy, nhưng rồi không còn nhận ra ai nữa?

" Em cũng yêu anh rất nhiều, tại sao... nhất định phải là người con gái đó, tại sao nhất định phải là cô ta?"

Ái Lệ gục đầu xuống giường, từ lúc đến bệnh viện đến giờ cô khóc dường như muốn cạn cả nước mắt, chỉ ước gì thời gian quay ngược trở lại, cô sẽ không làm cái việc ngu xuẩn đó...

Mười lăm phút sau...

Ái Lệ bước ra ngoài với đôi mắt sưng mọng, tóc tai cô rối bù xù, ném một ánh mắt vô hồn về phía Thanh Tú, đáy mắt đầy ai oán, thê lương, bóng dáng cứ thế xiêu vẹo rồi đi.

Thanh Tú không chần chừ, lập tức đẩy cửa bước vào, nhưng khi cánh tay vừa chạm lên, đã nghe một giọng nói sắc lạnh sau lưng vang đến.

" Cô còn cái mặt mũi nào mà ở đây nữa?"

Cô quay lại, không ai khác chính là bà Dung, bà vừa hay tin liền chạy đến đây, nhìn thấy Thanh Tú, máu nóng trong người bà sôi lên.

" Cháu... cháu".

" Bốp..."

Một cái tát giáng thẳng đến má Thanh Tú, lập tức hằn lên năm dấu ngón tay đỏ chót.

" Cô... tôi đã nói với cô như thế nào, hãy tránh xa con trai tôi ra, cô đã không tránh lại còn mang bao nhiêu tai ương đến cho nó..."

Thanh Tú cúi mặt, đối diện với bà chưa khi nào là một việc dễ với cô, bởi cô hiểu bà không ưa cô như thế nào, vì cô mà Trần Nam hủy hôn ước, vì cô mà anh ra nông nổi này, đối với bà chắc không thể hết bực tức.

" Cô muốn nó như thế nào thì mới hả dạ...hả?"

Phuong Hùng một phen chứng kiến cảnh này, anh nắm lấy tay bà Dung xoa dịu.

" Bác bình tĩnh... Trần Nam đã qua cơn nguy kịch rồi, bác lại đây con có chút chuyện muốn nói".

Đôi mắt lạnh lùng của bà Dung quét lên người Thanh Tú nột tia đe dọa, sau đó mới đi theo Phuong Hùng.

Anh quay đầu nheo mắt ra hiệu cho Thanh Tú vào với Trần Nam, còn mình thì đưa bà Dung đến một dãy ghế cách đó không xa. Anh chơi thân với Trần Nam từ nhỏ nên đương nhiên bà Dung đâu còn xa lạ gì.

" Bác... dù sao đây cũng là bệnh viện, hơn nữa Thanh Tú cô ấy... bác đừng nên như thế".

" Chính cậu cũng muốn bệnh viện cho con bé đó chứ gì?"

"... Nói cho cậu biết, vì bị nó quyến rũ mà thằng Nam nó mới hủy hôn với cái Lệ, cậu còn ở đó mà nói tốt..."

Khuôn mặt đẹp đẽ cao quý của bà Dung đanh lại, môi bà nói mà cứ mím lại vì tức giận.

Phuong Hùng cười xởi lởi, anh biết tính bà Dung, đanh đá, vô tâm... nhưng thực sự lại rất lắng nghe anh. Ngày nhỏ khi anh đến nhà chơi, anh và Trần Nam đã bày ra những cái trò mà khiến bà tức giận lòi đờn, thiếu điều muốn ném bọn anh ra khỏi nhà. Trần Nam thì khỏi nói, anh cứ mặt lạnh làm bà tức đến phát chết, nhưng Phuong Hùng thì khác, anh thường đến bên cạnh xin lỗi, xin xỏ, xoa dịu bà. Thực sự lại có hiệu quả...

"Cháu không bệnh, nhưng thực sự Thanh Tú cô ấy không có lỗi, lỗi là con trai bác đeo bám cô ấy quá mà thôi."

"Cái gì? Cậu nói thẳng Trần Nam đeo bám nó..."

Mất bà Dung long lên, con trai bà đường đường là giám đốc của một công ty lớn như vậy, lẽ nào lại có chuyện đi tán tỉnh một đứa con gái tầm thường như vậy.

"Cháu chơi với nó thân thế nào, lẽ nào bác không biết.. là nó sống chết đeo đuổi người ta".

"Chuyện hủy hôn bác có tức giận thì cũng hủy rồi, hơn nữa... bác xem... chuyện đó là do Ái Lệ, cô ấy như vậy liệu có còn xứng với Trần Nam hay không?"

Phuong Hùng thấy bà Dung ngồi im lặng thì tiếp tục thừa cơ hội tấn công tới, nhưng nét mặt thì tỏ ra rất ử rừ.

"Bác biết không, nếu mới này mà Thanh Tú không hiến máu, thì tính mạng của Trần Nam coi như xong rồi..."

"Cậu nói cái gì, con bé đó cùng nhóm máu với thằng Nam?"

Bà Dung thốt lên đầy ngạc nhiên.

"Vâng... đúng vậy, cho nên cháu nói... bác đừng khắt khe với cô ấy quá..."

"Dù sao bác cũng chỉ có mỗi một thằng con trai, làm căng quá sợ rằng mất cả... con".

"Cậu..."

Bà Dung nghiêng răng, nhưng rồi lại cố kìm nén lại, lời của Phuong Hùng ít nhiều ảnh hưởng đến tâm trí, bà nhìn xa xăm như đang suy nghĩ điều gì đó.

Căn phòng im ắng, âm thanh của các thiết bị y tế thỉnh thoảng vang lên tiếng "tít" nhẹ nhẹ, Thanh Tú nhìn Trần Nam bằng một ánh mắt triu mến, khẽ chạm vào đường nét thân quen trên khuôn mặt anh tuần kia, lòng dạ ngổn ngang. Cô quý xuống đưa tay nắm lấy bàn tay anh, bàn tay to lớn vừa chiều nay còn siết chặt cô động viên, bây giờ đã không còn một chút độ ấm, và... không biết cô có còn cơ hội nào được bàn tay ấy nắm nữa? Có còn cơ hội nào được nghe giọng nói trầm ấm ấy nữa?

Giả như... cô không qua đường...

Giả như... chiếc xe kia đừng vượt đèn đỏ...

Giả như... anh đừng lao ra...

"Tuổi của con rất khác với người đàn ông đó, nếu con cố chấp ở bên cạnh anh ta, anh ta sẽ gặp rất nhiều bất trắc... trong sự nghiệp, thậm chí là...tính mạng".

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Thanh Tú nắm lấy bàn tay người đàn ông, đôi mắt khác khoải nhìn anh, chưa bao giờ cô cảm thấy nhịp tim mình nhanh đến như vậy, lồng ngực cũng nén lại không dám thở mạnh.

Trần Nam đưa đôi mắt nâu âm trầm nhìn cô, giây phút bốn mắt chạm nhau, Thanh Tú nghe một luồng điện xẹt qua cơ thể mình, cô ra sức lay cánh tay anh.

"Trần Nam, em là Thanh Tú đây, anh nói gì đi".

" Anh không nhớ ra em sao?"

" Trả lời em đi".

Giọng Thanh Tú nghèn nghẹn, xem chừng như sắp khóc.

Người đàn ông vẫn nằm bất động, cuối cùng khóe miệng mới nhếch nhẹ một cái.

" Em cứ âm ỉ như vậy, có cho người ta cơ hội mở miệng đâu mà nói".

Giây phút nghe anh thốt ra câu đó, Thanh Tú vỡ òa sung sướng, cô biết anh sẽ tỉnh lại, cô biết anh sẽ không quên cô, nước mắt tuôn như mưa, cô mặc kệ đây là giường bệnh, ôm chặt lấy anh, nằm úp luôn lên lồng ngực anh, mùi hương nhàn nhạt tỏa ra từ người anh khiến mọi giác quan cô ngưng đọng.

Một giây sau, cô ngồi bật dậy như lò xo, đưa tay sờ soạng khuôn mặt anh như để khẳng định mình không nhìn nhầm, nghe nhầm. Đúng là anh rồi, đôi mắt nâu của anh đang mở to nhìn cô, cô không kìm nén được, khóc rầm rức.

" Em sợ anh không nhận ra em nữa".

Ba tuần... cô đã phải giả vờ mạnh mẽ thế nào, đã phải cố gắng che giấu cảm xúc ra sao, nhưng chỉ chính cô mới hiểu sự sợ hãi trong lòng, nhiều lúc nhìn anh nằm đó mà tim gan như bị ai đó moi mất, thực sự là vô cùng trống rỗng.

Trần Nam cố nhẹ trán cô.

" Cái gì mà không nhận ra, em đọc ngôn tình nhiều quá nên bị nhiễm rồi".

Ngôn tình đúng là có nhiều trường hợp đó thật, nhưng đây là hiện thực, lại còn chính bác sĩ đã nói không biết bao giờ anh mới tỉnh, lại còn mất trí này kia nọ, báo hại cô sợ đến mất ăn mất ngủ. Nhưng bây giờ cô không phản bác lại anh, chỉ nhẹ nhàng nằm xuống vùi mặt sâu vào lồng ngực vững chãi kia, lắng nghe từng nhịp đập của trái tim anh, dường như nó cũng rộn rã khác thường.

" Em thực sự sợ... nếu một ngày nào đó anh không tỉnh lại, em không còn được nghe giọng nói của anh, em..."

Lần đầu tiên Trần Nam được nghe những lời ấm áp từ ai kia, lòng anh như có một cơn mưa xuân tưới qua, khóe miệng câu lên một nụ cười mãn nguyện.

" Ngốc ạ, đừng nói nữa".

Thanh Tú cứ vậy rúc vào người anh, ngỡ như xa cách nay mới được gặp lại, lưu luyến không rời, chỉ ước sao cứ như thế này, được bình yên bên anh mãi mãi.

" Anh đó, tại sao lại lao ra đỡ cho em? Lỡ như anh gặp chuyện gì..."

Trần Nam cọ chiếc cằm lên đỉnh đầu cô, cảm nhận râu đã mọc rất nhiều, anh biết thời gian mình nằm đây không phải là ít, và hiện tại đầu vẫn còn rất đau, nhưng anh không hề hối hận với quyết định đã làm.

Cái đêm ở Đà Nẵng, khi ôm Thanh Tú người bê bết máu vào lòng, anh đã thực sự bị ám ảnh, cái ám ảnh đó đeo bám anh nhiều giấc mơ liên, anh sợ, một người đàn ông vững tâm như anh cũng biết sợ, sợ mất cô... cho nên giây phút chiếc xe ô tô lao đến, trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất là phải che chở cho cô, dù mất mạng cũng không hối tiếc.

" Nếu anh không đỡ cho em, giờ này chắc mộ của em đã xanh cỏ, còn anh đang chết dần chết mòn vì nhớ em mất".

Trần Nam xoa nhẹ cái đầu nhỏ, cất giọng trầm ấm khiến hàng lông mi ai đó run nhẹ, lời nói phát ra khiến cô cảm động không thôi, chắc cô đã tu nấy kiếp nên giờ mới gặp được người như anh.

" Được em yêu, anh cũng phải bị " ngược" chút chứ".

Trần Nam hôn nhẹ lên đỉnh đầu Thanh Tú, tay nghịch ngợm quấn vòng vòng lọn tóc cô vào ngón tay.

" Anh cảm thấy trong người thế nào?"

Mãi mê hàn huyên, Thanh Tú quên mất việc quan trọng nhất là tình trạng sức khỏe của anh, cô giật mình ngồi dậy.

" Đau... rất đau".

Nãy giờ không hỏi thì thôi, vừa nhắc đến đã thấy anh nhăn nhó mặt mũi, Thanh Tú mới nhận ra chiếc giường bệnh nhỏ như thế mà chứa được cả hai người, chắc cô động đậy làm anh đau rồi.

" Có đau lắm không, em gọi bác sĩ nhé".

Cô nhòm người dậy định xuống giường thì đã bị bàn tay anh kéo lại.

" Anh không muốn uống thuốc".

" Thế sao được, anh đang đau mà".

Thanh Tú thật sự lo lắng, nhưng cái người kêu đau kia lại điềm nhiên như không, mắt còn hiện lên tia nhìn ranh mãnh, kéo cô lại gần.

" Em chữa được cơn đau cho anh đó".

" Anh nói linh tinh gì thế, em chữa cho anh?"

" Ừ..."

" Bằng cách nào?"

Thanh Tú mở to hai mắt, trán khẽ cau nhẹ đầy khó hiểu.

" Em cúi sát lại đây.. anh nói cho nghe... "

Thanh Tú ngêch mặt ra, cô cúi xuống máy móc làm theo lời anh.

" Gần chút nữa.."

Khi khuôn mặt đã gần đến nỗi nghe thấy cả hơi thở của anh, cô mới nhận ra khoe miệng anh cong lên một nụ cười nhẹ, chẳng mấy chốc đã bị bờ môi kia phủ lấy, mềm mại, quán quýt.

Thanh Tú đơ ra mấy giây, cái người này mới tỉnh dậy đã " hư" như vậy, tư thế anh nằm, cô ngồi thế này thực ra rất dễ từ chối, chỉ cần cô ngẩng đầu lên thì một người đang bị thương ở đâu như anh không thể nào chồm lên được. Nhưng rồi cô cũng bị sự cuồng nhiệt của anh làm cho tan chảy, bao cảm xúc nhớ nhung, mừng vui ào đến khiến cô cũng hân hoan đáp lại anh.

" Anh chơi đùa, dám lừa em".

Hơn năm phút mới buông ra được, Thanh Tú thở hổn hển, cô bị anh hôn đến nỗi lồng ngực muốn thiếu cả ôxy, cánh môi bị anh dày vò đồ lên đầy khiêu khích.

Nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô, Trần Nam thích thú phá lên cười.

" Anh có lừa em đâu, khoa học đã chứng minh nước bọt của con người có khả năng làm giảm đau mà "

" Dù sao cũng là lừa đảo... đáng ghét".

" Chẳng phải em cũng phối hợp sao?"

Thanh Tú phùng má, nhéo vào cánh tay Trần Nam, nhưng anh không kêu đau, ngược lại còn cười to hơn.

" Anh còn cười nữa".

Thanh Tú đỏ mặt thật sự, đỏ đến tận mang tai, cô trừng mắt lườm anh, bây giờ anh mới nhìn kĩ cô. Gương mặt tiêu tụy đi mấy phần, dưới bóng mắt là hai quầng thâm rõ rệt, chứng tỏ đã thức khuya nhiều ngày, anh thôi cười, trong lòng bỗng dấy lên một sự xót xa.

" Thanh Tú, em gầy đi nhiều quá".

Anh vuốt tóc cô, rồi đưa tay sờ vào tấm lưng nhỏ nhắn, xem ra cô lo lắng cho anh đến nỗi không ăn uống gì được nên người ngòm mõi xương xẩu thế này.

" Đau có, em chỉ sút vài lạng thôi".

Thanh Tú nhìn anh, miệng nở một nụ cười méo xệch khiến anh vừa thương vừa bực mình.

" Còn nói dối không chớp mắt, một tay anh còn nhắc em lên được".

Trần Nam đưa bàn tay lên tóm lấy eo cô, Thanh Tú vừa nhột vừa sợ anh sẽ dùng lực sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe nên đành thủ nhận.

" Đứng... em nói thật, em sút... kg".

Cô đưa tay giơ ba ngón tay lên, Trần Nam không hề ngạc nhiên bởi nhìn qua thân hình cô anh cũng đã đoán được, bây giờ thì anh nghiêm nghị nét mặt.

" Được lắm, đợt này đích thân anh sẽ lên lịch tắm bổ cho em mới được".

"Trần Nam, anh chứ không phải em là bệnh nhân đâu".

"Anh nói rồi, đừng cãi..."

Từng câu nói, từng hành động của hai người lọt vào tầm ngắm người đứng ngoài cửa sổ. Ái Lệ cup mắt, thế mới hiểu khi đã yêu, một người lạnh lùng như Trần Nam cũng có thể ngọt ngào như vậy, điều mà cô lẽ suốt đời có nằm mơ cô cũng không bao giờ có được, cô thở dài ảo não, lặng lẽ rời đi.

Hai ngày sau Trần Nam được xuất viện, Thanh Tú đưa anh về ngôi biệt thự. Di Tư nhìn thấy anh thì mừng không cầm được nước mắt, mặc dù lúc anh nằm viện bà cũng đến, muốn ở lại chăm sóc nhưng Thanh Tú không chịu, một mực bắt bà về.

"Cậu chủ, Cô Tú..."

Di Tư nở một nụ cười thoải mái khi thấy Trần Nam đã bình phục, bà nhìn anh một lượt rồi lật đật chạy ra xe xích phụ đồ đạc với Hoàng Hải.

Chú chó Bóc đang nằm phơi nắng ở góc cột, nó đánh hơi được người quen nên vội vã tông chạy lại chỗ Thanh Tú, cái đuôi cong tít lên ngoe nguẩy, cái mũi ừn ừn dụi vào chân cô.

"Ôi, Bóc à, lâu lắm rồi chị mới gặp em đó".

Thanh Tú ngồi xổm xuống, đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ mềm mại đang lắc lắc kia, lần cuối cùng cô chơi với nó là khi cô đến đây chăm sóc Trần Nam khi anh bị thương, cũng vài tháng rồi mà nó vẫn nhớ cô như vậy.

"Ừay, xem ra bụng em to quá rồi, lại ăn uống vô tội vạ phải không?"

Bóc hít hít cái mũi, miệng rên ư ử ý chừng như nói nó nhớ cô lắm.

"Ừ, biết rồi chị cũng nhớ em lắm, lát đền cho cái đùi gà nhe".

Mãi âu yếm chú chó, ngược lên đã thấy Trần Nam tiến vào phòng khách chuẩn bị lên lầu, Thanh Tú liền chạy theo.

"Để em đi".

Cô nắm lấy cánh tay anh, nhưng ai kia không thèm nhìn cô lấy một cái, cất tiếng lạnh nhạt.

"Anh bị thương ở đầu chứ có phải ở chân đâu".

Giọng nói có chút hờn dỗi khiến Thanh Tú mắt tròn mắt dẹt, tiếp sau là một câu lựu đạn được quăng ra.

"Cứ ở đó mà chơi với nó đi".

Chơi với nó? Trời ạ, cô thật muốn cắn lưỡi, thế nào mà có người lại đi ghen với một chú chó cơ đấy, cô định hỏi anh có phải là quân tử không mà lại đi so đo với con cún lùn kia, nhưng sợ đồ thêm dầu vào lửa nên siết chặt tay anh.

"Chơi với nó không vui đâu... nào, để em đi".

Cô nhìn anh, cố tình nhe răng cười một cách xu nịnh, mà cái nụ cười đó đương nhiên khiến đối phương không thể nào chống đỡ được.

Di Tư đứng một góc, nhìn hình ảnh thân mật của hai người, tự nhiên bà nhìn ra ngoài cửa, cảm thấy trời hôm nay thật là đẹp.

"Công việc ở công ty thế nào?"

Hai người đã lên đến phòng, Trần Nam vừa khởi động laptop vừa cất tiếng hỏi.

"Trong lúc anh hôn mê, nội bộ có xáo xáo chút ít, nhưng em và... phó giám đốc Phan Đề giải quyết ổn cả rồi".

Thanh Tú đứng sắp xếp đồ đạc cách đó không xa, nói vọng lại.

Mắt chăm chú nhìn vào máy tính nhưng tai Trần Nam không bỏ sót chữ nào, sau khi xem qua tư liệu trên máy và cảm thấy mọi việc vẫn ổn thì anh rời mắt khỏi màn hình.

"Em làm tốt lắm, vất vả cho em rồi".

Khóe môi Thanh Tú câu lên một nụ cười nhẹ, từ ngày làm ở Trần Minh số lần được anh khen quả thực rất hiếm hoi, cho nên cảm giác ấy đối với cô rất phấn khích, không uống công những ngày cô chạy đôn chạy đáo, quán xuyến mọi việc khi anh vắng mặt.

" Em lại đây, mấy việc đó để đi Tư làm".

" Em sắp xong rồi".

Thanh Tú cẩn thận xếp đồ đạc lặt vặt từ vali cho vào tủ, những việc nhỏ nhặt chẳng đáng công gì, hơn nữa cô lại có cái sở thích là muốn tự mình làm cho anh. Nói không ngoa chứ đó cũng là một niềm hạnh phúc nho nhỏ, xong việc cô nhanh chóng đi lại phía anh.

" Trần Nam, em quên chưa nói với anh chuyện này, Ái Lệ... nghỉ việc rồi".

" Khi nào?" Trần Nam có vẻ ngạc nhiên, anh tắt rồi gấp laptop lại để sang một bên.

" Từ sau khi anh bị tai nạn".

Người đàn ông im lặng, anh hơi ngả đầu ra sau ghế, mắt nhắm nghiền lên trần nhà như suy tư điều gì đó.

" Trần Nam, em hỏi anh chuyện này được không?"

Thanh Tú kéo ghế ngồi xuống cạnh anh, hai tay cô đan vào nhau.

" Em nói đi".

Tầm mắt Trần Nam rơi nhẹ xuống khuôn mặt đang ngập ngừng kia.

" Anh... anh hủy hôn với Ái Lệ như vậy, bên nhà họ Châu, và cả Ái Lệ nữa... họ, phản ứng thế nào?"

Thanh Tú thực ra muốn hỏi anh chuyện này lâu rồi nhưng chưa kịp thì anh đã gặp tai nạn.

" Dù phản ứng thế nào, mọi chuyện cũng xong xuôi rồi, đợt chúng ta công tác ngoài Đà Nẵng..."

Thanh Tú ngồi nghe Trần Nam kể lại đầu đuôi sự việc mà mắt không chớp, hóa ra buổi tối hôm đó khi cô nhìn thấy anh trên giường cùng Ái Lệ là do anh bị bỏ thuốc, càng không ngờ anh có thể bùng tình khi mờ đã dâng đến miệng mèo như vậy. Rất may anh là người thông minh, dù đưa cô vào Sài Gòn để chữa trị vẫn không quên phân phó Hoàng Hải ở lại điều tra, nhờ vậy mà mới có chứng cứ đầy đủ để đường đường chính chính hủy hôn.

" Anh nghĩ Ái Lệ có chấp nhận chuyện đó không? Em sợ cô ấy..."

Khóe môi Thanh Tú mấp máy, tính cách Ái Lệ không phải dễ dàng bỏ cuộc, cô thực sự cảm thấy rất bất an trong lòng.

Trần Nam nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô.

" Có anh ở đây, đừng sợ chuyện gì hết..."

" Thực ra lúc anh gặp tai nạn, em thấy biểu hiện của Ái Lệ rất lạ".

" Như thế nào?" Người đàn ông cau mày.

" Cô ấy lúc đầu thì chửi bới em, nói người chết đáng ra phải là em..

Hình ảnh Ái Lệ khóc lóc vật vờ ở bệnh viện sống động hiện lên, Thanh Tú nhận ra có lẽ cô ấy cũng yêu Trần Nam rất nhiều, chỉ sợ rằng cô ấy có chấp đến cùng, sợ...

"... nhưng sau đó chỉ khóc, thậm chí khi ca mổ kết thúc cô ấy còn van xin em cho cô ấy được vào với anh, vài ngày sau cô ấy nghỉ việc ".

" Không sao đâu, em đừng suy nghĩ nhiều".

Trần Nam siết nhẹ tay Thanh Tú an ủi, nhưng đáy mắt anh lại ẩn chứa bao phần phức tạp.

Sau khi Thanh Tú đi xuống nhà, anh gọi điện thoại cho ai đó.

" Món đồ tôi đặt đã làm xong chưa?"

"...."

" Lát mang đến đi".

Cúp điện thoại, anh lại bấm gọi một số khác.

" Hoàng Hải, tên tài xế đó thế nào rồi?"

" Hấn ta hiện giờ còn chưa tỉnh".

Trần Nam đi ra ban công, đôi mắt sâu thẳm của anh phóng xuống bãi cỏ xanh trước mặt, mắt anh dán lên bóng dáng nhỏ nhắn đang chơi đùa cùng chú chó Bóc, suy tư rất lâu anh mới cất giọng trầm trầm.

" Đừng điều tra vụ tai nạn này nữa".

Nghe anh trả lời, Hoàng Hải không ngăn được sự tò mò.

" Tại sao vậy giám đốc?"

P/s: Từ giờ đến cuối tháng 5 công việc của Au khá bận, thời gian ra chap sẽ hơi lâu, mọi người thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Trong lúc đi Tư đi chợ, Thanh Tú ở nhà nấu cho Trần Nam món cháo cá lóc, vừa nấu cô vừa hát vu vơ, một lúc sau khi nêm đi nêm lại cảm thấy hài lòng thì cô tắt bếp. Vừa xoay người thì đã va phải bờ ngực rắn chắc của ai kia.

Cô ngược lên, Trần Nam khoan thai đứng đó, anh vừa được Phương Hùng tháo băng, cái đầu trọc không còn gì để che đậy nữa nên lộ lộ trước mắt, nó khiến Thanh Tú không nhịn được cười, nhưng lại sợ anh nổi giận nên cô phải đưa tay lên bịt miệng lại.

" Em cười cái gì?"

Thanh Tú ráng nén lại, giả vờ nuốt nước bọt.

" Không phải, tại trong miệng em có thức ăn..."

Người đàn ông đưa tay lên xoa xoa đầu, cảm thấy nham nhám, bây giờ anh mới sực nhớ chẳng phải các ca phẫu thuật vùng đầu đều phải cạo tóc sao? Hèn gì vừa lúc tháo băng đến giờ anh cảm thấy phía trên mắt mờ khác thường, anh vội vàng nhìn xuống mặt bàn kiếng trong bếp, ngắm dung nhan mình một chút.

Cũng không đến nổi tệ, khá ngẫu... nhưng mà...

Anh lờm Thanh Tú một cái rồi đi thẳng lên lầu, để lại ai kia đứng trong bếp ôm bụng cười nắc nẻ.

Phương Hùng đang nhàn nhã ngồi uống trà ngoài ban công, bỗng nghe giọng nói chói tai vang lên.

" Mất bao lâu mới mọc lại như cũ".

Anh xoay ghế lại, thấy Trần Nam đưa tay sờ lên đầu, liền hiểu ý.

" Ba đến năm tháng".

Phương Hùng rót cho Trần Nam li trà rồi nhướn mày ra hiệu cho anh ngồi xuống uống cùng, người đàn ông kéo ghế ngồi phịch xuống, mặt mày tối đen.

" Lâu thế ư?"

" Việc gì cậu phải vội, đề kiếu đầu đình này cũng ngẫu mà". Phương Hùng trấn an, mắt để lộ rõ ý cười.

Trần Nam nhấp một ngụm trà, anh nhìn xa xăm ra bầu trời nắng ấm, vậy là kế hoạch kết hôn anh dự tính trước đó đành dời lại.

" Ngẫu đầu chẳng thấy, có người cứ cười rũ rượi".

Anh đặt li nước xuống bàn, tay theo quán tính lại đưa lên đầu.

Phương Hùng cười lớn.

" Tại cô ấy nhìn chưa quen thôi".

" À.. mà tôi nói cậu nghe chuyện này..."

Hai người trò chuyện được một lúc thì Phương Hùng có điện thoại ở bệnh viện nên nhanh chóng rời đi, còn lại Trần Nam ngồi một mình, anh ngả người ra sau ghế, mắt nhắm lại, miệng nở một nụ cười như đang liên tưởng đến điều gì đó rất vui.

"Anh đói chưa? Em lấy cháo cho anh ăn rồi về nữa".

Giọng nói trong trẻo phía sau lưng cắt đứt dòng suy nghĩ của người đàn ông, anh ngồi bật dậy nhìn Thanh Tú.

"Về đâu?"

Thanh Tú mở tròn mắt, hàng lông mi chớp chớp.

"Thì về khu chung cư chứ đâu".

Trần Nam im lặng giây lát, sau đó dời tầm mắt đi chỗ khác, nói băng quơ.

"Chỗ đó bị lấy lại rồi".

Thanh Tú lo lắng, đi nhanh lại chỗ anh đang ngồi.

"Lấy là lấy thế nào, chẳng phải lần trước anh nói khu chung cư đó là của bạn anh sao?"

Trần Nam cố tình quay mặt đi chỗ khác để không cho cô thấy khóe miệng mình đang không nhìn được mà cười gian manh, một giây sau liền khôi phục bộ mặt nghiêm túc, anh quay lại từ tốn trả lời.

"Lúc đó là bạn anh cho thuê tạm trong lúc khách hàng chưa kí hợp đồng thôi".

"Bây giờ..."

Thanh Tú mím môi, không đợi anh nói hết cô cũng hiểu.

"Bây giờ anh muốn em ở đây?"

"Ừ, có gì không được sao?"

Không ngờ Trần Nam lại trả lời huych toẹt như vậy, anh không cần biết ý của cô như thế nào ư? Thanh Tú hơi ngỡ ngàng, cô nhanh chóng đáp trả lại anh.

"Không được, chúng ta..."

Trần Nam đứng dậy, anh hơi nghiêng đầu, nheo mắt nhìn cô.

"Cô Đặng, lúc cô bị gãy tay, ai đã chăm sóc cho cô hơn một tháng, bây giờ người ta bị thương cô báo đáp thế sao?"

Thanh Tú mở to mắt nhìn Trần Nam, cô đâu ngờ đến mức không hiểu ý tứ trong câu vừa rồi, cô đương nhiên muốn chăm sóc anh, nhưng làm sao cô có thể ở lại, hai người còn chưa kết hôn, hơn nữa nếu bà Dung đến... thì phải nói thế nào.

"Em... em..."

Thanh Tú bí bách không biết trả lời anh thế nào, cô chỉ biết cúi mặt, tay vịn vào vạt áo.

Trần Nam nhếch miệng cười lạnh, anh đưa bàn tay ra nắm cằm cô lên.

"Thế nào? Lại muốn trốn..?"

"Em... không, em..."

Cô còn mãi ấp úng, định mở miệng nói rằng sẽ hằng ngày đến đây chứ không nhất thiết phải ở lại thì đã nghe tiếng Hoàng Hải gần đó.

"Những đồ này để ở đâu thưa giám đốc?"

Cả hai cùng nhìn về phía sau, trên tay Hoàng Hải là hai chiếc va li quần áo, không khó để Thanh Tú nhận ra đó là đồ của mình. Cô cắn môi, rốt cuộc là Trần Nam luôn hành động trước, cũng không thêm hỏi ý kiến cô, chỉ khổ thân Hoàng Hải hết dọn đồ từ nhà cô thuê sang chung cư, giờ lại dọn từ chung cư sang đây.

"Đề trong phòng của tôi".

Trần Nam trả lời nhàn nhạt, sau đó anh buông cằm Thanh Tú ra, nhìn cô đầy ẩn ý.

" Em không còn chọn lựa nào khác đâu".

Thanh Tú ngây người trước cái mệnh lệnh vô lí của anh, cô lặng lẽ đi xuống cầu thang.

Hoàng Hải mang toàn bộ đồ đạc vào phòng rồi đưa cho Trần Nam một cái túi nhỏ.

" Bên ông Thái gọi cho giám đốc, ông ấy nói nếu không hài lòng chỗ nào sẽ cho người làm lại".

Trần Nam nhận lấy cái túi mở ra xem, anh lấy điện thoại ra bấm bấm như để tra cứu hay kết nối gì đó, sau đó nói với Hoàng Hải.

" Được rồi, giúp tôi thanh toán tiền cho ông ấy".

" Vâng, không còn việc gì thì tôi xin phép".

Sau khi Hoàng Hải rời đi, Trần Nam mới đi xuống nhà nhưng anh không thấy Thanh Tú đâu, vào bếp cũng không có, đi tìm một lúc mới phát hiện cô ngồi ngoài xích đu, mặt mũi bí xị.

" Sao vậy?"

Anh ngồi xuống bên cạnh, khom người xuống nhìn, nhưng Thanh Tú không trả lời, cô cứ vậy cúi mặt. Trần Nam lay nhẹ vai cô một cái.

" Ai bắt nạt em sao?"

Nghe câu hỏi ấy Thanh Tú càng ảm ức hơn, nhưng cô đang bướng, không trả lời trả vốn gì cả, mặt đã đỏ đến tận mang tai.

" Giận anh à?"

Trần Nam cất giọng trầm ấm, khẽ vuốt tóc cô.

" Ai dám".

Giọng nói mui phần là hờn dỗi, Thanh Tú vẫn không chịu ngẩng mặt lên, ánh nắng vàng dịu nhẹ đáp lên vàng trán càng khiến nó mềm mại, ấm áp, nhưng đáy mắt cô thì không như vậy, nó rất u ám... nói đúng hơn là cô giận anh thật, luôn luôn tự làm theo ý mình trong mọi chuyện.

" Không giận sao mặt như cái bánh bao vậy..."

Thanh Tú vẫn không trả lời, thực ra cô cũng khá " lì", biết dùng đến cả chiến tranh lạnh, dù Trần Nam có nói gì cô cũng không đếm xỉa tới.

"... Em nhìn xem, mặt em khó coi đến nỗi con Bóc nó không nhận ra, cứ đứng ngơ ngác nhìn kìa".

Thanh Tú nghe vậy thì ngược mặt lên, nhưng chưa kịp nhìn xem con Bóc nó đứng chỗ nào thì đã bị bàn tay to khỏe của Trần Nam kéo sát lại người anh, vừa lúc cánh môi anh đặt lên trán cô một nụ hôn, nhân cơ hội đó thì thắm vào tai cô.

" Anh xin lỗi vì đã không hỏi em trước".

Trần Nam biết Thanh Tú khá cứng nhắc trong vấn đề nam nữ ở cùng, lần cô bị thương là không thể phản kháng mới cho anh ở lại khu chung cư thời gian dài như vậy, hơn nữa ở đó khá thoải mái và kín đáo. Còn yêu cầu cô ở lại đây là hơi khó, bởi anh biết cô là người rất giữ ý tứ, cô sẽ sợ mọi người nhìn thấy và đàm tiếu những điều không hay.

Anh nói muốn được cô chăm sóc thực ra chỉ là cái cớ, nhà anh đâu thiếu người làm hơn nữa anh cũng đã khỏe rồi. Vấn đề là hiện giờ anh không muốn cô ở một mình, bởi linh cảm có rất nhiều nguy hiểm không thể lường trước được...

Cuối cùng phải dùng đến cách này...

Thanh Tú đang bực tức trong người, nghe Trần Nam nói lời xin lỗi thì mềm lòng đi một chút, đây không phải lần đầu anh tự làm theo ý mình...

" Trần Nam, không phải em không muốn ở đây, nhưng..."

Câu nói chưa dứt đã bị anh đưa tay lên chặn lại, Trần Nam hiểu rõ cô lo lắng cái gì.

" Anh là chủ nhân của ngôi nhà này, không ai khác được xen vào quyết định của anh, bất kể là ai".

Lời nói cứng như đá của anh phần nào tiếp thêm sức mạnh cho Thanh Tú, thực ra cô chỉ sợ bà Dung... anh đã nói như vậy, cô an tâm hơn một chút. Nhưng lại sợ vì mình mà xảy ra bất hòa giữa hai mẹ con họ, sự lo lắng đó khiến cô thờ dài cái thọt.

" Chẳng phải em nấu cháo xong rồi sao? Vào cùng ăn nào..."

" Em chưa đói".

" Chưa đói cũng phải ăn, hay em muốn anh rút 500ml máu trả lại".

Hai người bước đi, trên đỉnh đầu nắng vàng rực rỡ nhảy múa tung tăng, phía dưới tán lá, âm thanh trong trẻo xa gần.

" Em đó, ăn nhiều vào".

Tại một quán cà phê gần bờ sông lặng gió, Minh Thành ngồi im bất động, mười phút sau anh mới đặt lên mặt bàn một chiếc hộp.

" Ngọc Mai, anh đã nói em đừng mua đồ cho anh nữa".

Đây là chiếc áo sơ mi Ngọc Mai mua cho anh, lúc đó tâm trạng vô cùng phấn khởi, còn bây giờ lời anh nói chẳng khác nào gáo nước dội vào người, cô quan tâm anh như vậy, lẽ nào một chút anh cũng không hiểu.

" Minh Thành, chỉ là một chiếc áo, sao anh gay gắt vậy?"

Ngọc Mai đưa chiếc thìa lên khuấy li cà phê, mắt nhìn Minh Thành chăm chú.

" Ngọc Mai, anh không muốn em tốn kém".

Tốn kém? Một chiếc áo thì đáng gì, chẳng qua anh không muốn nhận, nghĩ đến đây Ngọc Mai nhếch miệng cười, chua chát.

" Nếu người mua cho anh là Thanh Tú, anh có từ chối không?"

Đáy mắt Minh Thành tối lại, giọng điệu này anh chưa từng nghe thấy ở Ngọc Mai.

" Em nói gì vậy Mai, tự nhiên lôi Thanh Tú vào chuyện này làm gì?"

Ngọc Mai uống ực li cà phê đen, vị đắng của nó khiến đầu óc cô tê liệt, cảm xúc của cô cũng vì vậy mà trôi dạt. Tự nhiên? Minh Thành nghĩ là tự nhiên cô nhắc đến ư? Cô đã tiếp cận, đã quan tâm, đã thể hiện rõ tình cảm của mình thời gian dài như vậy mà anh không muốn đón nhận, chẳng phải trong lòng anh chỉ có hình bóng của Thanh Tú sao.

" Minh Thành, anh có biết giám đốc của chúng ta đã hủy hôn với Ái Lệ không? Chẳng bao lâu nữa anh ta cũng kết hôn với Thanh Tú... anh...tại sao lại cố chấp như vậy?"

Minh Thành sững sờ giây lát, nhìn khuôn mặt kích động của Ngọc Mai, anh không biết phải nói như thế nào.

Khuôn mặt người đàn ông ủ rũ, anh đan hai tay vào nhau, suy tư rất lâu, Ngọc Mai cũng xinh đẹp và rất nhiệt tình với anh, nhưng làm sao cưỡng ép trái tim khi một chút rung động cũng không có.

" Mai, em xứng đáng tìm được một tình yêu trọn vẹn hơn, còn anh..."

Hai mắt Ngọc Mai đỏ hoe, có cơn gió thổi qua làm mái tóc ngắn rối tung rối mù, đúng như cô dự đoán, Minh Thành sẽ từ chối cô, dù biết trước điều đó nhưng cô vẫn cảm thấy đau lòng...

" Minh Thành, vì sao anh không thể mở lòng với em, có phải vì trong tâm trí anh chỉ có cô ấy không?"

Minh Thành tránh ánh mắt đang nhìn đến xuyên thấu lòng mình của Ngọc Mai, anh hướng mặt ra bờ sông, tâm tư hiện giờ lênh đênh chẳng khác gì những cánh lục bình đang trôi kia.

" Mai, quên anh đi, đừng nghĩ đến anh nữa".

Quên? Đừng nghĩ đến? Nước mắt Ngọc Mai bắt đầu chảy dài.

" Anh thừa hiểu cô ấy chỉ xem anh như một người anh trai, anh thừa hiểu người cô ấy yêu là Trần Nam cơ mà, em có cái gì thua kém..."

Minh Thành cúi gằm mặt, lẽ ra ngay từ đầu anh nên thể hiện rõ tình cảm của mình thì bây giờ đã không khó xử như vậy.

" Cho em một cơ hội có được không?"

Giọng Ngọc Mai nghẹn lại, mắt cô nhìn Minh Thành như van xin, cô đã đặt quá nhiều tâm tư vào anh rồi, làm sao nói quên là quên được.

Minh Thành ngược lên, khắp khuôn mặt là biểu tình của sự áy náy, anh nhắm ngum cà phê, lưỡng lự giây lát rồi cũng mở miệng, giọng nói rất nhỏ và trầm thấp.

" Anh đối với em chỉ là tình đồng nghiệp, tình bạn... không thể gượng ép thành tình yêu..."

"... chuyện này không liên quan gì đến Thanh Tú cả, em đừng hiểu lầm, là do anh... anh xin lỗi".

Nói rồi Minh Thành cầm chìa khóa đứng dậy rời đi, Ngọc Mai ngồi nhìn theo bóng anh, toàn thân cứng đờ, môi mấp máy muốn nói điều gì đó, cuối cùng nuốt ngược vào trong, cô nhìn ra dòng sông đang êm ả trôi, bàn tay nắm chặt nổi cả gân xanh.

" Choang".

Chiếc li thủy tinh bị Ngọc Mai hất văng xuống, vỡ vụn, cô nhìn xuống đất... tâm hồn cũng như những mảnh thủy tinh kia, tan nát...

" Tại sao? Cô ta có gì tốt mà được hết người đàn ông này đến người đàn ông khác yêu thương, bảo vệ như vậy?"

Tại một sân thượng của tòa nhà cao chót vót...

Người phụ nữ trẻ tuổi bước đến, chiếc kính râm to bản cùng mũ rộng vành che hết một nửa khuôn mặt, nhìn thấy người đàn ông đứng cách đó không xa, bước chân cô nhanh hơn.

" Anh tìm tôi có việc gì?"

Người đàn ông vứt điều thuốc đang cháy dở, dùng mũi dùi đi đi.

" Tôi nghe nói Trần Nam đã hủy hôn".

Gương mặt cô gái hơi biến sắc một chút nhưng rất nhanh cô nở một nụ cười giễu cợt.

" Không ngờ anh còn để tâm đến tình cũ như vậy, phải... bây giờ anh ta đã công khai mối quan hệ với Thanh Tú, khắp công ty không đâu là không bàn ra tán vào chuyện này".

Người đàn ông cuộn chặt bàn tay, đáy mắt như có mây đen vần vũ.

" Tôi muốn nhờ cô một việc".

" Ông chủ của tập đoàn CENX bề thế như vậy mà lại cần đến một người như tôi, thật không biết là một việc đáng vui hay đáng sợ nữa".

Người đàn ông nhếch nụ cười lạnh, tay thông dong nhét vào túi quần, đưa mắt dò xét người phụ nữ trước mặt.

" Đối với cô, đó là một điều đáng vui mừng..."

Quốc Đại nghiêng người, thì thầm một câu, chỉ một câu thôi cũng đủ làm cô gái giật mình, miệng suýt há hốc.

" Tôi... "

" Thế nào, ăn cắp bản thiết kế bán cho tôi cô còn làm được, chuyện này có khó gì".

" Tại sao anh phải làm như vậy?"

" Điều đó cô không cần biết".

Cô gái suy tư, trán bắt đầu rịn mồ hôi, người đàn ông đọc được sự do dự của cô, anh ta cười lớn.

" Mười tỉ, cô thấy thế nào?"

Cô gái mím chặt môi, nét mặt khá hoang mang, xem ra còn lưỡng lự.

" Chẳng phải cô căm thù cô ta lắm hay sao, việc này vừa giúp cô có được số tiền lớn, vừa có cơ hội trả thù".

Phóng tầm mắt ra bầu trời xám ngoét suy nghĩ một lúc, khóe môi cô gái câu lên một nụ cười, cô gật đầu.

" Được, tôi đồng ý, nhưng hiện giờ chưa thể hành động đâu".

Quốc Đại cười lớn.

" Không sao, chỉ ít ngày nữa là có kịch vui xem rồi, hãy nhân cơ hội đó..."

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55

Bầu trời đêm thánhtư thật u ám, những cơn mưa đầu mùa đã ồ ạt kéo đến đến rồi lại đi, để lại một không gian tĩnh mịch. Trần Nam ngồi ngoài ban công, bình trà bốc khói nghi ngút luẩn quẩn ngay trước mặt anh, đôi mắt nâu thăm phóng mơ hồ về phía trước.

"Không điều tra được cô ấy đã đi đâu sao?"

Anh nhấp một ngụm trà, cất giọng trầm ấm.

Hoàng Hải đứng bên cạnh, đôi chân mày rậm rạp cau lại, mặt hơi cúi xuống.

"Thưa giám đốc, đã làm hết sức nhưng không có kết quả ạ".

Trần Nam ưu tư gầy lát, anh phát tay ra hiệu cho Hoàng Hải lui xuống, anh không thể hiểu được Ái Lệ đột ngột nghỉ việc rồi lại biến mất đi đâu, chẳng lẽ nào cô ấy đã buông tay, hay đang có ý đồ gì khác?

"Trần Nam, anh suy nghĩ gì mà đắm chiều vậy?"

Tiếng nói trong trẻo lời người đàn ông ra khỏi suy nghĩ, anh nâng tầm mắt sang bên cạnh, Thanh Tú đã đứng đó từ lúc nào, ánh đèn hắt lên khuôn mặt trắng ngần nhỏ nhắn của cô khiến nó thật mong manh, anh đưa tay lên kéo cô ngồi xuống bên cạnh.

"Anh đang ngắm sao chứ có suy nghĩ gì đâu, em nhìn xem... ngôi sao kia, tuy rất nhỏ nhưng lại sáng lấp lánh..."

Ánh mắt Thanh Tú theo cánh tay Trần Nam hướng lên bầu trời đêm, trên nền trời đen kịt, chỉ có vài ngôi sao lẻ loi. Không hiểu sao cô cảm thấy trời đêm nay vô cùng tăm tối, như đang báo hiệu một điềm xấu nào đó, nhưng cô tự mắng thầm mình vớ vẩn, chẳng phải Trần Nam đã tỉnh lại, và bây giờ cô đang được ngồi bên cạnh anh sao, cô nghiêng đầu tựa vào bờ vai anh.

"Trần Nam, cảm ơn anh..."

Người đàn ông hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô, mùi hương nhẹ nhẹ khiến tâm hồn anh dễ chịu ít nhiều.

"Tại sao lại cảm ơn anh?"

"Vì tất cả..."

Thanh Tú ngược nhìn anh bằng ánh mắt đầy biết ơn, cách đó vài phút cô vừa nhận được điện thoại của bà Nhân, bà mừng rỡ nói với cô Trần Nam đã quyên góp cho thôn số tiền rất lớn để xây dựng một cây cầu nối từ thôn sang chợ và trường học. Vậy là từ nay người dân không còn phải khổ sở đi trên cây cầu gỗ tạm bợ nguy hiểm đó, bà Nhân còn nói rằng ngôi nhà của bà cũng được anh cho người đến sửa chữa lại.

Những việc ấy đối với Trần Nam có thể không là gì, nhưng với Thanh Tú, nó có ý nghĩa rất lớn...

Trần Nam siết lấy bàn tay cô, khẽ môi câu lên một nụ cười nhẹ.

"Em ngốc quá, cảm ơn gì chứ..."

Hai người cứ vậy ngồi bên nhau ngắm bầu trời đêm, thỉnh thoảng có cơn gió lùa qua mát lạnh, Trần Nam đưa tay vào túi quần lấy ra một cái hộp nhỏ, ngón tay anh khẽ miết nhẹ lên nắp hộp.

"Thanh Tú, em nhắm mắt lại đi..."

Thanh Tú rời vòng tay anh, khẽ nhìn sang đây tò mò.

"Gi thế, tự nhiên bắt em nhắm mắt".

Trần Nam mỉm cười ranh mãnh.

"Thì cứ làm theo lời anh đi".

Thanh Tú có chút ngạc nhiên, nhưng rồi cô cũng từ từ khép mi mắt lại, trống ngực đập thình thịch vì không biết Trần Nam đang làm cái trò gì nữa.

"Được chưa?" Cô sốt ruột.

" Từ từ, một phút nữa thôi.."

Cô nghe như bàn tay anh chạm lên cổ mình, một cảm giác lạnh lạnh nhột nhột truyền tới.

" Rồi... em mở mắt ra đi".

Đôi mắt từ từ mở ra, một tia sáng lấp lánh từ cổ hất lên mặt, cô đưa tay lên sờ... là một sợi dây chuyền.

" Em thích không? Anh biết sinh nhật em qua hai tuần rồi, lúc đó anh đang hôn mê... nên đành tặng em quà muộn vậy".

Thanh Tú há hốc miệng, sinh nhật bản thân mình cô cũng không để ý, phải rồi lúc ấy tâm trạng cô rối bời sau vụ tai nạn của anh, còn tâm trí nào mà nghĩ đến nữa, vậy mà anh vẫn luôn nhớ. Cô đưa mắt nhìn, đồ sợi dây chuyền bạch kim, mặt của nó là hình một ngôi sao được đính đá sáng lấp lánh, tuy đơn giản nhưng vô cùng tinh tế, cô không biết là anh đã đặt cho cô lâu rồi, từ một cửa hàng trang sức bạc nhất thành phố, và một điều quan trọng nhất nữa đó chính là, nó không chỉ đơn giản là một món đồ trang sức...

" Cảm ơn anh..."

" Nhưng..."

" Nhưng thế nào?"

Trần Nam lo lắng hỏi khi thấy cô ngập ngừng.

" Em không thích nó sao?"

Thanh Tú lắc đầu...

" Không... không, em rất thích..."

Cô ôm chầm lấy anh, đáy mắt đã hoe hoe đỏ.

" Trần Nam, món quà lớn nhất đối với em là anh đã tỉnh lại... là anh đã không rời xa em".

Trần Nam vỗ nhẹ lên đôi vai nhỏ, lời nói của cô khiến anh xúc động, một luồng khí ấm tràn qua tim anh khiến nó đập rộn rã hơn.

" Anh vẫn luôn ở đây, bên cạnh em, không bao giờ rời xa ".

Sáng hôm sau...

Trong lúc làm việc tại văn phòng, Thanh Tú nhận được một tin tức chấn động, tất cả các đối tác làm ăn lớn của công ty ở hạng mục chip định vị đều đồng loạt rút lui, thậm chí hủy bỏ các hợp đồng. Cô rõ hơn ai hết đây là hạng mục chủ lực của công ty, nó chiếm hơn 70% trên tổng các mặt hàng điện tử, mất hết các hợp đồng làm ăn đồng nghĩa với việc công ty lâm vào cảnh khốn đốn, nếu không nói đến trường hợp phải phá sản. Nghĩ tới đây, chân cô như không thể đứng vững được nữa, mất cả hơn mười lăm phút mới trấn tĩnh được bản thân, cô vội chạy qua phòng bên cạnh.

Đẩy cửa bước vào, đập vào mắt cô là một Trần Nam ngồi bất động, khuôn mặt vô cùng lạnh lẽo.

" Trần Nam... việc này...?"

Đôi mắt nâu trầm của người đàn ông bây giờ mới nhìn lên, cô đọc được bao sự lo lắng, tức giận trong đó, anh không trả lời cô, bàn tay nắm chặt lại nghe rõ cả tiếng kêu của các khớp ngón, một luồng khí lạnh bao phủ cả căn phòng.

" Răm..."

" Khốn kiếp, xưa giờ chưa từng có việc như vậy".

Lần đầu tiên trong đời công ty rơi vào tình thế bị tất cả đối tác trở mặt, chuyện này không thể là ngẫu nhiên được...

Tiếng đập bàn cùng âm giọng đao búa khiến Thanh Tú giật nảy người, trường hợp này nói Trần Nam không tức giận không được, bộ dạng của anh khiến cô hoảng sợ... cô rón rén đi lại bàn rót một li nước cầm lại chỗ anh.

Trần Nam nhìn người đối diện, phát hiện trán cô túa đầy mồ hôi, anh cố gắng kìm nén bản thân, thu tay lại.

" Xin lỗi đã làm em sợ".

" Không sao... anh uống nước đi, từ từ bình tĩnh mới có thể nghĩ ra cách được".

Trần Nam uống ngụm nước, đuôi mắt nheo lại, rớt cuộc trong lúc anh bị hôn mê đã xảy ra chuyện gì?

"Trần Nam, anh có nghĩ... là do bố của Ái Lệ..."

"Thanh Tú, em đừng quá lo lắng, anh sẽ nghĩ cách giải quyết, em về phòng làm việc đi".

"Em..."

"Đi đi..."

Trước giọng nói đầy cương quyết của anh, Thanh Tú đành quay đi, cô không biết là anh không muốn cô nhìn thấy sự hoang mang của bản thân mình, một Trần Nam cũng có lúc lo sợ được che đậy trong cái vỏ bọc mạnh mẽ, kiên cường đó.

Anh ngồi xuống ghế, đẩy mắt khê dao động, lời Thanh Tú nói cũng là điều anh đang nghĩ đến, ông Châu? Với ông, một lời nói cũng đủ để tuyệt hết đường sống của anh, chỉ cần ông nói không được hợp tác với Trần Minh thì có ai dám trái ý, lẽ nào... ông là người đứng sau thao túng chuyện này, lẽ nào muốn ép anh vào đường cùng sau đó sẽ ra điều kiện muốn cứu vãn công ty thì phải cưới Ái Lệ?

Li nước trong tay bị Trần Nam siết mạnh đến mức muốn vỡ nát.

Hai tuần sau...

Tình hình công ty ngày một tồi tệ, hàng sản xuất bị ứ đọng nghiêm trọng, không có vốn để quay vòng sản xuất, Thanh Tú ra sức đi tìm đối tác mới để có chỗ tiêu thụ bớt sản phẩm tồn kho nhưng đi đến đâu cũng chỉ nhận được cái lắc đầu, cô và Trần Nam lo lắng đến mức mất ăn mất ngủ.

"Giám đốc, cứ như thế này thì chẳng mấy chốc chúng ta phải tuyên bố phá sản".

Trưởng phòng tài chính cúi gằm mặt giữa cuộc họp, ông biết nói ra những lời này thật quá nặng nề, nhưng thực sự đã hết cách.

"Giám đốc, nội bộ nhân viên của chúng ta loạn hết cả lên rồi, ồ ạt viết đơn xin nghỉ".

"Thưa giám đốc, đã đến ngày thanh toán lương nhưng chỉ đủ chi trả cho nhân viên, còn một lượng lớn công nhân chưa..."

Không khí trong phòng họp ngột ngạt đến khó thở, ai nấy cũng không dám ngẩng mặt, có ai nghĩ được một công ty bề thế chỉ trong phút chốc rơi vào tình thế lao đao như bây giờ. Thanh Tú này giờ ngồi im lặng ghi chép, cô khê đưa mắt nhìn Trần Nam, anh vẫn ngồi thẳng người, ánh mắt nâu thẫm không biết đang nghĩ gì, điệu bộ cũng không phải quá khấn trương trước những phát biểu kia.

"Triệu tập tất cả nhân viên, mười phút nữa tôi sẽ đích thân chủ trì cuộc họp".

Nói rồi anh đứng dậy rời đi, Thanh Tú cũng vội vàng gấp tài liệu lại đi theo sau.

"Trần Nam, anh có kế sách gì?"

Cả hai người dừng lại, Trần Nam hướng mắt ra ban công, đôi mắt vì suy nghĩ và thiếu ngủ bị ánh sáng của mặt trời rọi vào hằn lên vẻ mệt mỏi.

"Trước mắt anh phải trấn an nhân viên, mọi chuyện khác tính sau".

Trong căn phòng họp rộng lớn, các nhân viên từ những chức vụ lớn nhỏ khác nhau đang nhao nhao, vẻ mặt hoang mang hiện rõ trên gương mặt từng người, ít nhiều trong số họ đang âm thầm suy nghĩ đến con đường rút lui khỏi đây. Cánh cửa phòng sau đó được mở ra, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên bóng dáng cao lớn trong bộ vest đen của người đàn ông đang tiến vào, trong tình thế đang hoảng loạn như vậy mà anh vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh, khí phách ngút ngàn, tựa như giờ mà trời có sập đi chẳng nữa anh cũng có thể đỡ được, anh chậm rãi đi đến bục phát biểu.

"Mời mọi người ngồi".

Giọng nói trầm ấm nhưng rất có sức trấn áp của Trần Nam vang lên, anh đảo một vòng ánh mắt khắp phòng một lượt, không khí lao xao bỗng nhiên im bật, đây có lẽ là buổi họp đầu tiên từ trước đến nay anh cho phép tất cả nhân viên của công ty có mặt, có nhiều người thậm chí chưa từng được gặp qua giám đốc.

"Thưa tất cả mọi người, chúng ta ai đều cũng biết thời gian qua công ty gặp phải một số trở ngại, lòng mọi người chắc hẳn rất lo lắng, thậm chí có người muốn rời khỏi công ty..."

"Cuộc sống này không có gì là dễ dàng, không có gì là bằng phẳng, công ty của chúng ta cũng như một con tàu, tôi là thuyền trưởng, tất cả mọi người là thủy thủ trên đó. Gặp phải khó khăn, dám đối đầu với khó khăn mới là nghĩa khí của con người, huống hồ... mọi người đã làm việc ở đây lâu năm như vậy, chế độ đãi ngộ của công ty đối với mọi người thế nào ai cũng hiểu rõ... khi công ty thắng lợi, tôi đều nghĩ đến mọi người đầu tiên, thưởng cho mọi người đầu tiên vì suy nghĩ chính mọi người đã làm nên những thành công đó..."

"Bây giờ, khi con tàu của chúng ta đang đứng trước bão to gió lớn, dù thuyền trưởng có tài giỏi cỡ nào cũng không thể một mình lèo lái nó vượt qua. Vậy cái chúng ta cần lúc này là làm gì?"

"... Đoàn kết, chỉ có đoàn kết mới tạo nên được sức mạnh..."

"... Ngay bây giờ nếu ai còn muốn sát cánh cùng tôi thì ở lại..."

Căn phòng im lặng như tờ, lời Trần Nam vững chãi, cứng rắn như sấm rền vang khiến cho không ít người bối rối, lưỡng lự.

"... Còn ai muốn ra đi, tôi cũng không gây bất cứ khó dễ nào".

Không gian trùng xuống, ánh mắt người đàn ông nửa ấm áp, nửa kiên quyết quét qua mọi góc ngách ở đây, dần cán bộ trong công ty ai nấy đều nín thở, giám đốc nói như vậy lỡ họ kéo nhau đi hết thì phải làm thế nào.

"Giám đốc, tôi sẽ luôn bên cạnh ngài".

Một người mạnh dạn tiến ra phía trước tuyên bố.

"Tôi cũng vậy, luôn ủng hộ ngài..."

Người thứ hai trong số cả trăm nhân viên.

"Tôi... tôi... tôi nữa".

"Ngài đã đối xử rất tốt với chúng tôi, bây giờ dù có làm không lương cho ngài vài tháng cũng không sao, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức".

Hiệu ứng bắt đầu lan ra khắp phòng.

"Đúng vậy thưa giám đốc, chúng tôi sẽ không đi đâu hết, quyết sống chết cùng Trần Minh".

Nghe tiếng hô hào đồng lòng, chân mày Trần Nam giãn ra, anh mỉm cười cất tiếng cảm ơn mọi người. Thanh Tú đứng phía dưới ngưỡng mộ nhìn Trần Nam, cô biết khó khăn còn đang chồng chất, nhưng trước mắt trấn an được lòng người đã là thành công bước đầu.

Tại biệt thự...

"Di Tư, đạo này đi ráng chịu khó nấu vài món bổ dưỡng cho Trần Nam".

"Ừ, di biết rồi, di vừa làm xong món tổ yến chưng đường phèn".

Thanh Tú đi lại bàn, cầm bát yến đi lên lầu, khi cô đẩy cửa bước vào, Trần Nam đang ngồi ngửa đầu ra sau ghế, mắt nhắm nghiền. Cô đặt bát yến lên bàn, kéo ghế ngồi cạnh anh, khuôn mặt tuần mã góc cạnh đã gầy hơn rất nhiều, dư chấn sau tai nạn còn chưa hồi phục hẳn công ty đã gặp chuyện, cô biết anh đang vô cùng mệt mỏi, áp lực.

Cô im lặng nhìn ngắm anh rất lâu, hận bản thân mình vô dụng không thể làm gì để giúp đỡ anh, cô bỗng nghĩ đến Ái Lệ..., nếu anh cưới Ái Lệ, chuyện này có xảy ra không? Dù có xảy ra đi chăng nữa thì anh cũng sẽ được sự giúp sức của nhà họ Châu, chắc chắn không phải lâm vào hoàn cảnh bên bờ vực thẳm như lúc này.

Cô lại nghĩ đến lời của sư thầy, ông đã từng nói nếu cô cố chấp ở bên cạnh, anh sẽ gặp bất trắc tới tính mạng, sự nghiệp... cô đúng là một ngôi sao chổi, đem đến đầy rẫy bất hạnh cho người đàn ông cô yêu, dẫu biết mà cứ dấn thân vào... phải chăng cô đã quá ích kỉ?

"Trần Nam, có bao giờ anh hối hận vì quyết định của mình? vì em mà anh gặp phải hết chuyện này đến chuyện khác, có đáng không?"

Thanh Tú buột miệng hỏi, mi mắt đã bị phủ mờ bởi một lớp nước mờ.

"Anh chưa bao giờ hối hận, em luôn xứng đáng vì tất cả".

Trần Nam mở mắt ra, anh đưa tay lên lau nước mắt trên gò má trắng trẻo kia, kéo cô vào lòng mình.

"Thanh Tú, thực ra chỉ cần được ở bên cạnh em, anh mất tất cả cũng được..."

Căn phòng chìm vào im lặng tĩnh mịch, tiếng đồng hồ tích tắc chậm rãi trên tường càng kéo thời gian dài ra, giọng người đàn ông ấm áp như nắng mùa hạ.

"... Chúng ta sẽ về quê, sống với mẹ em, làm ruộng, trồng rau, nuôi cá... em nghĩ xem... cuộc sống như vậy không thú vị sao?"

Thanh Tú ôm chặt anh.

"Lẽ nào anh từ bỏ tất cả, để về quê cùng em?"

Trần Nam hôn lên tóc cô.

"Đó là bước đường cùng, còn bây giờ bằng mọi giá anh phải cố gắng cứu vớt Trần Minh, tâm huyết của anh với nó rất lớn..."

"Em hiểu rồi, em sẽ luôn bên cạnh ủng hộ anh".

Cô ôm anh thật chặt một cái rồi buông ra, cố gắng mỉm cười.

"Mấy ngày nay anh ăn uống ít quá, em nói đi Tư chung yến cho anh nè".

Cô cầm bát yến lên, triu mến đưa cho Trần Nam, anh múc một thìa thổi cho nguội rồi đút cho cô.

"Há miệng..."

"Cái này là tằm bỏ cho anh đó". Cô chu miệng.

"Ăn chung, em cũng cần được tằm bỏ mà, em xem mặt em xanh đến mức nào rồi".

Hai người ríu rít như hai chú chim, ai cũng cố mỉm cười cho đối phương đừng lo lắng về mình, nhưng thực ra trong lòng mỗi người đều nặng nề như có tảng đá lớn.

Điện thoại Trần Nam bỗng nhiên réo ỳnh ỏi, anh đưa tay ấn nút nghe, để cả loa ngoài.

"Chuyện gì?"

"Giám đốc, công nhân ở các xưởng A, G, H đang biểu tình đòi lương, tình hình đang rất rối loạn".

Phía bên kia truyền tới tiếng la lối ồn ào của đám đông, cúp máy, Trần Nam vút chén yến sang một bên.

"Đi, chúng ta đến công ty".

"Anh định giải quyết chuyện này thế nào?"

Thanh Tú lo lắng hỏi.

"Chắc phải dùng cách hôm trước".

Nói rồi Trần Nam đi lại tú lấy áo khoác, Thanh Tú còn đứng tần ngần.

"Trần Nam, đối với công nhân anh không thể dùng lời nói của mình như đối với nhân viên được..."

"Tại sao?"

"... Họ là lao động nghèo, hằng tháng tiền chi tiêu chỉ trông chờ đến lương, dùng lời nói không thuyết phục được họ đâu, mà phải có tiền..."

Nói xong Thanh Tú đi vào phòng vệ sinh thay đồ, để lại Trần Nam đứng yên lặng một góc, tiền? Đã đến mức không có tiền trả cho công nhân rồi, liệu còn cách nào cứu vãn được cái công ty này?

Quai hàm người đàn ông bạnh ra, anh đập mạnh vào bức tường đến đỏ cả tay, răng nghiến lại.

"Ái Lê, có phải chính em bày ra cái trò này để trả thù, để ép anh vào đường cùng không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Khi Trần Nam và Thanh Tú đến nơi, công nhân ở các xưởng đã tụ tập rất đông, tiếng la hét, chửi bới mỗi lúc một lớn.

"Mau trả lương cho chúng tôi, trả lương cho chúng tôi".

Mình Thành gần như bị đám đông bao vây, mặc dù rất nhiều bảo vệ đứng ra can ngăn dẹp loạn nhưng tình hình không có dấu hiệu giảm nóng.

" Mọi người bình tĩnh".

Minh Thành ra sức trấn an, nhưng dường như đám đông càng loạn hơn.

" Bình tĩnh cái gì, đã mấy ngày nay chúng tôi không có tiền đóng gạo, không có tiền trả tiền nhà, bảo làm sao chúng tôi bình tĩnh được".

" Đúng rồi, đúng rồi, cách đây hai ngày anh cũng nói như vậy, rốt cuộc là có trả tiền cho chúng tôi không hả?"

Minh Thành bị bao vây tứ phía đến toát cả mồ hôi hột, cố gắng lắm anh thoát khỏi vòng vây, nhảy lên được một cái thùng phuy gần đó.

" Mọi người hãy nghe tôi nói, chúng tôi không phải không trả mà là công ty đang gặp chút khó khăn, vài ngày nữa sẽ..."

Mọi người nghe nói như vậy không những không thông cảm mà còn trắng trợn uy hiếp.

" Không nói nhiều nữa, một là trả lương ngay hôm nay cho chúng tôi, hai là chúng tôi sẽ đập nát mấy cái xường này trước khi ra đi".

" Đúng vậy.."

" Đúng vậy, có trả hay không?"

Loại sự việc này khiến Minh Thành nhất thời không biết xử lý thế nào, anh cũng không thể một mình đối phó được với gần cả ngàn công nhân như vậy được, đám đông đã vây quanh anh đến mức muốn trốn cũng không có đường trốn rồi.

Thanh Tú đưa mắt nhìn Trần Nam, hai người này giờ đang đứng yên lặng một góc xa quan sát, tình thế hỗn loạn như vậy cô cũng lần đầu gặp phải, trong lòng tất nhiên sốt ruột như có lửa nhưng người đàn ông bên cạnh thì không như vậy, khuôn mặt cương nghị của anh không có một chút chuyển biến nào, đôi mắt đắm chiều suy nghĩ gì đó rồi tiến đến phía trước.

Minh Thành từ đằng xa thấy Trần Nam đi tới thì thở phào trong lòng, cả đám đông theo ánh mắt anh mà di chuyển hướng đến người đàn ông trong bộ vest đen kia.

" Kia hình như là giám đốc..."

" Đúng rồi, chính là giám đốc..."

Đám đông nhận ra Trần Nam, liền vây quanh anh và Thanh Tú là lớn.

" Giám đốc xin hãy trả lương cho chúng tôi..."

" Trả lương cho chúng tôi".

Khóe mắt Trần Nam khẽ giật nhẹ một cái, anh nhớ đến lời Thanh Tú nói, họ là dân lao động tháng nào cần tiền tháng đó, bây giờ có đứng đây phân trần, thuyết phục để được sự thông cảm cũng chỉ vô ích. Đôi mắt trầm tĩnh của anh khẽ quét quanh một lượt, mọi người vì cái nhìn đó mà không dám la lối nữa, một lúc sau anh cất tiếng.

" Mọi người, trong ba ngày nữa nhất định sẽ có lương, mọi người hãy trở về xưởng làm việc đi".

Lời nói cứng rắn, chắc như đinh đóng cột của anh vẫn khiến ít nhiều người nghi ngờ.

" Giám đốc, ngài nói thật chứ?"

Thanh Tú đứng bên cạnh giờ mới cất tiếng.

" Chính miệng giám đốc nói lẽ nào là không thật sao?"

" Thôi được rồi, giám đốc nói thì chúng ta tạm tin đi".

" Chúng tôi cho ngài 3 ngày, nếu không chúng tôi quyết không nhân nhượng".

Nói rồi đám đông kéo nhau đi, đôi mắt Trần Nam u ám nhìn theo họ, chưa bao giờ anh nghĩ mình lại rơi vào tình thế này, ông chủ của Trần Minh đây sao? Thật thảm hại, người đàn ông cười tự giấu mình rồi lẳng lặng bước đi.

" Thanh Tú..."

Thanh Tú vừa xoay người chuẩn bị rời đi đã bị giọng của Minh Thành gọi, cô quay lại, thấy anh vừa nhảy từ trên chiếc thùng phuy xuống, mặt còn ướt đầm mồ hôi.

Rất nhanh anh đã chạy đến đứng bên cạnh, hơi thở hỗn hển.

" Chúng ta nói chuyện một lát được không?"

Trần Nam đưa mắt nhìn hai người, nhưng rồi anh cũng không có ý phản đối, nhanh chân rời đi, Thanh Tú hơi lưỡng lự giây lát nhưng rồi cô cũng đi cùng Minh Thành.

Vào phòng làm việc, chiếc áo vest bị người đàn ông vứt không thương tiếc vào một xó, cả người nặng nhọc ngồi phịch xuống ghế.

" Hoàng Hải, cậu đến ngân hàng rút toàn bộ tiền mặt trong tài khoản cho tôi ".

Hoàng Hải đứng bên cạnh, nhìn nét mặt lạnh lẽo của Trần Nam anh cũng đoán được giám đốc muốn làm gì, nên cất tiếng với âm giọng rất nhỏ.

"Ngài muốn dùng tiền của mình để trả lương cho công nhân?"

Trần Nam nhắm một ngụm trà, đầu lưỡi bỗng cảm nhận vị trà hôm nay có vị đắng vô cùng.

" Đúng vậy, đủ không?"

" Lần trước ngài đã dùng số tiền rất lớn để đầu tư vào bản thiết kế sản phẩm chip i4 rồi, tiền mặt hiện chỉ còn hơn hai mươi tỉ thôi, số tiền này chắc đủ".

Đó cũng là số tiền mặt cuối cùng của người đàn ông, bởi anh đã đổ hết vào sản xuất rồi, trong khi sản phẩm ứ trệ chất đống chất khối trong kho không có chỗ tiêu thụ. Bây giờ nếu dùng số tiền kia trả lương cho công nhân cũng chỉ giải quyết được một tháng, trong thời gian đó nếu không tìm được đầu ra cho sản phẩm hậu quả sẽ thế nào? Tiền một đồng anh cũng không còn, công nhân bãi công nghỉ việc, chính thức phá sản.

Nhưng nếu bây giờ anh không giải quyết tiền bạc sòng phẳng, ba ngày nữa liệu có yên?

Thôi thì liều một phen, ít ra cũng duy trì sản xuất được một tháng, từ từ sẽ nghĩ cách.

" Làm như lời tôi nói đi".

" Vâng thưa giám đốc".

Hoàng Hải đi ra đến cửa thì bị Trần Nam gọi lại.

" Hoàng Hải."

" Giám đốc còn gì cần dặn?"

Trần Nam lấy cây viết ghi vài dòng lên một mẫu giấy nhỏ, sau đó anh gấp cẩn thận rồi đưa cho Hoàng Hải.

" Cậu âm thầm tìm hiểu cho tôi 3 công ty này hiện đang hợp tác với ai?"

" Rõ, thưa giám đốc".

Cánh cửa khép lại, người đàn ông ngã người ra sau ghế, trong đầu anh hiện lên vô vàn thắc mắc. Anh đã từng có lúc nghĩ chuyện này cho bố con Ái Lệ làm, nhưng rồi cuộc anh đã rơi vào tình thế đường cùng, người như Ái Lệ đáng lẽ phải xuất hiện rồi, không những vậy mà còn phải dương dương tự đắc, ra điều kiện yêu sách này nọ với anh. Nhưng hoàn toàn là im lặng, thậm chí anh cho người điều tra cũng không biết cô hiện giờ đang làm gì, ở đâu.

Vì vậy suy nghĩ của anh mơ hồ rẽ một hướng khác, anh cho Hoàng Hải tìm hiểu ba đối tác lớn nhất từ trước đến nay xem nếu không hợp tác với anh thì họ đã hợp tác với ai? Anh không tin những công ty bề thế này tự dưng không kinh doanh mặt hàng chip điện tử béo bở nữa, chắc chắn là có gì khuất tất phía sau.

Quán cà phê gần công ty...

Tiếng nhạc êm tai như không hề khuấy động không gian yên tĩnh, li nước cam sánh vàng trước mặt nhưng Thanh Tú cũng không có tâm trạng để uống, cô chống cằm nhìn ra xa.

" Em với anh ta sắp kết hôn?"

Đôi mắt Thanh Tú chậm rãi dời tầm nhìn, đôi đồng tử trong vắt đáp lên khuôn mặt của Minh Thành.

" Ai nói với anh vậy?"

Minh Thành đưa tay khuấy li cà phê sữa như để che đậy bối rối, cố gượng nở một nụ cười.

" Thì anh ta hủy hôn với Ái Lệ, chẳng phải sẽ cưới em sao?"

Giọng của người đàn ông nghe như có một chút ích kỉ trong đó.

Thanh Tú nhếch môi cười.

"Anh cũng thấy tình hình công ty rồi, tâm trạng đâu mà anh ấy nghĩ đến chuyện kết hôn nữa".

Thanh Tú cũng từng nghĩ đến chuyện vui đó, nhưng có lẽ trời không chiều lòng người, có quá nhiều việc xảy đến, hay đến ông trời cũng không muốn hai người ở bên nhau nên mới gieo xuống nhiều trắc trở như vậy?

"Em có biết sự tồn tại của công ty bây giờ mong manh thế nào không, nếu em theo anh ta tương lai sẽ rất khó..."

Ngay cả Minh Thành, người mà cô xem là người anh trai tốt bụng cũng nói những lời thế này sao.

"Minh Thành, em không quan trọng việc sướng khổ, chỉ cần được bên cạnh anh ấy, em không hối tiếc điều gì cả..."

Đáy mắt Minh Thành khẽ dao động, nếu một ngày công ty đổ bể, Trần Nam thất bại, Thanh Tú vẫn hết lòng hết dạ với anh ta ư.

"Dù anh ta trắng tay, em..."

"Em cũng vẫn luôn yêu anh ấy như vậy".

Minh Thành chưa nói hết câu đã bị Thanh Tú cắt ngang, cô biết anh cũng không có ác ý gì, có lẽ là do quá lo lắng, sợ cô buồn, khổ... nhưng trong lòng cô rõ hơn ai hết điều mà mình thực sự cần là cái gì.

"Không còn việc gì nữa thì em về công ty trước đây".

Minh Thành nhìn bóng lưng mảnh mai đang đi nhẹ nhàng trong gió, ánh nắng sáng bừng một con đường, con đường đó đương nhiên không có anh. Người đàn ông mãi mê nhìn đến nỗi đánh rơi cái thìa, âm thanh leng keng rơi vào lòng anh như nhắc nhở.

"Minh Thành, đừng ảo tưởng nữa, cuối cùng mày cũng chỉ là một người anh trai... anh trai thôi, nghe rõ chưa, dù người ta có rơi vào bước đường cùng cũng không có chỗ cho mày đâu".

Khóe môi anh mỉm cười, chua xót...

Ba tuần sau...

Tình hình công ty vẫn giậm chân tại chỗ, ai nấy đều hoang mang, chỉ một tuần nữa thôi là lại đến kì trả lương, lần này... chắc chắn rơi xuống vực thẳm...

Trần Nam đi ra ban công, nhìn Thanh Tú ngồi bất động một chỗ, anh đưa tay vuốt tóc cô.

"Em đang nghĩ gì?"

Thanh Tú giật mình, lúc này mới nhận ra mình đã ngồi ở đây rất lâu đến nỗi đôi chân tê cứng, cũng không biết anh ra ngoài về lúc nào.

"Em đang ngắm sao".

Trần Nam đưa hai tay lên vai cô xoay chiếc ghế lại đối diện với mình, đuổi mắt anh khẽ nheo lại.

"Em có biết nói dối không, bầu trời đêm nay đen ngòm, sao ở đâu ra?"

Thanh Tú cười lấp liếm, cô biết mình không thể qua mắt anh được nên đứng lên, nhưng cái miệng nhỏ bỗng la lên một tiếng nhỏ.

"Ây da..."

Đôi chân cô tê đến nỗi không thể nhấc lên được, vừa lúc đó Trần Nam đã cúi người xuống vòng tay qua sau cái lưng nhỏ nhắn nhấc bổng cô vào phòng.

Ánh đèn dịu dịu cùng với hương thơm nhẹ nhàng từ cơ thể mềm mại kia khiến đầu óc Trần Nam lơ lửng. Anh đặt cô xuống giường rồi lấy hai bàn tay chà xát mạnh vào nhau để tạo hơi ấm sau đó xoa bóp đôi chân cho cô, một cảm giác khoan khoái truyền đến khiến đôi mắt Thanh Tú khép lại, miệng vẫn nở một nụ cười mãn nguyện, cô chỉ ước sao được anh bóp chân cho như vậy suốt đời.

Người đàn ông đang ngồi, hình ảnh cô nằm đó cùng nụ cười khiến lòng anh rạo rực, thực tế là cô đã ở đây với anh nhiều ngày rồi, nhưng tối đến thì phòng ai nấy ngủ, hai người cũng chưa thân mật lần nào ngoại trừ những nụ hôn. Tối nay, anh vừa ra ngoài với bạn về, trong người có hơi men nên cảm xúc ồ ạt kéo đến, được năm phút anh không màng đến việc xoa chân xoa tay nữa, lập tức nằm xuống ôm thân hình kia vào trong lòng.

Thanh Tú quay sang rúc vào ngực người đàn ông, cảm nhận được lồng ngực anh đập mạnh hơn bao giờ hết, cô vừa mở mắt ra đã bị đôi môi anh phủ lấy, ngọt ngào, dây dưa không dứt...

Đêm yên tĩnh, hai hơi thở chỉ muốn hòa làm một, ham muốn của Trần Nam đã lên đến đỉnh điểm, anh đưa tay lên gỡ từng cúc áo trên người Thanh Tú, bầu ngực trắng ngần lấp ló khiến anh không cưỡng lại được mà cúi xuống hôn...

"Ừm."

Bị kích thích điểm nhạy cảm, Thanh Tú khẽ rên nhẹ một cái, hàng lông mi cô run rẩy liên hồi, bàn tay bầu chặt lấy tấm lưng rộng lớn của anh...

Con sóng tình đang sắp đến cao trào, ai ngờ Trần Nam dừng lại, anh đưa tay cài lại cúc áo cho Thanh Tú. Mặc dù người mình đã nóng đến mức muốn nổ tung, anh cố gắng kiềm chế dục vọng của bản thân, thì thầm vào tai cô.

"Anh muốn lần đầu của hai chúng ta phải lãng mạn nhất, tâm lý của em phải thật thoải mái".

Thanh Tú nằm trong vòng tay người đàn ông, không nhận ra toàn thân mình cứng đờ, một cảm xúc hạnh phúc lẫn trân trọng ủa tới, hơn ai hết cả hai người đều hiểu bản thân đang căng thẳng, lo lắng chuyện công ty thế nào... cô nhún người lên hôn lên đôi môi anh một cái.

"Hôm nay anh vừa được một người bạn giới thiệu một công ty bên Nhật, họ đang cần mặt hàng của chúng ta, sáng mai anh sẽ bay qua bên đó thương lượng".

Đáy mắt Thanh Tú reo vui, cô vội vàng ngồi bật dậy.

"Thật chứ?"

"Ừ, chỉ cần thỏa thuận được giá cả là ổn".

Cô ôm chầm lấy Trần Nam vì vui mừng, anh sẽ làm được, anh sẽ xoay sở được, đó là những gì cô luôn cố gắng tự động viên mình thời gian qua.

Sáng hôm sau tại sân bay...

Trần Nam ôm Thanh Tú một lúc rồi hôn lên tóc cô, trong lòng mặc dù hơi buồn nhưng cô cũng nở một nụ cười. Trần Nam không muốn cô đi cùng anh chuyến công tác này, anh nói cô ở nhà giúp anh điều hành công ty, nhưng đó chỉ là cái cớ, thực ra anh biết cô bị say khi đi máy bay nên mới tìm lí do để cô ở lại.

"Anh đi đây, sẽ về nhanh thôi, em ở nhà đừng đi lung tung, muốn đi đâu thì nói Hoàng Hải đưa đi".

"Em biết rồi, anh làm như em là con nít không bằng".

Đã đến giờ, Trần Nam nhìn cô âu yếm cười rồi quay sang Hoàng Hải.

"Để mắt tới cô ấy".

"Vâng, thưa giám đốc".

Người đàn ông xoay người bước đi cùng thư kí Linh, Thanh Tú đứng đó nhìn anh đi thật xa, trong lòng tràn ngập hi vọng và vui sướng. Còn Trần Nam, anh cũng mang tâm trạng vô cùng phấn chấn, anh nghĩ rằng chuyến công tác này sẽ rất nhanh, rất thuận lợi nên để Thanh Tú ở lại, không ngờ... đó là quyết định sai lầm lớn nhất của anh, bởi anh không biết bị kịch dành cho cô đang sắp bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhưng Xin Lỗi Em Hôm Nay Tôi Không Có Hứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.